

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Το δοκίμιο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ	101
Η πειθώ στο δοκίμιο	112
Η γλώσσα του δοκιμίου	123
Η οργάνωση του δοκιμίου	124
Η ιστορία του δοκιμίου	155
ΤΟ ΑΡΘΡΟ	158
Άρθρο και δοκίμιο	163
Η ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ	193

ΔΟΚΙΜΙΟ

Φιλοσοφία

ΤΕΧΝΗ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

πληροφορία

ΔΟΚΙΜΙΟ

Εισαγωγή στο δοκίμιο

Δοκίμιο είναι ένα είδος γραπτού λόγου με το οποίο έχουν ασχοληθεί διακεκριμένοι άνθρωποι των γραμμάτων, των τεχνών και της επιστήμης. Υπάρχουν, βέβαια, πολλές απόψεις για το τι είναι δοκίμιο.

Με βάση τα παρακάτω αποσπάσματα συζητήστε τις απόψεις διαφόρων συγγραφέων για το δοκίμιο. Προσπαθήστε: α) να εντοπίσετε τα κοινά σημεία των απόψεων αυτών, β) να συνοψίσετε τα χαρακτηριστικά του δοκιμίου, στα οποία αναφέρονται οι συγγραφείς.

Πολύ συχνά συναντούμε τον όρο δοκίμιο στους τίτλους συγγραφέων ποικίλου περιεχομένου, φοβούμαι όμως ότι ούτε αυτοί που το γράφουν ούτε εμείς που το διαβάζουμε έχουμε ξεκαθαρίσει μέσα μας τη φύση και τα όρια αυτού του λογοτεχνικού είδους. Τι είναι το δοκίμιο; Ποια είναι τα χαρακτηριστικά και οι επιδιώξεις του; Πώς διακρίνεται από άλλους συγγενείς τύπους, φιλολογικής ή επιστημονικής συγγραφής; Γράφονται κριτικά, ιστορικά, φιλοσοφικά δοκίμια. Τι κοινό έχουν στη μορφή (αφού κατά το περιεχόμενο διαφέρουν) τα έργα αυτά, ώστε να χαρακτηρίζονται με το ίδιο όνομα “δοκίμια”;

(Ε.Π. Παπανούτσος)

Το να πεις τι είναι ένα δοκίμιο δεν είναι τόσο εύκολο. Ευκολότερο θα ήταν να πεις τι δεν είναι: συγκεκριμένα, δεν είναι οπωσδήποτε μια έκθεση και προπαντός δεν είναι μια πραγματεία.

(J. Hofmiller)

*Ποιος άραγε έκανε την ελληνική μετάφραση: “δοκίμιο”; Η λέξη είναι επιτυχημένη, όπως και η πρωτογενής γαλλική: *essai*. Στη σκέψη των δόκιμων συγγραφέων που τη χρησιμοποίησαν σημαίνει ένα σύντομο, γρήγορα γραμμένο, ευπρόσιτο στο πλατύ κοινό κείμενο, που αποτελεί μιαν απόπειρα να προσεγγίσει κανείς, σε αρκετό βαθμό, ένα θέμα κριτικής, επιστήμης, τέχνης, ηθών κτλ. με γνώση και καλλιέργεια, χωρίς όμως να το εξαντλεί – γιατί τούτο θα απαιτούσε συστηματική και διεξοδική διερεύνηση, επομένως μια πολυσέλιδη “πραγματεία” (*tractatus, traite, treatise*). [...]*

Στην “πραγματεία” περιμένεις και ανέχεσαι πολλά πράγματα: όγκο σελίδων, βάρος εννοιών, περίπλοκη, κουραστική γραφή. Στο δοκίμιο όχι όμως. Αυτό πρέπει να είναι σύντομο, ευσύνοπτο (ίσως γι' αυτό ο Σεφέρης ονόμασε τις φιλολογικοκριτικές μελέτες του “δοκιμές” και όχι δοκίμια). Εύληπτο και καλογραμμένο.

(Ε.Π. Παπανούτσος)

Το δοκίμιο και η πραγματεία διαφέρουν βέβαια εκτός από την έκταση (το δοκίμιο είναι ένα είδος με μικρή, κατά κανόνα, έως μέση έκταση) και ως προς το κοινό στο οποίο απευθύνεται (της πραγματείας είναι πιο ειδικό, κι αυτός είναι ο λόγος που συστηματικοί φιλόσοφοι ή και επιστήμονες καταφεύγουν συχνά στο δοκίμιο, όταν θέλουν να εκλαϊκεύσουν ή να δώσουν μεγάλη δημοσιότητα στις ιδέες τους ή στα πορίσματά τους). Το δοκίμιο προϋποθέτει μεγαλύτερη συμμετοχή του αναγνώστη, θέτει σε κίνηση τόσο τη σκέψη όσο και τη φαντασία του, απευθύνεται τόσο στη νόηση όσο και στο συναισθηματικό του κόσμο, επιζητεί όχι μόνο να τον πληροφορήσει, αλλά και να τον συγκινήσει και να τον τέρψει. Το δοκίμιο απευθύνεται όχι μόνο στις γνώσεις (τη μόρφωση) αλλά και στην καλαισθησία και το γούστο του αναγνώστη. Αν η πραγματεία ή η μελέτη τον μορφώνει, το δοκίμιο τον καλλιεργεί.

(Θ. Νάκας)

Το δοκίμιο, στην ακαδημαϊκή του τουλάχιστον εκδοχή, βρίσκεται στο διάμεσο της λογοτεχνίας και της πληροφορίας. Η σύνταξή του είναι λιγότερο ελεύθερη από εκείνην του λογοτεχνήματος αλλά πιο προσωπική από εκείνην της πληροφοριακής ανακοίνωσης.

Τέλος, το δοκίμιο είναι κατά βάση λόγος διδακτικός, καθώς δεν επικαλείται την ανιδιοτέλεια της τέχνης, αλλά ούτε και την ουδετερότητα της επιστήμης. Αν δεν κινδύνευα να παρεξηγηθώ, θα έλεγα ότι η δοκιμαϊκή έκφραση είναι κατεξοχήν παράδειγμα ιδεολογικής ομολογίας για θέματα και προβλήματα επίμαχα και ριψοκίνδυνα.

(Δ. Ν. Μαρωνίτης)

Το δοκίμιο πρέπει να εκφράζει ένα ύφος, μια εσωτερική ζωή, μια εναισθησία, μια προσωπική στάση απέναντι στα πράγματα, μια ατομικότητα.

(Γ. Θεοτοκάς)

Στο δοκίμιο αποφασιστικό ρόλο παίζει η προσωπικότητα του συγγραφέα, αυτή είναι που δίνει το κύρος σε ό,τι λέγεται, που προσφέρει συνήθως το παράδειγμα, αλλά και τη ζωντάνια στην έκφραση και το ανεπανάληπτο ύφος. Η πραγματικότητα παρουσιάζεται φιλτραρισμένη μέσα από τις εμπειρίες και τα προσωπικά βιώματα του συγγραφέα. “Εδώ είναι οι ιδέες μου με τις οποίες δεν προσπαθώ καθόλου να σας δώσω να γνωρίσετε τα πράγματα, αλλά τον εαυτό μου”, έλεγε ο Montaigne. Η παράσταση του κόσμου την οποία μας προσφέρει το δοκίμιο είναι ίσως λιγότερο επιστημονική και περισσότερο καλλιτεχνική [...] Η αλήθεια είναι ότι το δοκίμιο είναι ένα είδος νόθο από τη γέννησή του, ένα “υβρίδιο”, κάτι μεταξύ επιστήμης ή φιλοσοφίας και λογοτεχνίας.

(Θ. Νάκας)

Το δοκίμιο (γαλλικά *essai* και αγγλικά *essay*: προσπάθεια, δοκιμή), λοιπόν, είναι ένα είδος πεζού λόγου με μέση συνήθως έκταση, σε αντιδιαστολή προς τις τυπικές, πλήρεις και εξαντλητικές μελέτες. Ο δοκιμιογράφος άλλοτε εκφράζει τις παρατηρήσεις, τις σκέψεις και τα συναισθήματά του για τη ζωή ή περιπλανιέται ελεύθερα στο χώρο των ιδεών, που προέρχονται από τα γενικότερα πνευματικά του εφόδια και από τη διανοητική και αισθητική του καλλιέργεια, και άλλοτε προσπαθεί να αναλύσει και να ερμηνεύσει, εκλαϊκεύοντας πολλές φορές, θέματα αισθητικής, ηθικής, κοινωνικής, πολιτικής κτλ. τάξης, ακόμη και επιστημονικά, με σκοπό να πληροφορήσει, να διδάξει, να τέρψει και ενδεχομένως να πείσει.

Οι ιδιότητες αυτές του δοκιμίου και η ποικιλία των μορφών του δείχνουν πόσο ρευστά είναι τα όριά του και πόσο επισφαλής κάθε προσπάθεια να περιχαρακωθεί μέσα σε έναν ορισμό. Το βέβαιο είναι ότι έχει ασαφή χαρακτήρα και άλλοτε προσεγγίζει τη λογοτεχνία και άλλοτε την επιστήμη ή τη φιλοσοφία.

Διαβάστε τα παρακάτω αποσπάσματα από δοκίμια. Το πρώτο είναι του Μονταίνι (1533-1592), που θεωρείται πατέρας του δοκιμίου. Το δεύτερο του Χιουμ (1711-1776), εισηγητή του είδους στην Αγγλία.

1

Το πνεύμα μου είναι δύστροπο και μελαγχολικό και γλιστράει πάνω απ' τις ευχαριστήσεις που συναντάει, για ν' αδραχτεί και να τραφεί απ' τις ατυχίες· σαν τις μύγες που δε μπορούν να σταθούν πάνω σ' ένα σώμα καλά γυαλισμένο και λειασμένο, μα που κάθονται κι αναπαύονται στα δύσκολα κι ανώμαλα μέρη· και σαν τις βδέλλες που ορέγονται και ρουφούν μόνο το κακό αίμα.

*Εξάλλου, υποχρέωσα τον εαυτό μου να τολμώ να πω ό,τι τολμώ και κάνω, και με πειράζει ακόμα και να βάζω στο νου μου σκέψεις ανομολόγητες. Οι χειρότεροι απ' τους τρόπους μου και τις πράξεις μου δε μου φαίνονται τόσο άσκημοι, όσο μου φαίνεται άσκημο και δειλό να μην τολμώ να τους ομολογήσω. Η δυσκολία για τον καθένα μας είναι η εξομολόγηση, ενώ θα 'πρεπε να 'ναι η πράξη. Θα τολμούσες ευκολότερα να λαθέψεις, αν δε σε συγκρατούσε κάπως το κουράγιο που θα χρειαζόταν για να ομολογήσεις. Αυτός που θα 'ταν υποχρεωμένος να τα πει όλα, θα 'χε ακόμα υποχρέωση να μην κάνει τίποτα απ' ό,τι είναι αναγκασμένος να κρατήσει κρυφό. Ο Θεός να δώσει αυτή η ελευθεροστομία μου να οδηγήσει τους ανθρώπους μας στην ελευθερία, πάνω απ' αυτές τις δειλές και προσποιητές αρετές που γεννιούνται απ' τις ατέλειές μας, και να μπορέσει να τους τραβήξει ως το σωστό δρόμο, έστω κι αν πρόκειται να με νομίσουν για χωρίς μέτρο άνθρωπο. Πρέπει να βλέπεις το κουσούρι σου και να το σπουδάξεις, για να μπορείς να το εκφράσεις. Όσοι το κρύβουν απ' τους άλλους, το κρύβουν απ' τον ίδιο τον εαυτό τους, κι αν τύχει να το δουν τους φαίνεται πως δεν είναι αρκετά κρυμμένο· το αποδιώχνουν, το μασκαρεύουν στην ίδια τους τη συνείδηση. “Quare vitia sua nemo confitetur? Quia etiam nunc in illis est; somnium narrare vigilantis est”.**

Του σώματος τα δεινά γίνονται πιο φανερά πληθαίνοντας. Ανακαλύπτουμε πως είναι αρθριτικά αυτό που λέγαμε κρυολόγημα ή στραμπούληγμα. Τα δεινά της ψυχής όσο πιο δυνατά, τόσο πιο σκοτεινά είναι· όσο πιο άρρωστος είσαι, τόσο πιο λίγο το αισθάνεσαι. Να γιατί πρέπει κάθε λίγο να τα φέρνεις στο φως, με ανελέητο χέρι, να τ' ανοίγεις και να τα ξεριζώνεις μέσα απ' τα σωθικά σου. Όπως με τις καλές πράξεις, έτσι και με τ' αδικήματα, η απλή εξομολόγηση σ' ανακουφίζει κάποτε. Είναι τάχα η ασκή-μια του λάθους που μας κάνει περιττή την υποχρέωση να ομολογήσουμε;

(Montaigne, ΕΠΟΧΕΣ, τ. 2, Ιούνιος 1963, Μετ. Δ.Ο. Θοιβιδόπουλου)

* “Πώς γίνεται να μην ομολογούμε τα ελαττώματά μας; Είμαστε ακόμα δέσμοί τους, γι' αυτό. Πρέπει να 'σαι ξύπνιος για να διηγηθείς τα όνειρά σου” (Σενέκας, “Επιστολές”, LIII).

2

Ποια λοιπόν η ανάγκη να θεμελιώνουμε το καθήκον της υποταγής ή της υπακοής που οφείλεται στους άρχοντες πάνω στη συνέπεια προς τη δοσμένη υπόσχεση και να υποθέτουμε ότι στη δική μας συγκατάθεση οφείλεται η υπαγωγή μας στους νόμους του Κράτους, ενώ είναι φανερό ότι τόσο η υποταγή αυτή, όσο και η συνέπεια αυτή έχουν σαν βάση την εξυπηρέτηση των συμφερόντων και των αναγκών της κοινωνίας; Οφείλουμε, μας λένε, να υπακούμε στον Ηγεμόνα μας, διότι σωπηρά το υποσχεθήκαμε· αλλά γιατί να 'μαστε υποχρεωμένοι να τηρούμε τις υποσχέσεις μας; Μόνο και μόνο διότι οι συναλλαγές με τους ομοίους μας, που μας είναι τόσο ωφέλιμες, δε θα είχαν καμιά ασφάλεια αν μπορούσε ο καθένας ν' αγνοεί τις υποχρεώσεις του. Αλλά είναι επίσης αλήθεια ότι οι άνθρωποι δε θα μπορούσαν να ζουν σε κοινωνία χωρίς νόμους, χωρίς άρχοντες και χωρίς δικαστές, που να εμποδίζουν τον ισχυρό να καταπιέζει τον αδύνατο και τη βία να θριαμβεύει πάνω στη δικαιοσύνη και στην ισονομία. Μια και το καθήκον της υποταγής δεν έχει περισσότερη δύναμη, ούτε περισσότερο βάρος από το καθήκον της συνέπειας (προς τις υποσχέσεις μας) τι κερδίζουμε, όταν εξηγούμε το ένα με το άλλο; Και τα δύο έχουν σαν πηγή το συμφέρον της κοινωνίας.

(“Essais moraux et politiques”, “Le contrat primitif”
D. Hume. ΕΠΟΧΕΣ, τ. 3, Ιούλιος 1963, Μτφ Ι. Ευδιά)

Ποια από τα χαρακτηριστικά του δοκιμίου έχετε επισημάνει, διαβάζοντας τα παραπάνω κείμενα; Οι δοκιμιογράφοι (1) περιδιαβάζουν ελεύθερα στο χώρο των ιδεών; (2) έχουν σκοπό να πληροφορήσουν; (3) εκθέτουν απλώς τις ιδέες τους; (4) θέλουν να μας διασκεδάσουν, να μας πείσουν ή να μας συγκινήσουν; Δικαιολογήστε την άποψή σας, διαλέγοντας κάποια παραδείγματα μέσα από τα κείμενα.

Τι από τα παρακάτω εννοεί ο Μονταίνι με τη φράση: “Οι χειρότεροι από τους τρόπους και τις πράξεις μου δε μου φαίνονται τόσο άσκημοι, όσο μου φαίνεται άσκημο και δειλό να μην τολμώ να τους ομολογήσω”;

1. Ακόμη και οι χειρότερες πράξεις είναι προτιμότερες από τα άσκημα λόγια.
2. Οι κακές πράξεις και οι κακοί τρόποι δεν είναι και τόσο κακοί όσο φαίνονται.
3. Χειρότερο και από τους κακούς τρόπους και τις πράξεις είναι η δειλία να μην τολμάς να τους ομολογήσεις.

Ποιο είναι το νόημα της φράσης: “Η δυσκολία για τον καθένα μας είναι η εξομολόγηση, ενώ θα έπρεπε να είναι η πράξη”; Αναπτύξτε τις σκέψεις σας μέσα σε μια παράγραφο 80-100 λέξεων.

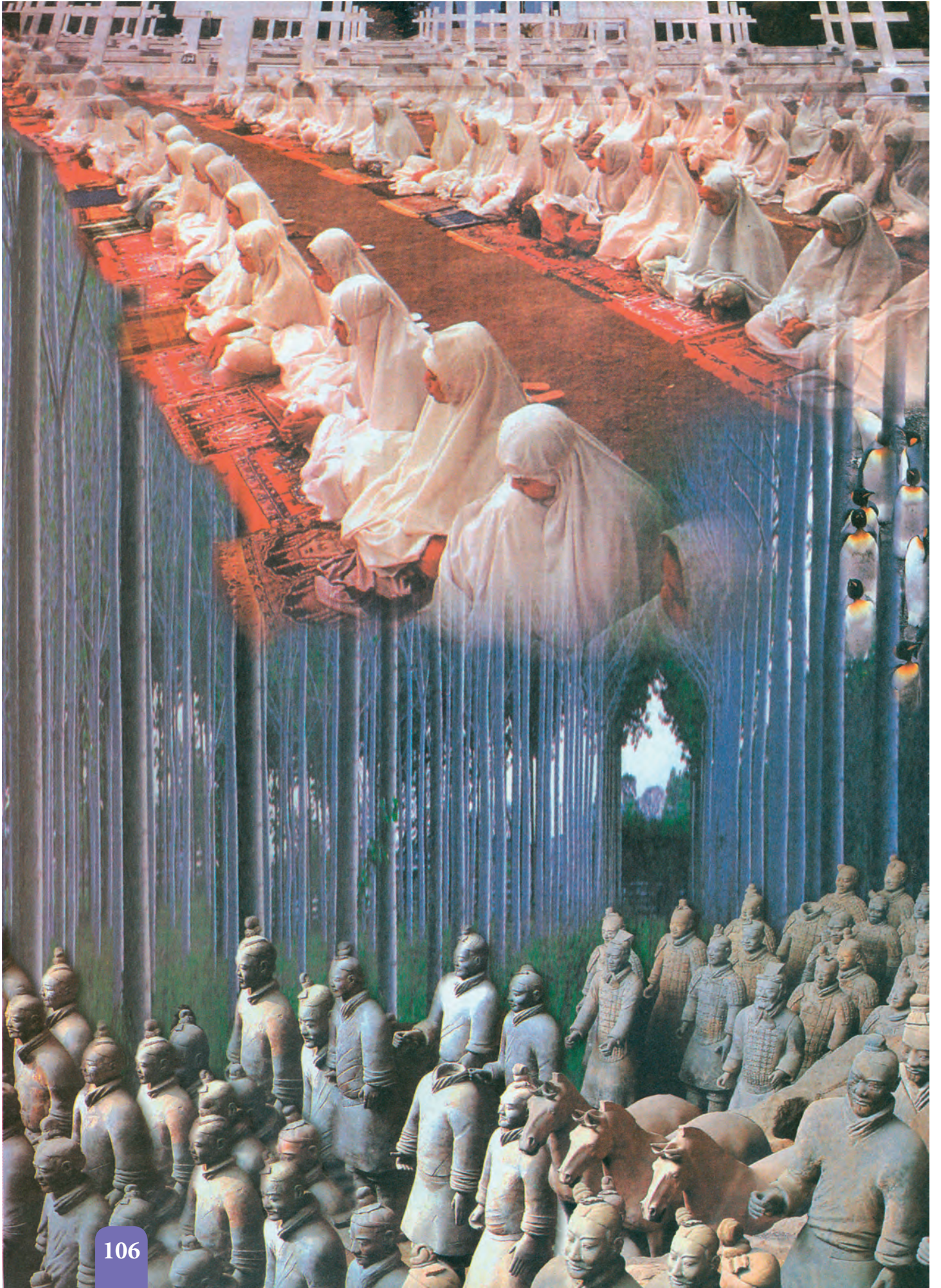
Συζητήστε το περιεχόμενο της παρακάτω φράσης (κείμενο 2): “Ποια η ανάγκη να θεμελιώνουμε το καθήκον της υποταγής ή της υπακοής που οφείλεται στους άρχοντες πάνω στη συνέπεια προς τη δοσμένη υπόσχεση και να υποθέτουμε ότι στη δική μας συγκατάθεση οφείλεται η υπαγωγή μας στους νόμους του Κράτους, ενώ είναι φανερό ότι τόσο η υποταγή αυτή, όσο και η συνέπεια αυτή έχουν σαν βάση την εξυπηρέτηση των συμφερόντων και των αναγκών της κοινωνίας”;

Στη συνέχεια διατυπώστε το νόημά της με δικά σας λόγια και γράψτε ένα κείμενο δύο παραγράφων (150 - 200 λέξεων). Στη μια παράγραφο ασχοληθείτε με την υποταγή και υπακοή στον άρχοντα και τους νόμους, ενώ στην άλλη με την υποχρέωσή σας να εξυπηρετείτε τα συμφέροντα και τις ανάγκες της κοινωνίας.

Να βρείτε τα συνώνυμα και τα αντώνυμα (αντίθετα) των λέξεων: δύστροπος, ευχαρίστηση, αναπαύομαι, ορέγομαι, υποχρεώνω, ανομολόγητος, κουράγιο, ελευθεροστομία, προσποιητός, κουσούρι, μασκαρεύω, ανελέητος (κείμενο 1) και: καθήκον, υποταγή, συναλλαγή, θριαμβεύω (κείμενο 2).

Η Δύναμη της μάζας

“Η πλάνη δεν είναι τύφλωση, η πλάνη είναι ανανδρία”

Nietzsche

- 1 Έως ποιο βαθμό οι αντιλήψεις, οι κρίσεις, οι αποφάσεις μας στην καθημερινή ζωή είναι “δικές μας” και όχι αποτέλεσμα επιρροής της μικρής και της μεγάλης κοινωνίας απάνω μας; (Μικρήν εννοώ τον στενό οικογενειακό, φιλικό και επαγγελματικό κύκλο και μεγάλη όλο τριγύρω μας το ανθρώπινο περιβάλλον μέσα και έξω ακόμη από τον εθνικό και γεωγραφικό μας χώρο). Το ερώτημα θα σκανδαλίσει ίσως τον αμύητο στα προβλήματα της κοινωνικής ψυχολογίας αναγνώστη, έχει εντούτοις το λόγο του. Δεν είμαστε τόσο “ελεύθεροι” να σχηματίζουμε τις εντυπώσεις, τις πεποιθήσεις, το πρόγραμμα των επιδιώξεών μας, όσο νομίζουμε. Το κοινωνικό σώμα, η “ομάδα” μέσα στην οποία έχουμε ενταχθεί (από τη γλώσσα που μιλούμε, από το Θεό που λατρεύουμε, από την ανατροφή και την εκπαίδευση που έχουμε πάρει, από το επάγγελμα που ασκούμε κτλ.) καθορίζει σε τέτοιαν έκταση και σε τόσο βάθος τον τρόπο και τα μέτρα με τα οποία αντιλαμβανόμαστε και σημασιολογούμε τα πράγματα και τα γεγονότα, ώστε κάθε άλλο παρά “δικές μας”, με την αυστηρή έννοια της λέξης, είναι οι αλήθειες και οι αξίες μας. Φυσικά τούτο δεν το παραδέχεται ο εγωισμός μας.
 - Βλέπω με τα δικά μου μάτια, λέμε, και κρίνω με το δικό μου μυαλό.
 - Με δική μου πρωτοβουλία αποδοκιμάζω αυτήν την ιδεολογία και είμαι υπεύθυνος.
 - Η αλήθεια που υποστηρίζω είναι ολοφάνερη· δε μου την υπέβαλαν άλλοι.
- 2 Μια βαθύτερη όμως διερεύνηση (που μπορούμε και οι ίδιοι να κάνουμε μέσα μας, εάν έχουμε το θάρρος να ανατάμομε τον εαυτό μας) θα μας πείσει ότι σε αναρίθμητες περιπτώσεις η πνευματική μας ανεξαρτησία είναι ένας ωραίος μύθος. Η όραση, η κρίση, η πίστη “μας” είναι η όραση, η πίστη της κοινωνικής φάλαγγας με την οποία συμπορευόμαστε. Το φαινόμενο τούτο στη γλώσσα της επιστήμης λέγεται “κοινωνικός κομφορμισμός” και έχει γίνει αντικείμενο όχι μόνο θεωρητικών αλλά και πειραματικών ερευνών. Μιαν απ’ όλες θα αναφέρω για παράδειγμα.
- 3 Το 1951 ο Αμερικάνος ψυχολόγος J. E. Asch έκανε, ανάμεσα σε άλλα, και τούτο το έξυπνο πείραμα. Έδειξε σε έξι πρόσωπα μια γραμμή ορισμένου μήκους και τους εξήτησε να βρουν την αντίστοιχή της, στο μέγεθος, ανάμεσα σε τρεις άλλες που είχαν κι αυτές παρουσιαστεί στον πίνακα. Πρωτίτερα όμως είχε δώσει μυστικά την εντολή σε πέντε από τα έξι αυτά πρόσωπα να διαλέξουν όχι τη σωστή, αλλά μια ψεύτικη γραμμή. Το πρόσωπο που δεν μετείχε στη συνωμοσία, θα απαντούσε τελευταίο και είχε τοποθετηθεί έτσι ώστε να ακούσει και να ιδεί τα άλλα που θα μιλούσαν πρώτα. Το πείραμα έγινε πολλές φορές με πολλά και διάφορα πρόσωπα και είχε τούτο το παράδοξο αποτέλεσμα: με συχνότητα εκπληκτική, το αμύητο στη συνωμοσία πρόσωπο δεν εμπιστευόταν στη μαρτυρία των δικών του ματιών, αλλά συντασσόταν με την ομόφωνη απάντηση, την εσφαλμένη, των άλλων μελών της ομάδας. Και μια λεπτομέρεια, ακόμη, πολύ χαρακτηριστική. Στα πειράματα του Asch τα πρόσωπα που έπεφταν στην παγίδα, όταν μάθαιναν το τέχνασμα, δεν παραδέχονταν ότι είχαν υποχωρήσει στην “πίεση” της ομάδας, αλλά υποστήριζαν ότι το λάθος ήταν δικό τους: απροσεξία, βιασύνη, κακή εκτίμηση των περιστατικών κτλ. Ώστε όχι μόνο δεχόμαστε, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, την επιρροή των άλλων (όταν ιδίως αυτοί αποτελούν συντεταγμένο σύνολο, ομάδα κοινωνικού τύπου), αλλά και στην περίπτωση που η αφανής αυτή αλλά έντονη επιρροή μάς παρασύρει σε εσφαλμένες αντιλήψεις ή κακές εκτιμήσεις, την πλάνη συνηθίζουμε να την προσγράφομε σε μια δική μας αστοχία ή ανεπάρκεια, όχι στους άλλους που μας παρέσυραν στον εκτροχιασμό. Από φιλοτιμία βέβαια, για να δείξουμε ότι στεκόμαστε στα δικά μας πόδια, αλλά και για έναν άλλο ακόμη λόγο: για να αντισταθούμε (ηθικά τουλάχιστο) σε μια πανίσχυρη έλξη που ασκεί απάνω μας το κοινωνικό πλαίσιο. Η άρνηση της παραδοχής είναι εδώ (όπως και σε πολλές άλλες καταστάσεις της προσωπικής μας ζωής) ένα είδος διαμαρτυρίας – δε θέλομε να αναγνωρίσουμε τη δουλεία μας...

- 4 “Κοινωνικού κομφορμισμού” περιπτώσεις μπορεί ο καθένας μας να αναφέρει πάμπολλες από την προσωπική του πείρα. Από την εκούσια αλλά και ακούσια υποταγή στο συρμό έως τις ομαδικές ιδεοληψίες (ακόμη και παραισθήσεις) που παρουσιάζονται σε ώρες πολεμικής αναταραχής και θρησκευτικής έξαρσης ή πανικού από θεομηνίες και επιδημίες. Το “πλήθος” τότε γίνεται μια συμπαγής μάζα που αισθάνεται, σκέπτεται και δρα με τον ίδιο τρόπο· οι ατομικές αποκλίσεις εξαφανίζονται, διαλύονται μέσα στην κοινή, την απρόσωπη συμπεριφορά. Είναι απίστευτο το πόσο εύκολα, ακόμα και σε ομαλές περιστάσεις, διαδίδονται οι ομαδικές πλάνες, όπως λ.χ. η πίστη στη θεραπευτική δύναμη ενός κοινού βοτάνου, ή η υπόθεση ότι αυτή ή εκείνη η σύμπτωση αποτελεί κακόν οινόν, ή η βεβαιότητα ότι οι “μάγισσες” είναι όργανα του Σατανά και πρέπει να καίγονται κτλ. Άλλωστε, θα έχουμε όλοι παρατηρήσει ότι αρκεί μια είδηση, έστω και εξωφρενική, να δημοσιευτεί σ’ ένα έντυπο μεγάλης κυκλοφορίας ή να μεταδοθεί από το ραδιόφωνο με έμφαση, για να γίνει πιστευτή. Υποτίθεται ότι για να φτάσει έως εκεί, την εγγυάται ένας οπωσδήποτε σημαντικός αριθμός μαρτύρων και για τούτο, με όλο που δεν υπάρχουν θετικές αποδείξεις, ούτε καν σοβαρές ενδείξεις, για την αλήθεια της, δεν αποφασίζουμε να την αμφισβητήσουμε: “αφού λέγεται, έτσι θα είναι”. Προσέξτε στη φράση αυτό το απρόσωπο “λέγεται” είναι η φωνή της ομάδας που ακούγεται και ενεργεί απάνω στον καθένα μας με δύναμη που δύσκολα μπορούμε να της αντισταθούμε. “Για να το λένε, θα είναι αλήθεια”. Να το λένε ποιοι, όλοι και κανείς συγκεκριμένα. “Λέγεται” όμως και επαναλαμβάνεται, τούτο και μόνο φτάνει να ανατρέψει τη δυσπιστία μας. Έτσι σχηματίζεται και κρυσταλλώνεται τόσο σκληρά η “κοινή γνώμη”, ώστε δύσκολα μπορεί το παγιδευμένο άτομο να σπάσει την κρούστα της και να λευτερωθεί. Οι ομαδικές πλάνες είναι προικισμένες με εκπληκτική δύναμη αντίστασης στις επιθέσεις της κριτικής σκέψης· και όταν ακόμη φαίνονται ότι υποχωρούν, κλονισμένες από τη βάση της εμπειρίας, ξαναγυρίζουν πιο επικίνδυνες με τη μορφή της “φημολογίας” που θα χει κάποια βάση, αφού ακούγεται”. Στο τέλος εκείνος που νικάει είναι το ανώνυμο πλήθος, όχι οι λίγες επώνυμες μονάδες που αποχωρούν από τη φάλαγγα.
- 5 Οι ψυχολόγοι και οι κοινωνιολόγοι που έχουν μελετήσει το φαινόμενο, καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι ο κομφορμισμός αυτός, τάση ισχυρή και επίμονη, πηγή του έχει την κοινωνική φύση του ανθρώπου. Ζώο κατ’ εξοχήν κοινωνικό (ο Αριστοτέλης το ονομάζει στη γλώσσα του “πολιτικόν”) ο άνθρωπος, όταν έρχεται αντιμέτωπος με σημαντικές για τη συλλογική ζωή “δοξασίες της μάζας”, αισθάνεται ζωηρότερο ενδιαφέρον για τη συντήρηση των λαϊκών εξηγήσεων που κρατούν συμπαγή την ομάδα, παρά για τις κριτικές αναλύσεις που μπορούν να τη διαιρέσουν και να τη διαλύσουν. Συμφέρει την κοινωνία να δίνεται απεριόριστη πίστωση στις παρατηρήσεις (τεκμήρια, ενδείξεις, μαρτυρίες) που επιβεβαιώνουν τις “τρέχουσες” ιδέες και αποκλείουν τις αντίθετές τους (Thomas Szasz). Η εξήγηση είναι χωρίς αμφιβολία πειστική. Άλλωστε, επαληθεύεται στην καθημερινή ζωή από πλήθος ομόλογων φαινομένων που ανάγονται στον ίδιο κανόνα. Όσο και αν υπερβάλλουν εκείνοι που μέσα στο ψυχοφυσιολογικό μας σύστημα δίνουν την πρώτη θέση στο “ένστικτο της αγέλης” (*instinct gregaire*), θα ήταν παράλογο να αρνηθούμε ότι και το κορυφαίο ζώο της κλίμακας, τον άνθρωπο, μια ακαταγώνιστη ορμή το σπρώχνει να συνδέεται με τους ομοίους του και να επιζητεί την παρουσία τους, όχι μόνο όταν έχει ανάγκη από τη σύμπραξή τους, για να αντιμετωπίσει έναν κίνδυνο, αλλ’ ακόμα και στις ώρες της σχόλης, τότε που διψάει για ψυχαγωγία. “Χρειάζεται” τους άλλους, τον αριθμό, το πλήθος: στο πανηγύρι, στο θέαμα, στον περίπατο – και στο καφενείο ή στο εστιατόριο. Δε “χαίρεται” τις ανέσεις της ζωής και τις πιο στοιχειώδεις, παρά συντροφεμένος. Πρέπει να τις μοιραστεί, κατά κάποιο τρόπο, με άλλους, για να τις απολαύσει. Και για να τους κρατήσει κοντά του αυτούς τους άλλους, είναι έτοιμος να κάνει πολλές παραχωρήσεις στις κρίσεις και στο γούστο τους: να μπει στο δικό τους διανοητικό ορίζοντα, να συμμεριστεί τα συναισθηματά τους, να παραδεχτεί τις προτιμήσεις τους.
- 6 Έχουμε λοιπόν καταδικαστεί να είμαστε αιχμάλωτοι της συμβιωτικής ομάδας; Θα παρεξηγούσε τη θέση μας εκείνος που θα την ερμήνευε με αυτό τον τρόπο. Όχι υποχέριος· υποκείμενος στις ιδέες και στις τάσεις του κοινωνικού σώματος είναι ο άνθρωπος. Ποιος άνθρωπος όμως; (Η διευκρίνιση

αυτή είναι απαραίτητη, για να προληφθούν πολλές παρανοήσεις). Εκείνος που οι ανθρωπολόγοι συνηθίζουν να τον ονομάζουν *homo sapiens* και που κατά την τρέχουσα φάση της ύπαρξής του έχει γράψει την ιστορία του πολιτισμού με τις “πνευματικές” (πώς να τις πούμε αλλιώς) κατακτήσεις του. Ό,τι χαρακτηρίζει αυτόν τον ανθρώπινο τύπο είναι ο δεινός αγώνας να δαμάσει τα ένστικτά του είτε με την απεγνωσμένη αντίσταση στην πίεσή τους, είτε με το πονηρό ξεγέλασμά τους. Φυσικά μια τέτοια νίκη δεν είναι καθόλου εύκολη, ούτε πάντοτε δυνατή· και σχεδόν κατά κανόνα πληρώνεται με αιματηρές θυσίες. Φαίνεται όμως ότι δεν αποκλείεται από το πρόγραμμα της Δημιουργίας, γιατί και αισθητά χαλαρότερος είναι των ενστίκτων ο ζυγός στον ψυχοβιολογικά εξελιγμένο άνθρωπο, και με οπλισμό τελειότερο (“διάνοια”) έχει το θαυμάσιο τούτο ζώο εφοδιαστεί από τη Φύση. Οπωσδήποτε “παλεύονται”, καθώς λέμε, τα ένστικτά μας και αυτό έχει πελώρια σημασία. Όπως τα άλλα, έτσι και το “ένστικτο της αγέλης” στην περίπτωσή μας. Το οργανωμένο πλήθος, η κοινωνική ομάδα μάς στηρίζει, μας προστατεύει, αλλά και θολώνει την όραση, μηχανοποιεί τη συμπεριφορά, δένει τη σκέψη, αποδυναμώνει τη φαντασία μας με τα πολυκαιρισμένα σχήματα των απρόσωπων εννοιών και αξιών της. Από τη δουλεία αυτή σώζεται μόνο ο επώνυμος άνθρωπος που θα ορθώσει την κεφαλή του πάνω από τον ορίζοντα της μάζας και θα τολμήσει ν’ αντικρίσει με τις δικές του διανοητικές δυνάμεις τα πράγματα, με τη δική του βούληση τις περιπλοκές της ζωής, με τη δική του ευαισθησία το θέαμα του κόσμου. Για έναν τέτοιο άνθρωπο όμως χρειάζονται δύο σπάνιες ικανότητες: ανδρεία και εντιμότητα, ηθική ανδρεία και πνευματική εντιμότητα, που δυστυχώς για το γένος μας είναι των λίγων, των πολύ λίγων ο κλήρος. Μόνο έτσι σπάζει ο άνθρωπος τα δεσμά της πλάνης και κατακτά την ελευθερία της αλήθειας. Ας θυμηθούμε εδώ τα βαθυστόχαστα λόγια του Nietzsche: “Πόσην αλήθεια σηκώνει, πόσην αλήθεια αποτολμάει ένα πνεύμα; Αυτό έγινε για μένα, ολοένα και πιο πολύ, το αληθινό μέτρο των αξιών. Η πλάνη δεν είναι τύφλωση, η πλάνη είναι ανανδρία. Στη γνώση, κάθε κατάκτηση, κάθε βήμα εμπρός προέρχεται από το θάρρος, από τη σκληρότητα απέναντι στον εαυτό μας, από την εντιμότητα απέναντι στον εαυτό μας”.

Ε.Π. Παπανούτσος, “Το δίκαιο της πυγμής”

Μελετήστε το κείμενο προσεκτικά και συζητήστε το στην τάξη.

Προσπαθήστε να εντοπίσετε:

- το θέμα,
- την άποψη του συγγραφέα,
- τα μέσα πειθούς που χρησιμοποιεί, για να τεκμηριώσει την ερμηνεία του φαινομένου που τον απασχολεί,
- την πρόταση που διατυπώνει στο τέλος του κειμένου, για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα.

Δώστε, τώρα, την περίληψη του κειμένου (20-25 στίχοι).

Ο συγγραφέας αρχίζει την παράγραφο 1 και την παράγραφο 6 με ένα ερώτημα. Τι πετυχαίνει, κατά τη γνώμη σας, με την τεχνική των ερωτήσεων στην κάθε περίπτωση;

Σχολιάστε τη χρήση παρενθέσεων στην πρώτη παράγραφο.

“Δεν είμαστε τόσο ελεύθεροι να σχηματίζουμε τις εντυπώσεις, τις πεποιθήσεις, το πρόγραμμα των επιδιώξεών μας, όσο νομίζουμε”. Να σχολιάσετε την επιλογή του α’ πληθυντικού προσώπου από το συγγραφέα.

“Βλέπω με τα δικά μου μάτια... δε μου την υπέβαλαν άλλοι”. Σε τι νομίζετε ότι αποσκοπεί ο συγγραφέας με τη χρήση του ευθέος λόγου στο σημείο αυτό;

ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ

α) Έστω ότι θέλουμε να χωρίσουμε την παράγραφο 5 σε δύο μέρη/μικρότερες παραγράφους. Σε ποιο σημείο θα προτείνετε να χωριστεί και γιατί; Χρειάζεται σε αυτήν την περίπτωση να γίνει κάποια αλλαγή στο κείμενο;

β) Παρατηρήστε ότι στην παράγραφο 6 εναλλάσσονται εκτενέστερες και πιο σύντομες περίοδοι. Προσπαθήστε να εξηγήσετε με ποιον τρόπο η εναλλαγή αυτή βοηθάει το συγγραφέα να εκθέσει στους αναγνώστες την ερμηνεία του φαινομένου.

“Οχι υποχείριος - υποκείμενος στις ιδέες και στις στάσεις του κοινωνικού σώματος είναι ο άνθρωπος”. Να αναδιατυπώσετε τη φράση αντικαθιστώντας τις υπογραμμισμένες λέξεις με άλλες συνώνυμες λέξεις/εκφράσεις.

Ποιοι είναι συνήθως οι “κρίκοι” που συνδέουν το άτομο με μια ομάδα;
Ποιοι από αυτούς νομίζετε ότι είναι οι ισχυρότεροι;

Ο Παπανούτσος βλέπει το δοκίμιο σαν μια “**γέφυρα επικοινωνίας**” σοβαρών συγγραφέων με “απλούστερους αναγνώστες”. Γι’ αυτό πιστεύει ότι πρέπει να είναι ευπρόσιτο στο πλατύ κοινό. Στο συγκεκριμένο δοκίμιο ο συγγραφέας χρησιμοποιεί διάφορα μέσα, για να γίνει σαφής, να κάνει το κείμενό του ζωντανό, και έτσι να επικοινωνήσει με τον αναγνώστη. Προσπαθήστε να εντοπίσετε κάποια από τα μέσα αυτά.

Υποστηρίζεται ότι το δοκίμιο έχει **διδακτικό χαρακτήρα**. Συζητήστε την άποψη αυτή με βάση το συγκεκριμένο δοκίμιο. Με ποιους τρόπους μπορούμε να πούμε ότι μας διδάσκει ο συγγραφέας; Έχει το δοκίμιό του τη μορφή της άμεσης διδασκαλίας που συναντούμε σε καθαρά διδακτικά είδη λόγου, π.χ. σε ένα εκκλησιαστικό κήρυγμα;

Το δοκίμιο του Παπανούτσου αποτελεί, από μία άποψη, μια πρόσκληση, “για να ανατάμουμε τον εαυτό μας” και να διερευνήσουμε τη σχέση μας με το φαινόμενο του “κοινωνικού κομπορμισμού”. Να απαντήσεις με ένα δικό σου κείμενο σε αυτήν την πρόσκληση με βάση την εμπειρία σου (σχολική ή εξωσχολική) δίνοντας συγκεκριμένα παραδείγματα. Το κείμενό σου μπορεί να έχει τη μορφή φιλικής επιστολής, σελίδας ημερολογίου κτλ.

Διερευνήστε τη σχέση των νέων με το φαινόμενο του “κοινωνικού κομπορμισμού”. Ποια είναι η στάση τους απέναντι στις ιδέες και στις τάσεις του κοινωνικού σώματος; Σε ποιο βαθμό και σε ποια έκταση υπόκεινται σε αυτές οι νέοι σε σύγκριση με τους ενηλίκους;

Ποια από τις παρακάτω απόψεις νομίζετε ότι υποστηρίζει ο συγγραφέας;

- α) Η δύναμη της μάζας είναι τόσο μεγάλη, ώστε ο άνθρωπος δεν μπορεί να απαλλαγεί από τα δεσμά του κοινωνικού κομπορμισμού.
- β) Κάθε άνθρωπος μπορεί να προβάλει αντίσταση στη δύναμη της μάζας, αν τολμήσει να αντικρίσει με τις δικές του διανοητικές δυνάμεις τα πράγματα.
- γ) Ελάχιστοι επώνυμοι διαθέτουν τις ικανότητες (ανδρεία και εντιμότητα), για να αντισταθούν στη δύναμη της μάζας.

Ποια είναι η δική σας άποψη σχετικά με τη δυνατότητα αντίστασης του ατόμου απέναντι στη δύναμη της μάζας;

Συζητήστε την άποψη του Νίτσε: “Η πλάνη δεν είναι τύφλωση, η πλάνη είναι ανανδρία”.

“Το οργανωμένο πλήθος, η κοινωνική ομάδα μάς στηρίζει, μας προστατεύει, αλλά και θολώνει την όραση, μηχανοποιεί τη συμπεριφορά, δένει τη σκέψη, αποδυναμώνει τη φαντασία μας με τα πολυκαιρισμένα σχήματα των απρόσωπων εννοιών και αξιών της”.

Να αναπτύξετε την παραπάνω φράση σε ένα κείμενο (250 περίπου λέξεις), δίνοντας τα κατάλληλα παραδείγματα για τις θετικές και τις αρνητικές επιδράσεις που μπορεί να έχει η κοινωνική ομάδα στην οποία εντάσσεται το άτομο. Υποθέστε ότι το κείμενό σας θα δημοσιευτεί στο περιοδικό του σχολείου σας.

Η πειθώ στο δοκίμιο

Το δοκίμιο που διαβάσατε έχει αποδεικτικό χαρακτήρα. Ο δοκιμογράφος προσεγγίζει ένα θέμα που τον ενδιαφέρει, εκθέτει, διασαφηνίζει και υποστηρίζει τις ιδέες του, χρησιμοποιώντας επιχειρήματα, τεκμήρια και παραδείγματα· επιχειρεί να ερμηνεύσει ένα φαινόμενο και καταλήγει σε κάποιες προτάσεις για την αντιμετώπιση ενός προβλήματος. Μπορούμε, επομένως, να πούμε ότι έχει την πρόθεση να περάσει στον αναγνώστη κάποιες προσωπικές απόψεις και να τον πείσει. Σε κάθε δοκίμιο, άλλωστε, ακόμη και σε αυτά που δεν έχουν αποδεικτικό χαρακτήρα, μπορούμε να διακρίνουμε μια απόπειρα πειθούς, αφού το δοκίμιο αποτελεί ένα είδος ιδεολογικής κατάθεσης του συγγραφέα για διάφορα επίμαχα θέματα.

Η πειθώ στο δοκίμιο, ωστόσο, δεν αποτελεί μια προσπάθεια εύκολου και άμεσου επηρεασμού του αναγνώστη/ακροατή, όπως συμβαίνει συνήθως στη ρητορική (πολιτική, εκκλησιαστική ή άλλη). Το δοκίμιο, όπως υποστηρίζει ο Γ. Δάλλας, έχει σαν πρώτο και τελικό στόχο να βαθαινει τη δυνατότητα του προβληματισμού μας. Με αυτή την έννοια μπορούμε να πούμε ότι το δοκίμιο είναι ένα είδος διδακτικό. Όταν λέμε ότι το δοκίμιο μας διδάσκει, εννοούμε ότι μας ενημερώνει, μας πληροφορεί, πλουτίζει τις γνώσεις μας, οξύνει την κρίση μας, καλλιεργεί την ευαισθησία μας. Επομένως δεν πρέπει να εξομοιώνουμε ένα δοκίμιο, π.χ. του Παπανούτσου ή του Σεφέρη, με μια διδασκαλία ή διδαχή, π.χ. του Μηνιάτη ή του Κοσμά του Αιτωλού, στις οποίες υπάρχει μια καθαρά σωφρονιστική πρόθεση.

Όχι μόνο ο διδακτισμός αλλά και ο δογματισμός φαίνεται ότι δεν ταιριάζει στο δοκίμιο. Ο ίδιος ο όρος “δοκίμιο/δοκιμές” σημαίνει ότι τίποτα δεν είναι τετελεσμένο, αλλά ότι όλα βρίσκονται σε εξέλιξη, πράγμα που αποκλείει κάθε δογματισμό και επιτρέπει αλλαγή στις κατευθύνσεις και τις απόψεις μας. Επομένως, όχι οριστικά συμπεράσματα αλλά προβληματισμοί, στοχασμοί, θέσεις και στάσεις, που όχι μόνο δεν εξαντλούν το θέμα αλλά και ενδέχεται αργότερα να μεταβληθούν αποτελούν συνήθως την ύλη του δοκιμίου.

Μηχανισμός του εξανδραποδισμού

- 1 *Το ερώτημα μπορεί, για την ώρα, να τεθεί θεωρητικά, άυριο όμως θα τεθεί πρακτικά. Αναπόδραστα. Αλλά από τώρα κιόλας έχει αρχίσει να κάνει αισθητή την πρακτική ενάργεια του. Είναι το ακόλουθο: Το ότι σε πολύ κοντινό μέλλον δε θα είναι η φύση που θα προσδιορίζει τον άνθρωπο, αλλά ο άνθρωπος τον άνθρωπο, αυτό πρέπει να θεωρηθεί αισιόδοξο ή όχι;*
- 2 *Δε νομίζω πως χρειάζεται εξήγηση τούτη η πρόταση. Όχι μόνον οι θετικές επιστήμες, όχι μόνον η τεχνολογία, που είναι η εφαρμοσμένη πλευρά τους, αλλά και η ψυχολογική τεχνική (στο εμπόριο, στην πολιτική προπαγάνδα) κάνουν ολοφάνερο πως έχει αρχίσει κιόλας η διαμόρφωση του φυσικού όντος άνθρωπος σύμφωνα με σχεδιασμούς ξεκινημένους από πρωτοβουλίες συνανθρώπων του. Δε χρειάζεται καν να γίνουν αποφασιστικές επεμβάσεις στο γενετικό κώδικα. Βαθύτερα κι από την παιδεία, που προσδιορίζει ως ένα σημείο τη μεταβιολογική περιοχή, οι τρεχούμενες μέθοδοι επηρεασμού της κοινής γνώμης, δημιουργίας ενός ορισμένου κοινωνικού κλίματος, μεταπλάθουν σταθερά τον δεδομένο από τη Φύση ανθρώπινο τύπο και τον διαμορφώνουν ανάλογα, για το κοντινό και για το απώτερο μέλλον.*
- 3 *Φασματική πάει να γίνει η έννοια ελευθερία για τις μεγάλες μάζες. Στον όρο τούτο με το θεωρητικά συγκεκριμένο ως χτες περιεχόμενο, παρεμβάλλονται τώρα στοιχεία που τον κάνουν όλο και περισσότερο προβληματικό. Ποια ακριβώς είναι η ελευθερία του υπηκόου της καταναλωτικής κοινωνίας, που βομβαρδίζεται νύχτα-μέρα από μίαν επιστημονικά οργανωμένη, ακατανίκητη διαφήμιση, κι αποκτά όλο περισσότερες, ανυποψίαστες ίσαμε χτες, υλικές ανάγκες; Σε τούτο μόνο το θέμα, αν σταθούμε, θα καταλάβουμε πόσο ρευστό, αν όχι απατηλό, γίνεται το περιεχόμενο της σύγχρονης ελευθερίας. Για να νιώσει ελεύθερος ο αποπροσωποποιημένος αυτός καταναλωτής (δεν έχει άλλη κύρια προσδιοριστική ιδιότητα), πρέπει να μπορεί να ικανοποιεί τις όλο κι αυξανόμενες ανάγκες του διαφορετικά, πιστεύει πως υστερεί, πως υπολείπεται ταπεινωτικά στον αγώνα δρόμου που είναι ο ρυθμός της σύγχρονης ζωής, και τότε, άμεση συνέπεια, χάνει το αίσθημα της ελευθερίας. Γιατί ελευθερία, για τον μέσο ανθρώπινο τύπο, είναι η ευχέρεια να ικανοποιεί τις άμεσες βιοτικές του ανάγκες. Όταν του βάλετε σε κίνηση ένα μηχανισμό δημιουργίας αναγκών και δεν του δώσετε σύγκαιρα το μέσο να τις ικανοποιεί, τον κάνετε ψυχολογικά προλετάριο. Προλετάριος ονομάστηκε ο διάδοχος του αλλοτινού δούλου. Ποιο είναι εδώ το κριτήριο; – Η απουσία του αισθήματος της “ελευθερίας”.*
- 4 *Ο μηχανισμός, τώρα, έχει έτσι ρυθμιστεί, ώστε το άορατο λουρί που κρατάει δεμένο αυτόν τον κατάδικο από το πόδι να κονταίνει ή να μακραίνει κατά την κρίση του επιμελέστατα κρυμμένου αφέντη. Αν τα συμφέροντα του αφέντη υπαγορεύουν μεγαλύτερη δέσμευση του καταναλωτή, ρίχνει στην αγορά καινούρια συνθήματα για νέες ανάγκες. Ο καταναλωτής πολλαπλασιάζει τις προσπάθειές του ν’ ανταποκριθεί, αυτοενεχυριάζεται. Δε χρειάζεται πάντοτε να φορτωθεί με νέα ή πρόσθετη εργασία για να μπορεί να τα βγάλει πέρα. Φτάνει που δεσμεύεται ψυχολογικά· η ικανοποίηση των νέων “απαιτήσεων της ζωής”, των νέων ανέσεων, γίνεται κεντρικός πόλος του ψυχικού βίου. Από κει και πέρα έχει καταστεί υποχείριος, χωρίς να το ξέρει. Νομίζοντας πως ικανοποιεί τον εαυτό του, ικανοποιεί τον αφέντη του, το μεγάλο κερδοσκόπο.*
- 5 *Αν πάλι η τεχνική του εξανδραποδισμού επιβάλλει, για λόγους τακτικής, μια ανάπαυλα, ή αν χρειάζεται ένα διάστημα χρόνου, ώστε ν’ απορροφηθεί από την αγορά η διαθέσιμη παραγωγή, αραιώνεται προσωρινά ο ρυθμός των ερεθισμάτων. Ο λόγος δίνεται σε μικροτελειοποιήσεις, που κρατάνε μεν σε διέγερση την καταναλωτική πελατεία, δεν την κάνουν όμως να λαχανιάζει, γιατί και η κατοχή μιας, δίχως τη σφραγίδα του υπερμοντέρνου, συσκευής δεν προκαλεί στον καταναλωτή - ενεργούμενο ένα αίσθημα κοινωνικής μειονεξίας.*
- 6 *Αρκετά γι’ αυτό το παράδειγμα. Το ζήτημα ήταν να φανεί το πώς, αρχίζοντας από τα μικροαντικείμενα της καθημερινής ζωής, την οδοντόπαστα ή το αποσμητικό και φθάνοντας στο αυτοκίνητο ή στο ψυγείο, συντελείται η αλλοτρίωση ενός όντος που κολακεύεται να πιστεύει ακόμα στο αυτεξούσιο. Βαθύτερη όμως είναι η επεξεργασία που σου γίνεται στο επίπεδο των ιδεών. Ποτέ η προπαγάνδα δεν είχε σταθεί έτσι εξοπλισμένη με όλα τα μέσα επηρεασμού, και ποτέ δεν ήταν τόσο επιστημονικά*

συστηματοποιημένη. Αν σ' αυτό προσθέσουμε την ελεγχόμενη μετάδοση πληροφοριών, απόλυτη στα ολοκληρωτικά καθεστώτα, σχετική στα φιλελεύθερα, καταλαβαίνουμε πόσο ελεύθερος μπορεί να είναι ο υπήκοος του εικοστού αιώνα. Ίσαμε χτες πίστευε πως η μόρφωση θ' απαλλάξει τον άνθρωπο από τη δουλεία. Τώρα είναι καιρός να καταλάβει πως αλλού έχουν κρύψει το κλειδί της αλυσίδας του.

- 7 *Ας έχουμε το θάρρος να προχωρήσουμε πιο πέρα. Είναι βέβαιο τάχα πως στην πλειοψηφία του, μιαν αξιοπρεπή πλειοψηφία, το ανθρώπινο γένος έχει επίγνωση της σκλαβιάς του και πως επιθυμεί αληθινά την απελευθέρωσή του; Τέτοια πράγματα δεν τα επιθυμώ με τα λόγια· τα διεκδικώ με τις πράξεις. Και για ν' αποκτήσω επίγνωση τι σημαίνει αυτό, ζητάω πρώτα-πρώτα να πληροφορηθώ ποιο είναι το αντίτιμό του, πόσο στοιχίζουν. Με τα λόγια όταν διεκδικώ, μου απαντάνε με λόγια. Όταν προχωρήσω στην περιοχή του συγκεκριμένου, βλέπω ότι το αντίτιμο συνίσταται πρώτα-πρώτα σε στέρησεις. Όχι μεγάλες στέρησεις, θυσίες αιματηρές, σωματικές. Αποφυγή να γίνομαι υποχείριος του μηχανισμού που μου έχουν στήσει. Βλέπω, κοντολογίς, κάτι πάλι οδυνηρό, αναμφισβήτητο: Ότι για ν' αποκτήσω κάποια, στοιχειώδη έστω, ανεξαρτησία, κι ένα ήθος ελεύθερο, ανάγκη να μη χαρίζομαι σ' όλους τους πειρασμούς. Η ευμάρεια είναι κάτι απύθμενο, ένα παραισθησιογόνο που προκαλεί εθισμό, και για τούτο απαιτεί όλο και μεγαλύτερες δόσεις. Ζούμε κιόλας σε κοινωνικά σύνολα από τοξικομανείς της ευμάρειας. Να μεταπέσουμε από την έκλυση τούτη σε μιαν εγκράτεια που θα μας φανεί αμέσως ασκητισμός, δε γίνεται. Να όμως που αυτό θα ήταν η μόνη λύση...*

- 8 *Πώς θα την εφαρμόσουμε όμως, αφού δείχνεται με το πρώτο αντίθετη στη σύμφυτη ανθρώπινη ροπή;*

- 9 *Έναν καιρό, η διεκδίκηση της ελευθερίας ήταν ακοπότερη, γιατί ήταν περιορισμένες οι ανάγκες. Από τότε που οι ανάγκες πολλαπλασιάστηκαν, αφήνιασαν, μπήκαμε σ' ένα κύκλωμα εξανδραποδιστικό. Αλλά ο πολλαπλασιασμός αυτός των αναγκών δεν είναι καν μια σταθερή κατάσταση· είναι πρόοδος γεωμετρική. Δύο παράγοντες την προσδιορίζουν: η υποκίνηση από εκείνους που την εκμεταλλεύονται και το απεριόριστα ενδοτικό στην απόλαυση, που χαρακτηρίζει την ανθρώπινη φύση.*

- 10 *Μας απομένει η αξίωση της ελευθερίας σαν από κεκτημένη ταχύτητα, ένα κειμήλιο προγονικό. Δεν έχουμε υπονοιαστεί πως το ξεπουλήσαμε μεθυσμένοι. Κάποιοι ανάμεσά μας, έχοντας περισσότερο από τους άλλους επίγνωση όχι μόνον της αξίας αυτού του κειμηλίου αλλά και του τι συνεπάγεται σε μεταγενέστερη φάση η απώλειά του, ξεσηκώνονται, καλούν σε συναγερμό τις ψυχές, ειδοποιούν για το ανεπανόρθωτο που βρίσκεται επί θύραις. Ας ξέρουμε ωστόσο πως το ερώτημα της Μοίρας είναι γενικότερο· θα κάνουμε έτσι, εγκαίρως, και την αναγκαία αναμέτρηση δυνάμεων. Μιας και ξεφύγαμε από τη φύση και παραδοθήκαμε στον άνθρωπο, αλλάξαμε αφέντη, με την ελπίδα πως ο όμοιός μας θα ήταν ανθρωπινότερος. Λάθος! Ο οπλισμένος με παντοδυναμία είναι περισσότερο απανθρωπισμένος από τις φυσικές δυνάμεις. Πίσω από τις δεύτερες, στο κάτω-κάτω, μπορεί και να υποφώσκει μια ελπίδα μεταφυσική. Έχει κανένας λύσει ως τώρα το μυστήριο του κόσμου; Κι έπειτα, οι φυσικές δυνάμεις δεν υπεραίρονται.*

Άγγελος Τερζάκης, Ποντοπόροι

Τι υποστηρίζει ο συγγραφέας ότι θα συμβεί “στο πολύ κοντινό μέλλον”; Από ποια ή ποιες αιτίες; Ποια θα είναι τα αποτελέσματα; Σε ποιους, δηλαδή, τομείς ο άνθρωπος προσδιορίζει τον άνθρωπο; Έχει ο άνθρωπος συνειδητοποιήσει τη νέα αυτή κατάσταση;

Να διαβάσετε προσεκτικά τις παραγράφους 7, 8, 9, 10 και να προσπαθήσετε να παρακολουθήσετε τη συλλογιστική του συγγραφέα όσον αφορά τη λύση του προβλήματος. Τι διαπιστώνετε; Είναι αρκετά σαφής σχετικά με τη δυνατότητα να βρεθεί λύση στο πρόβλημα; Έχετε να προτείνετε εσείς κάποια λύση;

ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ

Ο Τερζάκης χρησιμοποιεί μεταφορικό, εικονοπλαστικό λόγο στο κείμενό του. Να εντοπίσετε στο κείμενο κάποια παραδείγματα. Τι πετυχαίνει ο συγγραφέας με τη χρήση του μεταφορικού λόγου και των εικόνων; Ποια συναισθήματα προκαλεί στον αναγνώστη;

Αν δεχτούμε ότι ο συγγραφέας συγκαταλέγει τον εαυτό του ανάμεσα σε αυτούς που, έχοντας επίγνωση τι αξίζει η ελευθερία και τι σημαίνει η απώλειά της, “ξεσηκώνονται και καλούν σε συναγερμό τις ψυχές”, ποια μέσα χρησιμοποιεί στο κείμενό του, για να μας ειδοποιήσει “για το ανεπανόρθωτο”;

Τι εννοεί ο συγγραφέας με τις ακόλουθες φράσεις;
Φασματική πάει να γίνει η ελευθερία του ανθρώπου.
Ο καταναλωτής αυτοενεχυριάζεται.

Η ικανοποίηση των αναγκών γίνεται κεντρικός πόλος του ψυχικού βίου.
Συντελείται η αλλοτρίωση ενός όντος που κολακεύεται να πιστεύει ακόμα στο αυτεξούσιο. Μας απομένει η αξίωση της ελευθερίας σαν από κεκτημένη ταχύτητα, ένα κειμήλιο προγονικό.

α) Να δοθούν συνώνυμα των παρακάτω λέξεων:
ενάργεια, αναπόδραστα, σύγκαιρα, έκλυση, μεταπλάθω.
β) Να δοθούν τα συνώνυμα και τα αντώνυμα των λέξεων: ενδοτικός, εγκρατής

Δίνεται παρακάτω ένας κατάλογος από λέξεις μέσα σε ένα πλαίσιο που έχει τρεις στήλες. Σημειώστε στην πρώτη στήλη τις πολύ γνωστές σας λέξεις (Γ)· στη δεύτερη, τις λέξεις που μπορείτε να χρησιμοποιείτε (Χ)· και στην τρίτη, όσες χρειάζεται ίσως να δείτε στο λεξικό (Λ):

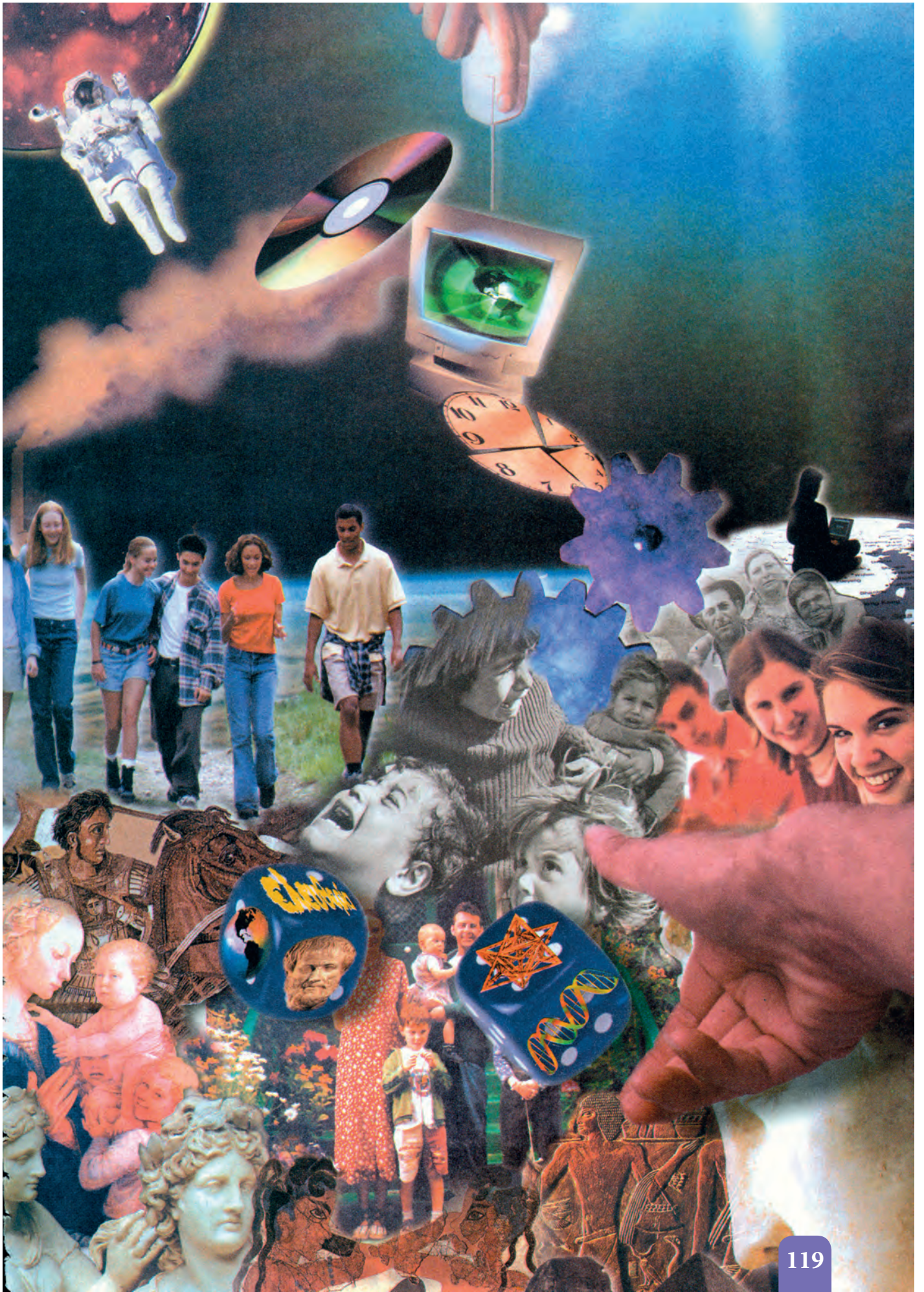
	Γ	Χ	Λ
1. Αναπόδραστος			
2. Ενάργεια			
3. Κώδικας			
4. Φασματικός			
5. Αυτοενεχυριάζομαι			
6. Εξανδραποδισμός			
7. Ενεργούμενος			
8. Αλλοτρίωση			
9. Αυτεξούσιος			
10. Ευμάρεια			
11. Σύμφυτος			
12. Ενδοτικός			
13. Κειμήλιο			
14. Υποφώσκω			
15. Μεταφυσική			
16. Υπεραίρομαι			
17. Αβελτερία			
18. Αγλαός			
19. Αγχίνοια			
20. Αδόλεσχος			

Τώρα γράψτε από μια πρόταση με κάθε λέξη που σημειώσατε στη στήλη Χ.

Η Τεχνική Πρόοδος

- 1 Όσοι, κουνώντας μελαγχολικά το κεφάλι ή υψώνοντας τη φωνή με οργή, αρνούνται την ηθική πρόοδο του ανθρώπου κατά τους μακρούς αιώνες της ιστορικής του διαδρομής, μιλούν συνήθως με αδιαφορία, ή και με περιφρόνηση, για την αξία της “υλικής” προόδου, των κατακτήσεων δηλαδή της επιστήμης και της τεχνικής, που άλλαξαν στους χρόνους μας τη μορφή του κόσμου.
 - Καμιά επιρροή, λένουν, δεν έχουν αυτά τα πολυθρύλητα θαύματα απάνω στον ηθικό βίο του ανθρώπου, στο χαρακτήρα, στην προσωπικότητά του. Άλλη η μια τροχιά, άλλη η άλλη· δεν πηγαίνουν παράλληλα. Ή
 - Καμιά ουσιαστική αξία, λένουν, δεν έχουν οι τεχνικές τελειοποιήσεις των μέσων της ζωής, για τις οποίες υπερηφανεύεται ο πολιτισμός μας. Ευτυχέστερος ήταν ο άνθρωπος που ζούσε χωρίς τις σημερινές ανέσεις, σε κοινωνίες απλούστερες, “πρωτόγονες”, Ή
 - Όχι μόνο δεν καλυτέρευε, αλλά χειροτέρευε τον άνθρωπο η πρόοδος της επιστήμης και της τεχνικής. Πολλαπλασίασε και έκανε πιο εκλεπτυσμένη τη δύναμη της κακουργίας του...
- 2 Θα προσπαθήσω να αποδείξω ότι και οι τρεις αυτές εκλεπτυσμένες υποθέσεις είναι αστήριχτες· βρίσκονται σε ασυμφωνία με εξόφθαλμα γεγονότα.
- 3 Πρώτον, είναι πλάνη να νομίζουμε ότι η ευημερία δεν επηρεάζει προς το καλύτερο το ήθος των ανθρώπων. Προσοχή: δε λέγω η ευμάρεια, ο πλούτος, η πολυτέλεια· λέγω η ευημερία, δηλαδή η επάρκεια των υλικών μέσων της ζωής, που επιτρέπει τις απαραίτητες για έναν πολιτισμένο άνθρωπο ανέσεις. Τα παραδείγματα αφθονούν, από παρατηρήσεις απάνω και στην ατομική και στη συλλογική ζωή. Η πείνα, ως συνώνυμο της πείνας, της αρρώστιας και της αμάθειας, είναι ο χειρότερος σύμβουλος του ανθρώπου και η μεγαλύτερη μάστιγα των κοινωνιών. Άτομα ή λαοί που λιμοκτονούν, δεκατίζονται από αρρώστιες και είναι βυθισμένοι στην αμάθεια, έχουν το βούρκο και τη δυστυχία μέσα στην ψυχή τους. Φθονούν, απεχθάνονται, μισούν όχι μόνον όσους γεύονται άνετα τα αγαθά της ζωής, αλλά και τους ομοίους των. Η εξαθλίωση διηθείται έως τους εσώτερους πόρους της ψυχής τους και τους εξαχρειώνει. Αρετές όπως η αγάπη της ελευθερίας, η αυτοκυριαρχία, η αξιοπρέπεια δεν μπορούν να ριζώσουν σε έδαφος ψυχικό, που το έχουν αποψιλώσει οδυνηρές υλικές στερήσεις. Σκλάβους, ακρατείς, ευτελείς κάνει τους ανθρώπους η αγιάτρευτη φτώχεια.
 - Αντίθετα η ευημερία, ως συνώνυμο της ευπορίας στα υλικά μέσα της ζωής, της υγείας και της μόρφωσης, επιδρά ευεργετικά απάνω στο χαρακτήρα των ατόμων και των λαών. Τους κάνει φιλελεύθερους, ευπρεπείς, γενναιόψυχους. Τους δίνει τη χαρά της ζωής που κάνει τον άνθρωπο να χαιρέται την ανθρωπιά του. Να υπερηφανεύεται γι’ αυτήν. Να την τιμά, και στο δικό του πρόσωπο και στο πρόσωπο των ομοίων του. “Ευστάθεια” (με όλες τις σημασίες της λέξης) δεν έχουν ούτε τα άτομα ούτε οι κοινωνίες που μαστίζονται από την εξαθλίωση. Και είναι εχθρός του ανθρώπου εκείνος (ο σοφός ή ο πολιτικός) που θεωρεί άσχετες μεταξύ τους την ευημερία με την ευτυχία, την ευτυχία με την αρετή. Χαρά και καλοσύνη (όσο και αν επιχειρούμε να αντισταθμίσουμε τις στερήσεις του παρόντος με προσδοκίες του μέλλοντος) δεν μπορεί να έχει ο άνθρωπος ή ο λαός ο εξαθλιωμένος από τα δεινά της πείνας, της αρρώστιας και της αμάθειας. Χορτάσετέ τον, γιατρέψτε τον, μορφώσετέ τον και θα δημιουργήσετε τις προϋποθέσεις, για ν’ αστράψει μέσα του το φως της αλήθειας, της ομορφιάς και της αρετής – με μια λέξη: της ανθρωπιάς.
- 4 Δεύτερον, είναι πλάνη να υποθέτουμε ότι οι εκπληκτικές κατακτήσεις της επιστήμης και της τεχνικής, για τις οποίες δικαιολογημένα υπερηφανεύεται ο πολιτισμός μας, δεν έχουν καμιά ουσιαστική αξία, επειδή τάχα δεν έκαναν “ευτυχέστερο” τον άνθρωπο – άρα δεν αποτελούν “πρόοδο”. “Αχ! τι ωραία που ζούσαν άλλοτε οι άνθρωποι στις πρωτόγονες κοινωνίες τους, χωρίς το τηλέφωνο, το ραδιόφωνο, το αυτοκίνητο, το αεροπλάνο”... Δεν πρέπει, νομίζω, να παίρ-

νομε στα σοβαρά αυτό τον ψευτορομαντισμό της υποκριτικής νοσταλγίας του παρελθόντος. Πρώτα-πρώτα, γιατί δογματίζει “εκ του ασφαλούς” και “με το αζημίωτο”: δεν εγνώρισα ακόμη κανένα οπαδό του δόγματος να διακόψει το ηλεκτρικό ρεύμα στο σπίτι του για να ζήσει ευτυχέστερος. Και έπειτα, γιατί είναι τουλάχιστο γελοίο να υποστηρίζει κανείς ότι ζούσαν “καλύτερα” οι άνθρωποι τότε που οι γιατροί καίγανε με πυρωμένο σίδηρο τις μολυσμένες πληγές (χωρίς φυσικά, να μεταχειρίζονται αναισθητικά, ή αναλγητικά φάρμακα) ή που πέθαιναν τα μωρά κατά εκατομμύρια από εντερίτιδα... ή τότε που σοφοί και υψηλής ευαισθησίας άνθρωποι καταδέχονταν να θεωρούν τη δουλεία αναπόφευκτη, επειδή έπρεπε να μένουν ώρες και δυνάμεις σ’ αυτούς και στους οικείους των ελεύθερες για να διαβάζουν και να ψυχαγωγούνται... ή τότε που η ανάγνωση και η γραφή ήταν προνόμιο των ολίγων και των “ισχυρών” και ο μεγάλος αριθμός έπρεπε να πιστεύει μοίρα του αδυσώπητη να μένει εσαεί βυθισμένος στην άγνοια, στη δεισιδαιμονία και στο σκότος. Έχουμε άραγε όλοι συνειδητοποιήσει τις τεράστιες προόδους που έχει πραγματοποιήσει στα μέσα και στον τρόπο της ζωής μας αυτός ο πολιτισμός που τον αποκαλούμε με περιφρόνηση “απλώς τεχνικό”; Ιδού μια λεπτομέρεια διατυπωμένη με αριθμούς που αξίζει να τη σκεφτούμε πολύ: Στο Λίβερπουλ (της Μεγ. Βρετανίας) ο μέσος όρος ζωής των κατοίκων το 1846 ήταν το 26ο έτος της ηλικίας· στο Μπόστον (των Ηνωμένων Πολιτειών) ο μέσος όρος ήταν πέσει το 66,7 της ηλικίας. Και δεν είναι μόνο η διάρκεια που μεγάλωσε, έγινε και το ποιόν της ζωής διαφορετικό. Σήμερα ο άνθρωπος των προχωρημένων στον πολιτισμό χωρών έχει άπειρες ευκαιρίες να “εντείνει” και να “υψώσει” (να ευγενίσει με τα αγαθά της παιδείας) τη ζωή του. Να την εκτιμήσει και να τη χαρεί. Ότι ζει “καλύτερα”, “ανετότερα”, “τελειότερα”, “ανθρωπινότερα”, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Είναι άραγε και ευτυχέστερος; Η απάντηση εξαρτάται από το τι ονομάζεται “ευτυχία”. Θα αναγνωρίσετε πάντως ότι όταν πεθαίνει κανείς πολύ νέος, αφού έχει ζήσει μια περιορισμένη, κουτή και τυραννισμένη ζωή - δεν προλαβαίνει τουλάχιστο να ευτυχίσει.

- 5 Τρίτο και τελευταίο, είναι πλάνη να υποστηρίζουμε ότι η επιστημονική και τεχνική πρόοδος των τελευταίων τριών αιώνων όχι μόνο δεν καλυτέρευσε, αλλά χειροτέρευσε τον άνθρωπο. Το επιχείρημα (που με τόσην ελαφρότητα επαναλαμβάνεται ακόμη και από σοβαρούς συζητητές) ότι οι πιο προοδευμένοι στην επιστήμη και στα γράμματα λαοί φάνηκαν οικτρότεροι και πιο αδιάσταχοι, απάνω στον πυρετό του τελευταίου πολέμου, δεν έχει αποδειχτική αξία αναμφισβήτητη, άμα το αναλύσει κανείς περισσότερο. Υπενθυμίζω τη διάκριση, που κάνουν οι Μαθηματικοί, μεταξύ αναγκαίων και επαρκών συνθηκών, γιατί αυτή θα μας δώσει το λογικό σχήμα να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους. Να υπάρχουν σε μεγάλη ποσότητα υδρατμοί στην ατμόσφαιρα, είναι μια αναγκαία προϋπόθεση της βροχής - όχι όμως και επαρκής, γιατί αυτή και μόνη (χωρίς π.χ. μίαν ορισμένη πτώση της θερμοκρασίας) δε φέρνει τη βροχή.

Αυτό συμβαίνει και στη δική μας περίπτωση. Κανείς δε θα ισχυριστεί ότι φτάνει μια διδακτορική διατριβή στη Χημεία ή ένα νόμπελ της Φυσικής, για να γίνει και ηθικά ανώτερος ένας άνθρωπος· όταν όμως φωτίζεται ο νους του με τη διερεύνηση των νόμων του σύμπαντος και από τούτο το φωτισμό υψώνεται το πνευματικό του βλέμμα έως τη θεώρηση κάποιων ανώτερων αληθειών, δημιουργούνται οι αναγκαίες συνθήκες, για να αναπτυχθούν μέσα στην ψυχή του τα σπέρματα του καλού (εάν είναι ζωντανά) και έτσι να γίνει πιο άνθρωπος.

- 6 Χωρίς αυτόν τον τελευταίο όρο (την επαρκή συνθήκη του Μαθηματικού), ο επιστήμονας ή ο τεχνικός μας θα καταντήσει ένας τερατώδης νους τόσο προσηλωμένος στις άτεγκτες γενικεύσεις του, ώστε να είναι ικανός για τις μεγαλύτερες θηριωδίες. Και τούτο επειδή έχει μείνει στη μέση του δρόμου: στάθηκε στις γνώσεις· δεν προχώρησε έως τη γνώση. Έως δηλαδή εκείνη την ολοκλήρωση του πνεύματος που δεν ξεχωρίζει πια με στεγανά τοιχώματα από δω την “αλήθεια” από κει την “ομορφιά” και παραπέρα την “αρετή”, αλλά αισθάνεται, κρίνει και τιμά, σαν μίαν ακατάλυτη ενότητα, την αρετή μέσα στην ομορφιά της αλήθειας. Η σωστή λοιπόν τοποθέτηση του ζητήματός μας είναι να πούμε ότι η πρόοδος της επιστήμης και της τεχνι-

κής μπορεί να καλυτερέψει τον άνθρωπο (όπως ασφαλώς μπορεί και να τον χειροτερέψει – σαν τον διαρρήκτη που έχει αποκτήσει τελειοποιημένα εργαλεία), αφού δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την πνευματική τους απογείωση. Αρκεί να συνεχίσει την πτήση του και να πάει πολύ ψηλά... Ας το πάρουμε μια για πάντα απόφαση· αφού μπήκαμε στο δρόμο των επιστημονικών και τεχνικών κατακτήσεων, δε γίνεται πια να γυρίσουμε πίσω. Αλλά ούτε ωφελεί. Απάρνηση της προόδου σ' αυτό τον τομέα σημαίνει επάνοδο στη βαρβαρότητα. Ευτυχέστερη και ηθικότερη θα γίνει η ανθρωπότητα όχι δεσμεύοντας αλλά αφήνοντας πιο ελεύθερο ακόμη το πνεύμα. Η σωτηρία μας είναι όχι λιγότερη, αλλά περισσότερη, πλατύτερη και βαθύτερη μάθηση.

26 Αυγούστου 1965

Ε.Π. Παπανούτσος, Πρακτική Φιλοσοφία

Στο συγκεκριμένο δοκίμιο ο Παπανούτσος υποστηρίζει την αξία της “υλικής προόδου”, των κατακτήσεων, δηλαδή, της επιστήμης και της τεχνικής. Να ανιχνεύσετε τη λογική οργάνωση του κειμένου, καθώς επίσης και τη συνοχή μεταξύ των παραγράφων. Νομίζετε ότι ο συγγραφέας διευκολύνει τον αναγνώστη να παρακολουθήσει τη συλλογιστική του πορεία;

Μελετήστε προσεκτικά την παράγραφο 3 και εντοπίστε τους τρόπους με τους οποίους αναπτύσσεται η θεματική περίοδος.

Ποια αποδεικτικά μέσα χρησιμοποιεί ο συγγραφέας, για να ανασκευάσει τη δεύτερη υπόθεση στην παράγραφο 4; Ένα από τα μέσα πειθούς που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας στην ίδια παράγραφο είναι η ειρωνεία. Εντοπίστε κάποιο σχετικό παράδειγμα.

Ο συγγραφέας υποστηρίζει στις παραγράφους 5 και 6 ότι η ανάπτυξη της τεχνικής και της επιστήμης είναι αναγκαία, αλλά όχι επαρκής συνθήκη για την πρόοδο του ανθρώπου. Να αναπτύξετε με δικά σας λόγια τη θέση αυτή (80-100 λέξεις).

α) Σχηματίστε φράσεις που να περιέχουν τις παρακάτω λέξεις και εκφράσεις του κειμένου: δογματικός, αντισταθμίζω, επάρκεια, αναμφισβήτητος, διερεύνηση, στεγανά τοιχώματα, άτεγκτη γενίκευση, εξόφθαλμα γεγονότα.

Φροντίστε οι φράσεις σας να δείχνουν καθαρά τη σημασία των λέξεων/εκφράσεων.

β) “Η εξαθλίωση διηθείται έως... που το έχουν αποψιλώσει οδυνηρές υλικές στέρσεις”. Συζητήστε τη λειτουργία της μεταφορικής γλώσσας στο απόσπασμα. Σχηματίστε φράσεις, χρησιμοποιώντας τις λέξεις διηθείται και αποψιλώσει με την κυριολεκτική τους σημασία.

γ) Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στην “ευημερία” και στην “ευμάρεια” σύμφωνα με τον Παπανούτσο; Διατυπώστε την με δικά σας λόγια, δίνοντας κάποια παραδείγματα. Να λάβετε υπόψη και τον “ορισμό” που δίνει στην έννοια ευμάρεια ο Τερζάκης στο δοκίμιό του “Μηχανισμός του εξανδραποδισμού” (παράγραφος 7).

Οι συγγραφείς παίρνουν, στα δοκίμια που διαβάσατε, μια διαφορετική στάση απέναντι στο θέμα της τεχνικής προόδου. Ο Παπανούτσος τονίζει τις θετικές της επιδράσεις, ενώ ο Τερζάκης τις αρνητικές. Διατυπώστε τις δικές σας απόψεις για το θέμα αξιοποιώντας, εφόσον εσείς το κρίνετε σκόπιμο, κάποια στοιχεία από τα κείμενα που

ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ

μελετήσατε. Να υποθέσετε ότι οι απόψεις σας θα δημοσιευτούν στο σχολικό περιοδικό (300-400 λέξεις).

Επιλέξτε μία από τις παρακάτω φράσεις και αναπτύξτε την σε ένα κείμενο (20 περίπου στίχων).

- Ο τεχνικός εξοπλισμός των σχολείων είναι αναγκαία αλλά όχι επαρκής συνθήκη για την αναβάθμιση της εκπαίδευσης.
- Η άρτια επιστημονική κατάρτιση είναι αναγκαία αλλά όχι επαρκής συνθήκη για να γίνει κάποιος καλός δάσκαλος.
- Η κατασκευή ασφαλών δρόμων είναι αναγκαία αλλά όχι επαρκής συνθήκη για την αποφυγή των ατυχημάτων.
- Οι κατάλληλες νομικές ρυθμίσεις είναι αναγκαία αλλά όχι επαρκής συνθήκη για την πραγματική εξίσωση των δύο φύλων.

Ποια είναι, κατά τη γνώμη σας, η αναγκαία και ποια η επαρκής συνθήκη για την οικοδόμηση μιας στέρεης φιλίας;

Η οργάνωση του δοκιμίου

Το δοκίμιο παρουσιάζει μια ποικιλία μορφών ως προς την οργάνωση. Έτσι άλλα δοκίμια έχουν αυστηρότερη λογική οργάνωση, όπως π.χ. το δοκίμιο του Παπανούτσου “Η τεχνική πρόοδος”, ενώ άλλα έχουν πιο ελεύθερη οργάνωση, όπως π.χ. το δοκίμιο του Τερζάκη “Μηχανισμός εξανδραποδισμού” και σε άλλα πάλι η οργάνωση είναι μάλλον συνειρμική, όπως π.χ. στο δοκίμιο του Σεφέρη “Πάντα πλήρη θεών”.

Τα δοκίμια που οργανώνονται λογικά προσεγγίζουν περισσότερο τον επιστημονικό λόγο και έχουν συνήθως αποδεικτικό χαρακτήρα. Ο συγγραφέας εκθέτει στον πρόλογο το θέμα (δηλαδή την προβληματική του), προσπαθώντας να προκαλέσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη και συνεχίζει εκθέτοντας την κατευθυντήρια ή κύρια ιδέα που αποτελεί και τη θέση του πάνω στο θέμα. Στο κύριο μέρος ο συγγραφέας προσκομίζει το υλικό που διαθέτει, για να διασαφηνίσει την κύρια ιδέα ή να αποδείξει τη θέση που διατύπωσε στον πρόλογο. Στον επίλογο παρουσιάζει συμπυκνωμένα ό,τι έχει αποδείξει ή επανεκθέτει την αρχική του θέση. Αν έχει αποδείξει πειστικά το θέμα του, η θέση θα έχει πάρει καινούριο νόημα για τον αναγνώστη.

Τα δοκίμια που έχουν πιο ελεύθερη οργάνωση προσεγγίζουν περισσότερο τη λογοτεχνία και η δομή τους δεν καθορίζεται από τη σχέση απόδειξης ανάμεσα στη θέση του συγγραφέα και την υποστήριξη αυτής της θέσης. Υπάρχει ένα κεντρικό θέμα με το οποίο οι επιμέρους ιδέες συνδέονται περισσότερο ή λιγότερο συνειρμικά. Ο συγγραφέας περιδιαβάει ελεύθερα στο χώρο των ιδεών. Διαβάζοντας ένα τέτοιο δοκίμιο, προσέχουμε περισσότερο την ύφανση του λόγου παρά τη λογική που διέπει τη δομή του κειμένου ως συνόλου. Με την ανάγνωση ενός τέτοιου δοκιμίου νιώθουμε εμπλουτισμένοι σε ανιχνεύσεις και σε προβληματισμό, χωρίς να έχουμε αναγκαστικά επισημάνει ένα καθαρό διάγραμμά του.

«ΠΑΝΤΑ ΠΛΗΡΗ ΘΕΩΝ»

- 1 Τούτες τις μέρες, σε μια μουντή αίθουσα αναμονής, βρέθηκε τυχαία στα χέρια μου αμερικάνικο εικονογραφημένο πλατιάς κυκλοφορίας. Σκόνταψα σε μια έγχρωμη ολοσέλιδη διαφήμισή του: παράσταινε τη δυτική πρόσοψη του Παρθενώνα. Στη δεξιά γωνιά της ζωγραφιάς, παράμερα, σαν αφηρημένη οπτασία, δυο νεαροί τουρίστες ακουμπούσαν, μπροστά σε δυο γεμάτα ποτήρια, σ' ένα σπόνδυλο κολόνας που τους χρησίμευε για τραπεζάκι. Τούτη η ρεκλάμα διατυμπάνιζε: “Όσο περισσότερα ξέρετε για την αρχαία αρχιτεκτονική, τόσο περισσότερο σας αρέσει η Ακρόπολη” (“The more you know about ancient architecture the more you like the Acropolis”). Σκοπός αυτής της σκηνοθεσίας ήταν η διάδοση ενός αγγλοσαξονικού ποτού.
- 2 Δεν είμαι ζηλωτής της σύγχρονης “τουριστοκρατίας” που θαμπώνει τα χρόνια μας, αλλά τη στιγμή που συλλογίζομαι μια εργασία που, δίκαια νομίζω, φιλοδοξεί να αποτελέσει αξιόλογη συνεισφορά στην πλατύτερη γνώση των αρχαίων μνημείων μας, αυτούς τους “συνδυετικούς κρίκους των παλαιών με τους σημερινούς”, δεν εδυσκολεύτηκα να σημειώσω το παραπάνω περιστατικό. Δείχνει, αλήθεια, σε τι απόσταση βρίσκεται το σημερινό παρόν, αυτό που απορροφούμε με όλους τους πόρους του κορμιού μας, από εκείνα τα βαθιά περασμένα.
“Όσο περισσότερα ξέρετε για την αρχαία αρχιτεκτονική...”
- 3 Δεν ξέρω καθόλου τι θα κέρδιζε η απόλαυση στην Ακρόπολη των δυο αυτών νεαρών, αν αδειάζαμε ξαφνικά στο κεφάλι τους λίγες κάπως πιο ειδικές, αλλ' αρκετά γνωστές, αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες. Ότι λ.χ. δεν υπάρχει στον Παρθενώνα ούτε μια πραγματικά ευθεία γραμμή· ότι ο παραλληλεπίπεδος, όπως μας φαίνεται, τούτος ναός, αν τον προεκτείνουμε από το έδαφος ένα ή δύο χιλιόμετρα, θα έπαιρνε την όψη πυραμίδας· ότι όλες αυτές και άλλες λεπτότητες, αδιόρατες για μας (χρειάστηκαν οι σημερινοί να κάμουν προσεκτικές καταμετρήσεις για να τις εξακριβώσουν), ήταν ωστόσο ορατές για τα μάτια των καιρών εκείνων. Έτσι, πολύ το φοβούμαι, η διαφήμιση που κέντρισε την προσοχή μου, πρέπει να μη σημαίνει πραγματικά τίποτε άλλο παρά κάποιας λογής δεισιδαιμονία της τεχνοκρατικής εποχής μας, που σπρώχνει τον άνθρωπο να συσσωρεύσει πληροφορίες και λεπτομέρειες, λίγο-πολύ ασύνδετες, πάνω στο καθετί.
- 4 Και αναρωτιέμαι μήπως δε με συγκινούν περισσότερο άνθρωποι άλλων χρόνων, που οι γνώσεις τους μπορεί να έφερναν σήμερα θυμηδία, αλλά που είχαν αισθήσεις πιθανότατα πιο κοντά στην ισορροπία που θα λαχταρούσα να έβλεπα κάπου-κάπου στις ψυχές των τριγυρινών μου.
- 5 Ο ένας που έτυχε να έχω στο νου, είναι ένας αγράμματος Έλληνας των αρχών του περασμένου αιώνα. Τα λιγοστά γράμματα που ήξερε, τα είχε μάθει στα τριανταπέντε του χρόνια για να γράψει Απομνημονεύματα, πασίγνωστα σήμερα. Μιλά, καθώς το σημειώνει, σε κάτι στρατιώτες, προς το τέλος της Ελληνικής Επανάστασης, που γύρευαν να πουλήσουν σε “Ευρωπαίους” δύο αρχαία αγάλματα· τους λέει: “Αυτά, και δέκα χιλιάδες τάλαρα να σας δώσουνε, να μην το καταδεχτείτε να βγουν από την πατρίδα μας. Γι' αυτά πολεμήσαμε”. Μνημόνευα τον Μακρυγιάννη (Β' 303). Τα λόγια του δεν είναι ρητορείες σοφολογιότατου. Λέγονται από έναν άνθρωπο που ήξερε, καθώς το μαρτυρά η ζωή του και το βάρος της λαλιάς και το βάρος του πόνου.
- 6 Ο άλλος είναι ένας μωαμεθανός ταξιδιώτης σπουδαγμένος στη δική του παράδοση (γεννήθηκε στην Πόλη) και απηχεί, δεν ξέρω ως ποιο βαθμό, τα όσα άκουσε στις περιπλανήσεις του. Τ' όνομά του Εβλιά Τσελεμπί· ταξίδεψε και στην Ελλάδα κατά το 1667. [...]
- 7 Όσο και να φαίνεται παιδικά χαμηλή η επιστημονική στάθμη και του Έλληνα και του Τούρκου, βρίσκω πως μαρτυρούν και οι δυο τέτοιο σεβασμό και συγκίνηση γι' αυτά τα πράγματα, που δύσκολα τον συναντούμε στον υπερεπιστημονικό καιρό των μηχανικών αυτοματισμών που ζούμε.
- 8 Τέλος θα ήθελα να σημειώσω πως δεν πρέπει να λησμονούμε ότι μια μονομερής γνώση της αρχαίας αρχιτεκτονικής, μπορεί να μας φέρει –είδα τέτοια περίπτωση– στην ανασύσταση μιας ιδεατής, υποθετικής ίσως, αρχικής μορφής του μνημείου· σ' ένα αρχιτεκτονικό σχέδιο, μια χρωματιστή μακέτα.

Αλλά η σημερινή αλήθεια αυτών των παλαιών επιτευγμάτων είναι άλλη· είναι ζυμωμένη με το πέρασμα του καιρού:

με του καιρού τ' αλλάματα π' αναπαημό δεν έχου
μα στο καλό κι εις το κακό περιπατούν και τρέχου.

- 9 Αυτά έφεραν την ακατάπαυτη φθορά και, για να θυμηθώ τα πιο διαβόητα, αυτά θέλησαν να γίνει ο Παρθενώνας μπαρουταποθήκη κι έστησαν στον αντικρινό λόφο τα κανόνια του Μοροζίνη ή οδήγησαν την πουριτανική “φιλανθρωπία” του Έλγκιν –όπως την ονομάζουν οι απολογητές του– να κατακρεουργήσει τον έκθετο ναό, για να “προστατέψει” στον ίσκιο ενός ανήλιαγου μουσείου όσα σπαράγματα μπόρεσε να σηκώσει.
- 10 Τέλος, αυτά “του καιρού τ' αλλάματα” μας προσφέρουν συχνά συμπεράσματα που θα ξάφνιαζαν αν έπαιρναν τη μορφή δογμάτων. Περιορίζομαι λ.χ. σε τούτο: “Το πνευματικό χάσμα ανάμεσα στον αρχαίο και τον σύγχρονο κόσμο είναι μεγαλύτερο από όσο είναι πραγματικά συνειδητό... Ύστερα από εντατική μελέτη, η διάσταση μοιάζει ακόμη πιο πλατιά και πιο βαθιά, σε τέτοιο σημείο, που μου έτυχε ν' ακούσω μια από τις μεγαλύτερες ζώσες αυθεντίες πάνω στη λογοτεχνία (και στην αρχιτεκτονική) να ξαφνίζει ένα ακροατήριο κλασικών φιλολόγων, καθώς εβεβαίωνε ότι το πνεύμα των αρχαίων Ελλήνων είναι ολωσδιόλου αλλότριο για μας...”
Είναι κι αυτή μια γνώμη.
- 11 Όμως συλλογίζομαι πως το θέμα θα έπρεπε να το ιδεί κανείς από τις δυο του όψεις· πρόκειται για δυο κατηγορίες είδους, όχι ποιού: η μια είναι του ξενόγλωσσου, και, καθώς τον συλλογίζομαι, θέλω να τονίσω αμέσως ότι δεν έχω διόλου στο νου τόσους επιστήμονες που με θαυμαστή γνώση και με λεπτότατες αισθήσεις αναλώθηκαν στην εξερεύνηση του αρχαίου κόσμου, αλλά εκείνους που βλέπουν ένα κόσμο τελειωτικά παρωχημένο, που ξεψύχησε, ένα περίτεχνο φέρετρο. Το φέρετρο εύκολα το μετακινάει κανείς, αλλά τους ζωντανούς είναι πολύ δύσκολο, γιατί πονούν, να τους αλλάξει, ή να τους ξεριζώσει για να τους μεταφυτέψει. Τη γλώσσα μας λ.χ. είναι αδύνατο να την αντικρίσει κανείς αλλιώς παρά σαν ανάσα ζωντανών ανθρώπων· όχι σαν τον ναυαγοσωστικό ζήλο γραμματικών.
- Για τούτα, ως εδώ· δε μένει καιρός για περισσότερα.
- 12 Αυτή την αρχιτεκτονική την έχουν χαρακτηρίσει “σωματική” ή “γλυπτική αρχιτεκτονική”. Κάποτε το μάτι μας διακρίνει γνωρίσματά της. Την “ένταση” λ.χ. πιο φανερή στην ονομαζόμενη “Βασιλική” της Ποσειδωνίας· έτσι ονόμαζαν οι αρχαίοι εκείνο το φούσκωμα των κιόνων, σαν να έχουν φουσκώσει από το βάρος που βαστάζουν. Τέτοιες λεπτομέρειες άλλοι θα τις πουν αρμοδιότερα. Θέλω μόνο να υπογραμμίσω ότι ο ναός των αρχαίων, ο “σηκός” πιο συγκεκριμένα, δεν είναι κατά βάθος άλλο παρά το κέλυφος μιας εικόνας, του αγάλματος ενός θεού, είναι η “καλύβα”

ενός από αυτούς που αφομοίωσε ή χώνεψε, ό,τι και να λένε, ο Χριστιανισμός. Του Ποσειδώνα στο Σούνιο, της Αθηνάς στην Ακρόπολη, του Απόλλωνα στη Φιγάλεια [...]

- 13 Μελετητές αυτών των μνημείων, προσηλωμένοι στην εντέλειά τους, τα πίστεψαν σαν απομονωμένα από το περιβάλλον τους και τα θεωρήσαν αδιάφορα για το τριγυρινό τους τοπίο· το τεχνικό κατόρθωμα αυτών των έργων, σκέφτηκαν, είναι τέτοιο που μπορούν ν' ανθέξουν σ' όποιο τόπο κι αν βρεθούν, και είναι ρομαντισμός να λέμε πως χρειάζονται να τα συμπληρώσουν οι γραφικότητες μιας ωραίας θέας [...]
- 14 Το αίσθημά μου είναι ότι τούτοι οι αρχαίοι ναοί της Ελλάδας, της Μεγάλης Ελλάδας, της Ιωνίας, είναι με κάποιον τρόπο σπαρτοί, ριζωμένοι στα τοπία τους. Αφού χαλάστηκαν και ερειπώθηκαν οι "καλύβες" αυτές των αθανάτων, οι άστεγοι θεοί γύρισαν εκεί που άρχισαν, χύθηκαν ξανά έξω στο τοπίο και μας απειλούν με πανικούς φόβους ή και με θέληγτρα, παντού: "Πάντα πλήρη θεών" έλεγε ο Μιλήσιος Θαλής. Χρειάζονται καμιά φορά τα παραμύθια.
- 15 Όσο και να μας το επιτρέπει η λογική θεώρηση τούτης της αρχιτεκτονικής, να φανταστούμε πώς θα ήταν δυνατό να μετακομίσουμε κομμάτι το κομμάτι τα απομεινάρια αυτών των κτισμάτων σε απόμακρες χώρες, πολύ φοβούμαι, δε θα έχουμε επιτύχει τίποτε άλλο παρά να μεταφέρουμε σωρούς σαρίδια. Θα χάναμε πολύ κόπο, αν προσπαθούσαμε να εξηγήσουμε το γιατί. Σε τούτο το αστάθμητο ερώτημα, θα ήταν πιο απλό αν αποκρινόμασταν: "οι θεοί δεν το θέλουν" – ό,τι κι αν τούτο σημαίνει. Εκτός αν προτιμούμε να περιμένουμε ώσπου ν' απογυμνωθούμε ολωσδιόλου, και δε μας μένει πια τίποτε άλλο παρά να ξυλιάσουμε στη διαπλανητική παγωνιά.
- 16 Με άλλα λόγια, χρειάζεται, νομίζω, μια πίστη σ' αυτά τα αρχαία σημάδια μέσα στο τοπίο τους· η πίστη πως έχουν δική τους ψυχή. Τότε θα μπορέσει ο προσκυνητής –πρώτη φορά τον ονομάζω έτσι– να πιάσει ένα διάλογο μ' αυτά. Όχι μέσα σε τουριστικά πλήθη ποικιλότροπα αναστατωμένα, αλλ' αν μπορώ να πω: μόνος, καθρεφτίζοντας την ψυχή που διαθέτει, στην ψυχή αυτών των μαρμάρων μαζί με το χρώμα τους. Μπορεί να γίνωμαι συμβουλάτορας αιρέσεων, όμως δεν μπορώ να χωρίσω το ναό του Δελφικού Απόλλωνα από τις Φαιδριάδες ή την κορυφογραμμή της Κίρφης. Ευτυχώς η γη μας είναι σκληρή, οι πρασινάδες της δε σε πλαντάζουν, τα χαρακτηριστικά της είναι βράχια, βουνά και πελάγη. Κι έχει ένα τέτοιο φως. [...]

(Γ. Σεφέρης, Δοκιμές)

Στο συγκεκριμένο δοκίμιο ο Σεφέρης αρχίζει το κείμενό του με την περιγραφή μιας διαφήμισης η οποία αναφέρεται στην αρχαία αρχιτεκτονική και, καθώς ξετυλίγονται οι σκέψεις του, αναδύεται βαθμιαία η αντίληψή του για την προσέγγιση των αρχαίων μνημείων, που αποτελεί το κεντρικό θέμα του δοκιμίου. Προσπαθήστε να παρακολουθήσετε την πορεία του στοχασμού του επισημαίνοντας: α) τις επιμέρους ιδέες/θέματα που τον απασχολούν και β) τη σχέση ανάμεσα στις ιδέες αυτές και στο κεντρικό θέμα.

Για την εργασία αυτή σας δίνονται βοηθητικά οι παρακάτω ενδεικτικές ερωτήσεις:

- Τι “δείχνει” το περιστατικό με τη διαφήμιση σύμφωνα με το Σεφέρη (§2);
- Σε ποιο συμπέρασμα σχετικά με την εποχή μας καταλήγει ο Σεφέρης με αφορμή τη συγκεκριμένη διαφήμιση (§3);
- Τι επιδιώκει να δείξει ο Σεφέρης με τα παραδείγματα του Μακρυγιάννη και του Τσελεμπή;
- Πού κατά τη γνώμη του “μπορεί να μας φέρει” μια μονομερής γνώση της αρχαίας αρχιτεκτονικής (§8);
- Πού οφείλεται, σύμφωνα με το Σεφέρη, η φθορά που υπέστη ο Παρθενώνας (§9);
- Με ποιον τρόπο βλέπει τον αρχαίο κόσμο μια κατηγορία ατόμων (δηλαδή ορισμένοι ξενόγλωσσοι) και πώς ο ίδιος ο Σεφέρης (§11);
- Ποια είναι η άποψη ορισμένων μελετητών για τη σχέση των μνημείων με τον περιβάλλοντα χώρο;
- Τι πιστεύει ο Σεφέρης για το ίδιο θέμα;

Διαπιστώνουμε ότι ο Σεφέρης απέναντι στη λογική θεώρηση της αρχαίας αρχιτεκτονικής αντιπροτείνει, τελικά, μια άλλη διαφορετική προσέγγιση των αρχαίων μνημείων. Συζητήστε αυτή την προσέγγιση, με βάση την παράγραφο 16, προσέχοντας ιδιαίτερα τις λέξεις/φράσεις κλειδιά: πίστη, προσκυνητής, διάλογος με τα μνημεία, “μόνος καθρεφτίζοντας την ψυχή που διαθέτει, στην ψυχή των μαρμάρων μαζί με το χώμα τους”.

Διερευνήστε ορισμένους από τους τρόπους με τους οποίους ασκείται η πειθώ στο κείμενο του Σεφέρη, απαντώντας στις παρακάτω ασκήσεις:

- α) Ο Σεφέρης χρησιμοποιεί ένα παραμύθι, για να υποστηρίξει την άποψή του ότι οι αρχαίοι ναοί είναι ριζωμένοι στα τοπία τους και ότι, επομένως, δεν επιτρέπεται η απόσπαση/μεταφορά κάποιου αρχιτεκτονικού μέλους σε άλλον τόπο (κάποιο μουσείο ξένης χώρας). Ποια εντύπωση σας προκάλεσε το παραμύθι αυτό: Σχολιάστε την αξία του ως μέσου πειθούς στη συγκεκριμένη περίπτωση. Γιατί “*χρειάζονται καμιά φορά τα παραμύθια*”;
- β) Ο συγγραφέας παρεμβάλλει στην πορεία του στοχασμού του διάφορα παραδείγματα. Εντοπίστε ένα παράδειγμα και διερευνήστε τη λειτουργία του σε σχέση με την ιδέα, σκέψη, άποψη που εκφράζει ο συγγραφέας στο συγκεκριμένο σημείο του κειμένου.
- γ) Να προσδιορίσετε το ύφος που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας στο παρακάτω απόσπασμα, για να στηλιτεύσει την πράξη του Έλγκιν: “*οδήγησαν την πουριτανική φιλανθρωπία*” του Έλγκιν –*όπως την ονομάζουν οι απολογητές του*– *να κατακρεουργήσει τον έκθετο ναό, για να “προστατέψει” στον ίσκιο ενός ανήλικου μουσείου όσα σπαράγματα μπόρεσε να σηκώσει*”.

Να σχολιάσετε τον τίτλο του δοκιμίου.

Δοκίμιο και ημερολόγιο

Επισημαίνεται ότι το δοκίμιο συχνά προσεγγίζει το ημερολόγιο. Τονίζεται, ωστόσο, ότι στην περίπτωση αυτή ο δοκιμογράφος δεν καταγράφει τις κυριότερες πράξεις της ζωής του, όπως κάνει συνήθως ο ημερολογιογράφος, αλλά παρουσιάζει κυρίως τα συμβάντα της εσωτερικής του ζωής, την ανέλιξη του στοχασμού του, την πνευματική του πορεία. Πρόκειται, δηλαδή, όπως λένε, για *“ένα ημερολόγιο που διηγείται την ιστορία ενός πνεύματος εν κινήσει”*, *“το ημερολόγιο της πορείας μιας συνείδησης ανάμεσα στα πρόσωπα και στα πράγματα του καιρού της”*.

Ο ίδιος ο Σεφέρης σημειώνει, εξάλλου, για τα δοκίμιά του τα εξής: *“τα κείμενα αυτά... κάποτε παίρνουν τον προσωπικό τόνο του ημερολογίου κάποτε πάλι είναι ομιλίες, δηλαδή σελίδες γραμμένες περισσότερο για να ακουστούν παρά για να διαβαστούν”* (Δοκιμές, Πρόλογος β' έκδοση, Ίκαρος 1981, σελ. 11).

Δοκίμιο και ομιλία - συνομιλία

Σαν πρόσκληση σε συνομιλία και συνεργασία με τον αναγνώστη βλέπει το δοκίμιο και ένας άλλος δοκιμογράφος, ο Π. Χάρης, όπως φαίνεται από το παρακάτω απόσπασμα: *“Κλείνω στις σελίδες αυτές μια συζήτηση που, χρόνια τώρα, κάνω με τον εαυτό μου, και καλώ τον αναγνώστη να προσθέσει τις δικές του απορίες, τις δικές του αναζητήσεις και τα δικά του συμπεράσματα... Αυτή άλλωστε η συνομιλία και αυτή η συνεργασία θαρρώ πως είναι το κέντρο του κριτικού και μαζί λογοτεχνικού λόγου, που συνηθίσαμε να τον ονομάζουμε δοκίμιο”*.

Π. Χάρης, “Υπάρχουν θεοί”

Ελέγξτε αν το συγκεκριμένο δοκίμιο του Σεφέρη παίρνει πράγματι τον προσωπικό τόνο του ημερολογίου ή και το ύφος της ομιλίας. Τεκμηριώστε την απάντησή σας, εντοπίζοντας κάποια ενδεικτικά στοιχεία στο κείμενο (π.χ. παρατηρήστε την επιλογή του συγγραφέα σε ρηματικό πρόσωπο, επίπεδο λόγου κτλ.).

Υποθέστε ότι ο Γ. Σεφέρης σας απευθύνει μια πρόσκληση: σας καλεί να συνομιλήσετε και να συνεργαστείτε μαζί του σχετικά με το δοκίμιο του “Πάντα πλήρη Θεών”. Εκφράστε ελεύθερα σε ένα δικό σας κείμενο τις απορίες, τις εντυπώσεις, τα συναισθήματα και τις σκέψεις που

γεννήθηκαν κατά τη διάρκεια της μελέτης του δοκιμίου. Το κείμενό σας μπορεί να επικεντρωθεί, εξάλλου, σε ένα ή σε ορισμένα μόνο σημεία του κειμένου που σας προβλημάτισαν ή είχαν ιδιαίτερη απήχηση στα βιώματά σας. Όσοι θέλετε, μπορείτε, επιπλέον, να αξιολογήσετε τη συνομιλία σας αυτή με το δοκίμιο του Σεφέρη, να διερευνήσετε δηλαδή τι αποκομίσατε από την ανάγνωσή του. Νομίζετε ότι ισχύει στη δική σας περίπτωση η παρακάτω ρήση ενός άλλου δοκιμιογράφου “Ο πρώτος και ο τελικός στόχος του δοκιμίου είναι να βαθιάινει τη δυνατότητα του προβληματισμού μας”; (Γ. Δάλλας, Από τη συνέντευξη που έδωσε στο Δ. Πλάκα, περ. Διαβάζω, τ. 117).

Η διαφήμιση γίνεται αφορμή να γεννηθούν στο μυαλό του Σεφέρη κάποιες σκέψεις που συνειρμικά οδηγούν σε άλλες. Έτσι, καθώς ξετυλίγεται ο στοχασμός του Σεφέρη, γράφεται το δοκίμιο.

Με αφορμή κάποιο περιστατικό που σας προξένησε ιδιαίτερη εντύπωση, προσπαθήστε να καταθέσετε γραπτά σκέψεις και αντιδράσεις που συνδέονται άμεσα, έμμεσα ή συνειρμικά με το περιστατικό αυτό. Μπορείτε, επομένως, να οργανώσετε το κείμενό σας λογικά ή συνειρμικά, να χρησιμοποιήσετε κυριολεκτική ή μεταφορική γλώσσα, αρκεί να γίνει φανερός ο προβληματισμός σας.

Διαβάστε τα παρακάτω αποσπάσματα από δημοσιεύματα στον τύπο σχετικά με τα “Ελγίνεια μάρμαρα”. Προσπαθήστε να αντλήσετε από τα αποσπάσματα αυτά, καθώς επίσης και από το δοκίμιο του Σεφέρη, που μελετήσατε προηγουμένως, αποδεικτικά στοιχεία (επιχειρήματα, τεκμήρια), για να υποστηρίξετε την άποψη ότι τα γλυπτά του Παρθενώνα πρέπει να επιστραφούν στη χώρα μας. Με βάση τα στοιχεία που συγκεντρώσατε, γράψτε ένα κείμενο (400-450 λέξεις) με τη μορφή γραπτής εισήγησης. Υποθέστε ότι η εισήγησή σας πρόκειται να παρουσιαστεί σε εκδήλωση σχετική με το θέμα την οποία οργανώνει το σχολείο σας.

Η τρίτη, επηξημένη και βελτιωμένη, έκδοση του βιβλίου του ιστορικού William St. Clair “Lord Elgin and the Marbles-The Controversial History of the Parthenon Sculptures” θα πρέπει να έπεσε ως κεραυνός εν αιθρία στις εφησυχασμένες συνειδήσεις πολλών παραγόντων του Βρετανικού Μουσείου. Όχι τόσο επειδή αναφέρεται στη “δραστική” επέμβαση καθαρισμού των γλυπτών του Παρθενώνα το 1938, πράγμα που ήταν γνωστό σε πολλούς αρχαιολόγους, όσο επειδή η αποκάλυψη του φακέλου με τις εκθέσεις που αναφέρονται στο περιστατικό επιβεβαιώνει ότι το Μουσείο, παρά το ότι γνώριζε από τότε τις καταστροφές που έγιναν στα Μάρμαρα, εξακολουθούσε να υποστηρίζει ως πρόσφατα την άποψη της ασφαλούς φύλαξης των παρθενώνων γλυπτών στις εγκαταστάσεις του, σε αντίθεση μάλιστα με τους κινδύνους που θα διέτρεχαν στην περίπτωση που θα επέστρεφαν στη ρύπανση της αθηναϊκής ατμόσφαιρας. Ήταν μια ενοχλητική στάση που πρόδιε αδικαιολόγητη υπεροψία.

Όπως ισχυρίζεται ο κ. St. Clair, “η καταστροφή που έγινε στα Ελγίνεια Μάρμαρα ήταν πολύ χειρότερη από οτιδήποτε δημόσια

αναγνωρίστηκε ή έγινε αποδεκτό (...) και όπως εκτιμούν τα μέλη της επίσημης εξεταστικής επιτροπής, η φθορά δεν αλλοίωσε μόνο την εμφάνιση των γλυπτών, αλλά έβλαψε –και σε ορισμένες περιπτώσεις κατέστρεψε– όλες τις μελλοντικές πιθανότητες για αρχαιολογική και επιστημονική έρευνα στη φύση, στην έννοια και στην ιστορία των Μαρμάρων και στις καλλιτεχνικές και γλυπτικές ανάγκες. Η απόκρυψη και η παραποιημένη παρουσίαση της εκτάσεως της καταστροφής παραπλάνησαν στη συνέχεια πολλούς ευσυνείδητους αρχαιολόγους, που πίστευαν ότι είχαν να κάνουν με ανέγγιχτα πρωτότυπα έργα κλπ”. [...]

Δεν υπάρχει αμφιβολία σήμερα πια πως το θέμα του επαναπατρισμού των θαυμάσιων γλυπτών του Παρθενώνα, που η Μελίνα Μερκούρη με πολύ κουράγιο και θέρμη ξεκίνησε στις αρχές της δεκαετίας του '80, παίρνει τώρα μια νέα τροπή, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι άυριο κιόλας θα μας στείλουν οι Βρετανοί με DHL τα γλυπτά, που ο λόρδος Έλγιν απέσπασε βίαια από τους ναούς πριν από δύο αιώνες. Επίσης δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το πνεύμα αρχίζει να αλλάζει στη Βρετανία τόσο στο κοινοβούλιο, όσο και στην κοινή γνώμη, ενώ είναι φανερό ότι και τα δύο μέρη που έχουν εμπλακεί σε αυτήν την υπόθεση χρειάζονται χρόνο. Οι μεν Βρετανοί, για να αναθεωρήσουν λανθασμένες απόψεις για το πώς αποκτήθηκαν τα Μάρμαρα, και ποιοι είναι οι πραγματικοί θεματοφύλακές τους, αλλά και οι Έλληνες για να συνειδητοποιήσουν ότι δεν είναι αρκετό να ζητούν τα Μάρμαρα, όταν ακόμη δεν είναι έτοιμο το νέο Μουσείο Ακροπόλεως, για να τα στεγάσουν.

Οι χειρισμοί του υπουργού Πολιτισμού για τη σύσταση μιας διεθνούς επιτροπής από την UNESCO ή το ICOM, που θα εξετάσει την κατάσταση των γλυπτών, είναι ένα πρώτο βήμα σε σωστή κατεύθυνση. Και σίγουρα θα ακολουθήσουν και άλλα, καθώς θα γίνει συνείδηση στη διεθνή κοινότητα και επίσης και στην ευρωπαϊκή ότι το αίτημα της επιστροφής δεν είναι ούτε εθνικιστικό ούτε μισαλλόδοξο. Απλούστατα απορρέει από την κοινή και πολύ κρύα λογική πως δεν μπορεί η Ευρωπαϊκή Ένωση να συμμετέχει στην αποκατάσταση των Μνημείων της Ακροπόλεως και ταυτόχρονα να δέχεται ότι τα μισά από τα αρχιτεκτονικά μέλη και όχι απλώς ο γλυπτός διάκοσμος των μνημείων θα βρίσκονται στο Λονδίνο και τα άλλα μισά στην Αθήνα. Είναι έργα που συμπληρώνουν το ένα το άλλο και πρέπει να βρίσκονται όλα μαζί δίπλα στα μνημεία στα οποία ανήκουν. Και σε αυτό δεν υπάρχουν περιθώρια ούτε για εθνικισμούς ούτε για υπεροψίες και πολύ περισσότερο για συναισθηματισμούς.

(Από τον Τύπο)

Ιππείς, τμήμα από τη νότια ζωφόρο του Παρθενώνα. Λονδίνο.

ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ

Επάνω: Ιππείς, τμήμα από τη βόρεια ζωφόρο του Παρθενώνα. Λονδίνο.

Δεξιά: Κεφάλι αλόγου από το τέθριππο της Σελήνης. Από το ανατολικό αέτωμα του Παρθενώνα, 438-432 π.Χ. Λονδίνο, British Museum.

Κάτω: Μετόπη από τη νότια πρόσοψη του Παρθενώνα, 447-438 π.Χ. Λαπίθης παλεύει με Κένταυρο. Λονδίνο, British Museum.

ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ

Επάνω: Νέοι που οδηγούν ταύρο για θυσία, από την παράσταση της Πομπής των Παναθηναίων στη ζωφόρο του Παρθενώνα, 447-432 π.Χ. Λονδίνο, British Museum.

Κάτω: Από την παράσταση της Γέννησης της Αθηνάς στο ανατολικό αέτωμα του Παρθενώνα, 438-432 π.Χ. Η Εστία (Πειθώ;) και η Αφροδίτη στην αγκαλιά της μητέρας της Διώνης. Λονδίνο, British Museum.

ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ

Επάνω: Ιππείς, τμήμα από τη βόρεια ζωφόρο του Παρθενώνα. Λονδίνο.

Αριστερά: Ιππείς, από τη βόρεια ζωφόρο του Παρθενώνα. Λονδίνο.

Κάτω: Από το ανατολικό αέτωμα του Παρθενώνα. Η Δήμητρα και η Περσεφόνη (αριστερά) και η Άρτεμη (Ιρις ή Ήβη;) (δεξιά).

Νικ Φίλντινγκ: “Να επιστραφούν στην Ελλάδα”

Μιλάει ο δημοσιογράφος που έφερε πρώτος στη δημοσιότητα το θέμα. Συνέντευξη με τον κ. Νικ Φίλντινγκ, το δημοσιογράφο της εφημερίδας “Mail of Sunday”, ο οποίος πρώτος εξασφάλισε την παγκόσμια αποκλειστικότητα της αποκάλυψης των συμπερασμάτων του καθηγητή Σεντ Κλερ.

– Συγχαρητήρια για την επιτυχία σας.

“Σας ευχαριστώ πολύ”

– Πιστεύετε πως θα ήταν καλύτερο για τα γλυπτά να ήταν στην Ελλάδα τους τελευταίους δύο αιώνες;

“Είναι μια πολύ δύσκολη ερώτηση. Όταν τα αφαίρεσε από τον Παρθενώνα ο Λόρδος Έλγιν, υπήρξε ένας τρομακτικός ανταγωνισμός μεταξύ Άγγλων και Γάλλων να πάρουν ό,τι μπορούσαν. Αντικείμενα τέχνης από μια Ελλάδα που δεν είχε τον έλεγχο του εδάφους της. Αν δεν το έκανε ο Έλγιν, θα το έκαναν οι Γάλλοι. Θα τα είχε σήμερα κάποια άλλη δύναμη ή θα είχαν καταστραφεί. Το αίτημα της επιστροφής όμως δεν έχει σχέση μ’ αυτό. Είναι κάτι σημερινό, είναι ένα ηθικό ζήτημα και έχει επίσης σχέση με την απόδοση δικαιοσύνης. Πρόκειται για αντικείμενα στενά συνδεδεμένα με την ελληνική αίσθηση ταυτότητας. Αν αντικείμενα της ίδιας σημασίας είχαν παρθεί από τη Βρετανία, π.χ. από το Στόουνχετζ, κάθε Βρετανός θα τα ήθελε πίσω”.

– Πηγή της Ντάουνινγκ Στριτ δήλωσε προς “Το Βήμα” ότι “η άποψη της αγγλικής κυβέρνησης συγκλίνει με αυτούς που πιστεύουν πως τα Γλυπτά του Παρθενώνα αποκτήθηκαν έπειτα από άδεια που εκδόθηκε από τη νόμιμη εξουσία της εποχής”. Συμφωνείτε;

“Καθόλου. Ο Έλγιν δεν είχε άδεια. Κανένας δεν είδε το περίφημο φιρμάνι. Μόνο μια μετάφρασή του. Σημειώστε πως δεν υπάρχει έγγραφο σε Οθωμανική Βιβλιοθήκη για οποιοδήποτε τέτοιο φιρμάνι. Επιπλέον, ακόμη και από τη μετάφραση που παρουσιάζεται ως αυθεντική δεν προκύπτει ότι δίδεται σε κανέναν η άδεια να αφαιρέσει οτιδήποτε από το ναό του Παρθενώνα. Το συγκεκριμένο έγγραφο μιλά για μετατόπιση χαραγμένων πλακών και βράχων. Όχι για την καταστροφή του κτιρίου. Όχι για την αφαίρεση κομματιών από αυτό. Τα Γλυπτά πρέπει να επιστρέψουν στην Ελλάδα και κανένας στην Αγγλία δεν θα αισθανθεί προδομένος. Γιατί πολύ εύκολα σήμερα πετάμε προς την Αθήνα. Όσο για το Βρετανικό Μουσείο, μπορεί να εκθέσει αντίγραφα. Άλλωστε πολλά αντίγραφα που έγιναν πριν από τη δεκαετία του ’30 πλησιάζουν περισσότερο τα αρχαία αυθεντικά από τα σημερινά αυθεντικά, γιατί τα εκμαγεία τους δημιουργήθηκαν επάνω στα γλυπτά προτού αυτά ξυστούν. Ακόμη, δεν πιστεύω ότι εκτίθενται σωστά στο Βρετανικό Μουσείο. Γιατί τα Μάρμαρα βρίσκονταν γύρω από το εξωτερικό ενός ναού. Τώρα βρίσκονται γύρω από το εσωτερικό ενός κτιρίου. Για τους αρχαίους Έλληνες ο ναός με τα γλυπτά επάνω του ήταν το κέντρο. Σήμερα ο επισκέπτης είναι το κέντρο και τα γλυπτά παρατάσσονται γύρω του. Και μάλιστα δεν παρατάσσονται με την ίδια ροή, με την οποία βρίσκονταν επάνω στον Παρθενώνα. Στο Βρετανικό Μουσείο τα Γλυπτά του Παρθενώνα δεν αποδίδουν σωστά αυτό για το οποίο φτιάχτηκαν”.

(Από τον ημερήσιο τύπο, 14-6-1998)

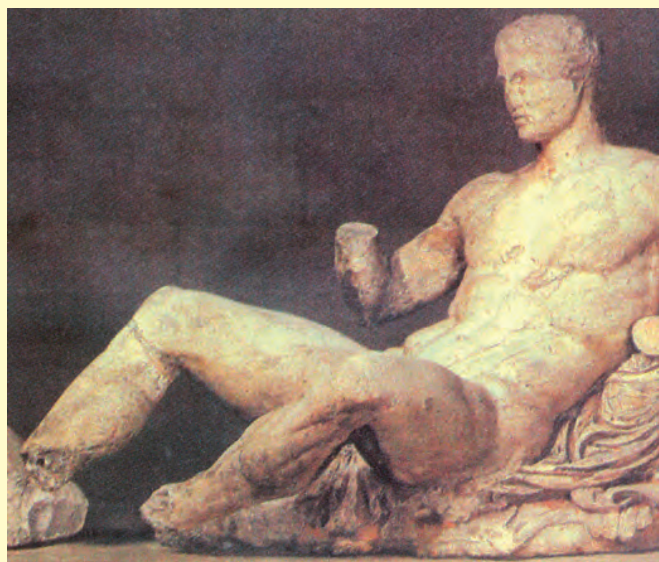
Ο λόρδος Έλγιν και τα Μάρμαρα. British Museum / Εκδοτικός Οίκος ΜΕΛΙΣΣΑ

Διαβάστε το παρακάτω ποίημα και παρατηρήστε πώς η ποιήτρια αποδίδει με δικό της τρόπο το θέμα των ελγινείων.

ΒΡΕΤΑΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (Ελγίνου μάρμαρα)

Στην ψυχρή του Μουσείου αίθουσα
την κλεμμένη, ωραία, κοιτώ
μοναχή Καρυάτιδα.
Το σκοτεινό γλυκύ της βλέμμα
επίμονα εστραμμένο έχει
στο σφριγηλό του Διονύσου σώμα
(σε στάση ηδυπαθείας σμιλευμένο)
που δυο βήματα μόνον απέχει.
Το βλέμμα το δικό του έχει πέσει
στη δυνατή της κόρης μέση.
Πολυετές ειδύλλιον υποπτεύομαι
τους δυο αυτούς να 'χει ενώσει.
Κι έτσι, όταν το βράδυ η αίθουσα αδειάζει
απ' τους πολλούς, τους θορυβώδεις επισκέπτες,
τον Διόνυσο φαντάζομαι
προσεκτικά απ' τη θέση του να εγείρεται
των διπλανών γλυπτών και αγαλμάτων
την υποψία μην κινήσει,
κι όλος παλμό να σύρεται
τη συστολή της Καρυάτιδας
με οίνον και με χάδια να λυγίσει.
Δεν αποκλείεται όμως έξω να 'χω πέσει.
Μιαν άλλη σχέση ίσως να τους δένει
πιο δυνατή, πιο πονεμένη:
Τις χειμωνιάτικες βραδιές
και τις εξαισίες του Αυγούστου νύχτες
τους βλέπω,
απ' τα ψηλά να κατεβαίνουν βάρθρα τους,
της μέρας αποβάλλοντας το τυπικό τους ύφος,
με νοσταλγίας στεναγμούς και δάκρυα
τους Παρθενώνες και τα Ερεχθεία που στερήθηκαν
στη μνήμη τους με πάθος ν' ανεγείρουν

Κική Δημουλά, "Ερεβος"

Επιλέξτε μια από τις παρακάτω ομαδικές ασκήσεις:

α) Συζητήστε σε ομάδες τη σχέση σας με τα μνημεία (της αρχαίας ή της νεότερης εποχής) που έχουν αναγνωρισμένη αρχαιολογική αξία. Αναφερθείτε σε ενδεχόμενες επαφές σας (πληροφορίες, γνώσεις από το σχολείο ή από εξωσχολικά διαβάσματα, επισκέψεις σε μουσεία, παρακολούθηση κάποιας σχετικής τηλεοπτικής εκπομπής κτλ.). Περιγράψτε τις όποιες εντυπώσεις, σκέψεις, συναισθήματα γεννήθηκαν από την επαφή αυτή.

β) Συζητήστε τη σχέση σας με κάποιο συγκεκριμένο μνημείο στην περιοχή σας, άγνωστο στο ευρύ κοινό, το οποίο όμως έχει σημασία για τη συλλογική μνήμη της κοινότητας στην οποία ζείτε, π.χ. ο νερόμυλος του χωριού, ένα αρχοντικό του περασμένου αιώνα, το κτίριο όπου στεγάστηκε η πρώτη βιβλιοθήκη της περιοχής κτλ. Τι γνωρίζετε για το συγκεκριμένο μνημείο και τι θα θέλατε ακόμη να μάθετε; Συνδέεται το μνημείο αυτό με κάποια βιώματα δικά σας, της οικογένειάς σας ή της ευρύτερης κοινότητας; Τι μέτρα έχουν ληφθεί από την κοινότητα για τη συντήρηση του μνημείου;

Διαβάστε τα παρακάτω αποσπάσματα από άρθρα σχετικά με το θέμα “Μνημεία και εκπαίδευση” και συζητήστε τους τρόπους που προτείνονται, για να οικοδομήσουν οι μαθητές μια ουσιαστική σχέση με τα μνημεία.

ΜΝΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ: Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

[...] Μόνον η εκπαίδευση, από την πρώτη σχολική ηλικία, μπορεί να εθίσει τα παιδιά στη συναναστροφή με τα μνημεία, να τα εκθέσει στην επίδρασή τους, να τους επιτρέψει να χτίσουν μια βιωματική σχέση με το παρελθόν και να δημιουργήσει προϋποθέσεις ώστε ως αυριανοί πολίτες, να χαίρονται την παρουσία τους στο περιβάλλον, να την επιζητούν αντί να την αποφεύγουν, και να μπορούν να συνεργαστούν –στο μέτρο των δυνατοτήτων τους– με τους υπεύθυνους φορείς του κράτους για την προστασία τους και την αξιοποίησή τους.

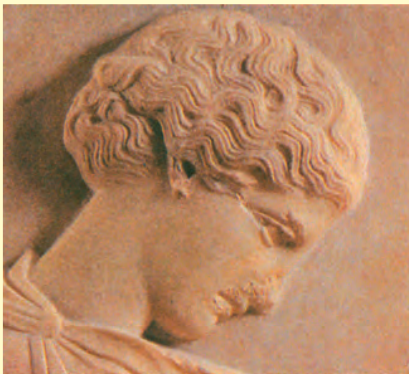
Πρέπει να τονιστεί ότι δεν προτείνεται εδώ ένα ακόμα μάθημα με εξετάσεις και βαθμούς. Τα μνημεία μπορούν να συνδεθούν με πλήθος μαθημάτων που ήδη διδάσκο-

νται στο σχολείο, όπως ιστορία, γεωγραφία, θρησκευτικά, μελέτη περιβάλλοντος. Αναφέρομαι κυρίως στην ανάγκη παροχής βιωματών στα παιδιά, με άξονα την επίσκεψη κάποιων μνημείων που βρίσκονται στο άμεσο περιβάλλον τους. Μια επίσκεψη με λίγη προετοιμασία από το δάσκαλο αλλά και τα ίδια τα παιδιά, με κάποιο βοηθητικό φυλλάδιο, που ίσως μπορεί να ετοιμάζεται από ειδικούς στο θέμα, σε συνεργασία με το σχολικό σύμβουλο της περιοχής και να αφορά τα επισκέψιμα μνημεία της συγκεκριμένης περιφέρειας. Αυτού του είδους οι επισκέψεις δε θα πρέπει να έχουν το χαρακτήρα μιας άσκοπης, αμήχανης και ανοργάνωτης περιδιάβασης, με μόνο της προτέρημα την απόδραση από τη σχολική τάξη, αλλά μιας αναμενόμενης –λόγω της κατάλληλης προετοιμασίας– ανακάλυψης χώρων και πληροφοριών, μιας περιπέτειας, ενός παιχνιδιού με συγκεκριμένο στόχο. Μέσα από έναν τέτοιο περίπατο, που δε θα θεωρείται περιττή πολυτέλεια για λίγους, αλλά αυτονόητη και συχνή άσκηση στο πλαίσιο του σχολικού προγράμματος, προκύπτει γνώση και έμπνευση για ένα σωρό δραστηριότητες, συζητήσεις και ψάξιμο με την επιστροφή στο σχολείο, ενώ δημιουργούνται κίνητρα για μάθηση ακόμα και σε παιδιά με μαθησιακά προβλήματα.

Ήδη στα σχολικά βιβλία, κυρίως στα βιβλία της ιστορίας και των θρησκευτικών, έχουν πολλαπλασιαστεί οι εικόνες ιστορικών και αρχαιολογικών μνημείων (εδώ επιμένω ότι χρειάζεται η επίσκεψη σε μνημεία της περιοχής, ώστε να μη δημιουργούνται στα παιδιά στερεότυπα μακριά από τη δική τους εμπειρία στη ζωή, όπως ότι μνημείο είναι ο Παρθενώνας, αλλά όχι ο νερόμυλος του χωριού, το φυλάκιο από την εποχή που πολέμησε ο προπάππος, η πέτρινη βρύση με την τούρκικη επιγραφή κτλ.). Υπάρχουν λοιπόν οι ευκαιρίες και επιβάλλεται να συνδυασθούν όλες αυτές οι αναφορές και το καινούργιο πνεύμα των βιβλίων, με άμεσα βιώματα. Αυτά είναι που λείπουν στα παιδιά και αυτά θα πηγάζουν από ενδιαφέρουσες επισκέψεις όχι μόνο σε μουσεία, όπως έστω περιστασιακά συμβαίνει ως τώρα, αλλά

και σε αντιπροσωπευτικά μνημεία της εποχής, στο φυσικό τους χώρο, με τις πραγματικές διαστάσεις τους που δεν αποδίδονται από καμιά εικόνα, με την ευκαιρία να διαπιστωθεί το υλικό, το σχήμα και η γεωγραφία τους. Ένα ξωκλήσι, ένα τμήμα από παλιό κάστρο μπορούν να αποτελέσουν θαυμάσια αφορμή, για να μιλήσει κάποιος στα παιδιά για θέματα προσανατολισμού στο χώρο, γεωγραφίας, εθίμων της περιοχής, να μιλήσει για φυσικά οχυρά, για ληστρικές επιδρομές, για μύθους σχετικά με τα ερείπια που σώζονται. Μπροστά σε ένα μνημείο που σώζεται αρτιότερα, θα έχουν την ευκαιρία να προβληματιστούν για τη χρήση των χώρων του, για τα επαγγέλματα, τις τέχνες και τις τεχνικές

που επιστρατεύτηκαν για την κατασκευή του. Ακόμη και τα μαθηματικά μπορεί κανείς να διδάξει με αφορμή ένα μνημείο, και το μάθημα ν' αφήσει αξέχαστες εντυπώσεις στα παιδιά, ιδίως αν πραγματοποιηθεί στο άμεσο περιβάλλον του μνημείου. Αναγνώριση γεωμετρικών σχημάτων σε μια βυζαντινή εκκλησιά, εγγεγραμμένα σχήματα, μετρήσεις μεγεθών, αναλογίες, ορολογία που προκύπτει από την ανάγκη να περιγραφεί ένα συγκεκριμένο μνημείο, να μερικά από τα στοιχεία που μπορεί να υποδειχθούν πρόχειρα ως δραστηριότητες σε μια τέτοια επίσκεψη [...]

Β. Βέμη, “Αρχαιολογία και Τέχνες”, τ. 56

Σχολεία “υιοθετούν” μνημεία Ευρωπαϊκό εκπαιδευτικό πρόγραμμα γνωριμίας με την εθνική κληρονομιά

Πόσο γνωρίζουμε τα μνημεία – κλασικά ή νεότερα – που υπάρχουν στην Αθήνα ή και στην Ελλάδα; Οι περισσότεροι τα αγνοούμε, γιατί τα μάθαμε από τα βιβλία, ως εξεταστέα ύλη, και αργότερα, όταν ο δρόμος μας έφτασε έως εκεί, απλώς τα παρατηρήσαμε, χωρίς να τα γνωρίζουμε στην πραγματικότητα. Και αυτό διαιωνίστηκε επί πολλές γενιές. Τώρα, τα πράγματα αλλάζουν. Τα παιδιά, από πολύ μικρή ηλικία, θα έχουν τη δυνατότητα να γνωρίζουν τα μνημεία της πόλης τους, μέσα από ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα που εκπονείται από το ΥΠΠΟ και το υπουργείο Παιδείας, με την ευθύνη του Ελληνικού Τμήματος του Διεθνούς Συμβουλίου Μουσείων (ICOM) και φέρει τον τίτλο “Το σχολείο υιοθετεί ένα μνημείο”. Πρόκειται για ένα πρωτότυπο ευρωπαϊκό εκπαιδευτικό πρόγραμμα, που ξεκίνησε πριν από χρόνια στη Νάπολη, εφαρμόστηκε στην αρχή εκεί και στη συνέχεια, με μεγάλη επιτυχία σε 150 σχολεία της Ιταλίας, κινώντας το ενδιαφέρον του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. Έτσι το πρόγραμμα τέθηκε υπό την αιγίδα του Ιδρύματος “Πήγασος”, το οποίο αποτελείται από ομάδα ευρωβουλευτών από όλες τις χώρες της

Ευρωπαϊκής Ένωσης και από όλες τις παρατάξεις που πιστεύουν ότι η ευρωπαϊκή ενοποίηση δεν μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω οικονομικών πρακτικών. Πιστεύουν ότι χρειάζεται επίσης να συνειδητοποιήσουν οι κάτοικοι των χωρών-μελών την κοινή πολιτιστική τους ταυτότητα και γι' αυτό το λόγο προωθούν δραστηριότητες οι οποίες την αναδεικνύουν.

Τώρα ήρθε η σειρά της Αθήνας: η τελετή ανάθεσης των δέκα μνημείων σε αντίστοιχα σχολεία θα γίνει εντός των ημερών. Μνημεία από όλες τις περιόδους της ιστορίας της Ελλάδας -το μνημείο Φιλοπάππου, το Ρολόι του Κυρρήστου, η Ρωμαϊκή και η Αρχαία Αγορά, ο Ναός του Ηφαίστου (Θησείο), της κλασικής περιόδου, η Γοργοεπήκοος (Άγιος Ελευθέριος-το παρεκκλήσι δίπλα στη Μητρόπολη), οι Άγιοι Απόστολοι Σολάκη μέσα στην Αρχαία Αγορά και οι Άγιοι Ανάργυροι στον Ψυρρή, της βυζαντινής, και το Εργοστάσιο του Γκαζιού στην οδό Πειραιώς, το Αστεροσκοπείο και το παλιό Πανεπιστήμιο στην Πλάκα, της νεότερης, επελέγησαν “προς υιοθεσία”.

Το πρόγραμμα απευθύνεται στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση και έχει δικαίωμα κάθε σχολείο να συμμετέχει. Στην έννοια μνημείο περιλαμβάνεται κάθε υλικό τεκμήριο πολιτιστικής κληρονομιάς, ανεξαρτήτως περιόδου. Όσο για το ρήμα “υιοθετώ” νοείται ως εξής: η ενασχόληση

ενός σχολείου επί τρία χρόνια με ένα μνημείο, το οποίο πλέον θεωρείται ότι του “ανήκει”. Αυτό, σημαίνει, ότι η τάξη που “υιοθετεί” το μνημείο πρέπει να μελετήσει τη σχετική βιβλιογραφία, να πάρει συνεντεύξεις από ανθρώπους που σχετίζονται με αυτό (Εφορείες Αρχαιοτήτων, αρχιτέκτονες, εργάτες), να κάνει επιτόπια εξέταση, να μελετήσει τον όγκο και την αρχιτεκτονική του, να το φωτογραφήσει, να το σχεδιάσει, να το ζωγραφίσει, να προχωρήσει σε κατασκευή μακετών, και, τέλος, να το “αναδείξει”. Γι' αυτό και σε όλες τις πόλεις που έχει λειτουργήσει μέχρι σήμερα το πρόγραμμα επελέγησαν υποβαθμισμένα μνημεία, άγνωστα στο ευρύ κοινό, τα οποία χρειάζονται τη φροντίδα της κοινότητας. Τα παιδιά θα πρέπει να κοινοποιήσουν τις μελέτες τους καταρχήν στις υπόλοιπες τάξεις του σχολείου τους, στην οικογένεια, στη γειτονιά, σ' ολόκληρη την πόλη μέσα από σχολικές εφημερίδες, εκθέσεις, ξεναγήσεις, ανακοινώσεις στα ΜΜΕ, σε άλλα σχολεία που συμμετέχουν στο πρόγραμμα, σε αντίστοιχα της Ευρώπης που συμμετέχουν στο “Πήγασος”. Στην τελευταία φάση του προγράμματος θα γίνουν ανταλ-

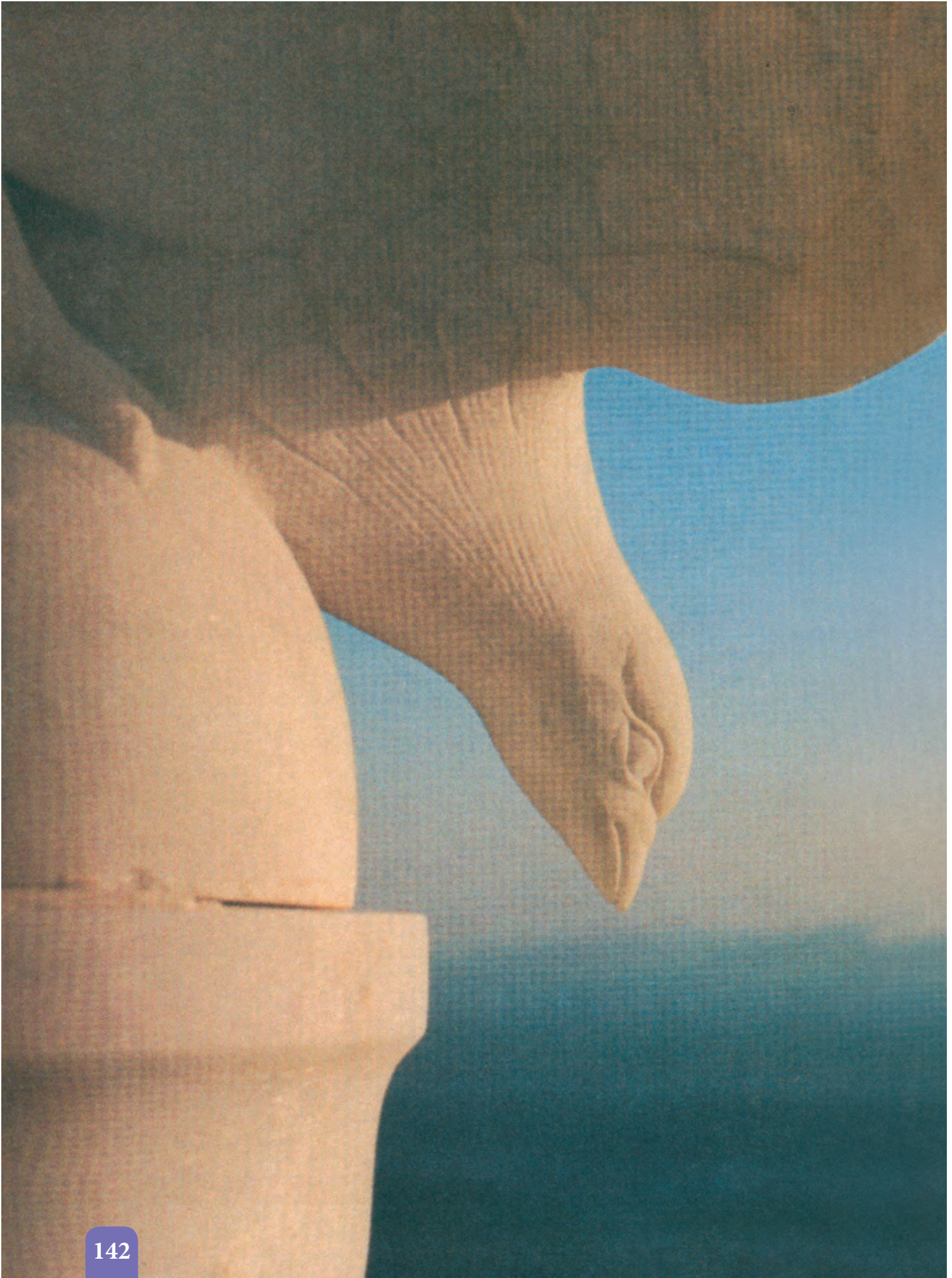

λαγές με άλλες ευρωπαϊκές πόλεις, για να επικοινωνήσουν τα παιδιά μέσα από την εμπειρία τους. Αυτός είναι εξάλλου και ο στόχος του προγράμματος: να εξοικειωθούν τα παιδιά με την τοπική καταρχήν κι αργότερα με την εθνική κληρονομιά τους, και ν' αναδείξουν την ευρωπαϊκή διάσταση των μνημείων που μελετούν, μέσα από το πρόγραμμα της "υιοθεσίας".

(Από τον ημερήσιο Τύπο, 11-6-1995)

πρώτα - πρώτα

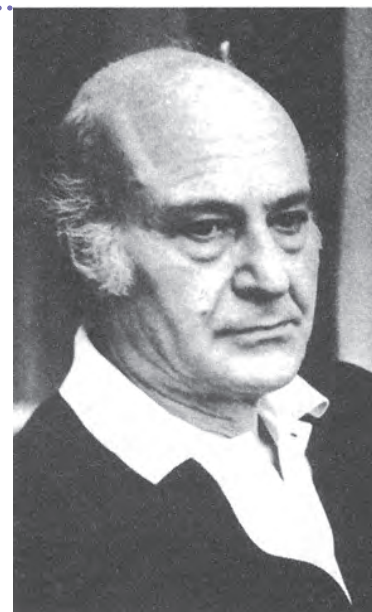
η Ποίηση

- 1 ...Θα ήθελα, παρουσιάζοντας τα κείμενα αυτά, να το εξομολογηθώ αμέσως: δεν είμαι κριτικός ούτε πεζογράφος. Η ψυχολογική ανάλυση δε με τραβάει καθόλου· η παρατηρητικότητα μου λείπει σε μεγάλο βαθμό και κάθε απόπειρα περιγραφής με κάνει να πλήττω θανάσιμα. Ένα θέμα για να το εξαντλήσω, δεν έχω άλλον τρόπο παρά να το ζήσω γράφοντας. Που σημαίνει ότι βουτώ μέσα του πολύ προτού ξεκαθαρίσω τι θέλω να πω, και αφήνομαι να πλανηθώ εδώ κι εκεί, κατά προτίμηση στις γωνιές τις πιο σκοτεινές, προσπαθώντας να βλέπω ή, αν όχι, τουλάχιστον να ψαύω και ν' αναγνωρίζω.
- 2 Όσο μπορώ. Γιατί, δυστυχώς, πολλές φορές τα ρεύματα με παρασύρουν, ξεχνιέμαι μπροστά σε κάτι που μ' αρέσει και, καθώς το τρέξιμο της πέννας, με τις δικές του γοητείες, ξυπνά μέσα μου άλλα ένστικτα, βρίσκομαι, τη στιγμή που βγαίνω από το παράξενο αυτό κολύμπημα, πολύ μακριά, κάποτε χωρίς να 'χω αγγίξει εκείνο που ζητούσα. Για να είμαι πιο ακριβής, τότε μόνο ξέρω τι θα έπρεπε να πω· αλλά είναι κιόλας αργά. Δεν μπαίνει κανένας δύο φορές μέσα στην ίδια ροή του ποταμού – για να θυμηθώ κι εγώ με τη σειρά μου τον μεγάλο Εφέσιο.
- 3 Βέβαια, υπάρχουν ποιητές προικισμένοι με αξιοθαύμαστο κριτικό ταλέντο. Υπάρχουν και άλλοι, που δε βγαίνουν ποτέ από τα όρια που τους έχει θέσει η Ποίηση. Το δικό μου αμάρτημα –και πείσμα– είναι ότι, χωρίς ν' ανήκω στους πρώτους, αρνήθηκα, να συμμορφωθώ με τους δεύτερους πιστεύοντας ότι αυτά που κατά κανόνα είναι απαγορευμένα σ' ένα νόμιμο δοκιμογράφο, επειδή αποτελούν τεκμήρια κακού ύφους, σ' έναν ποιητή που θέλει, οπουδήποτε και αν μετατοπίζεται, να μένει εκείνος που πραγματικά είναι, μπορεί όχι μόνο να του συγχωρεθούν, αλλά ίσως-ίσως και να προσγραφούν στο ενεργητικό του. Κάτι περισσότερο: θα έλεγα ότι είναι χρέος του ποιητή, ακόμη και στο χώρο αυτόν, το γεωδαιτημένο από τα όργανα ακριβείας που διαθέτει η σκέψη, ν'

αποτολμά κινήματα της ψυχής αιφνιδιαστικά και ανεξέλεγκτα· να προκαλεί επεμβαίνοντας μες στη σύνταξη, πρωτοδοκίμαστους κλυδωνισμούς· το ύφος του, η γλώσσα του, ν' αποκτούν κάτι από το σκίρτημα του νεανικού οργανισμού, τη φορά του πουλιού προς τα ύψη.

- 4 Φυσικά, ένα τέτοιο πράγμα δεν είναι χωρίς κινδύνους. Μπορεί ένα ιδανικό μου να ήταν ανέκαθεν η διαφάνεια και, στην Ποίηση, να μου έφτανε η καθαρότητα του ψυχισμού, που μπορούσε μια έκφραση να περικλείνει, για να πιστέψω πως την επέτυχα. Όμως η διαφάνεια των νοημάτων ήταν κάτι διαφορετικό· κι ώσπου να βρω κάποιον τρόπο ν' ανταποκριθώ σ' αυτήν, γνώρισα περιπλανήσεις κι έφτασα σε υπερβολές, που άφησαν βαθιά τα σημάδια τους πάνω στα

πρώτα μου κείμενα. Καθώς τα ξαναδιαβάζω σήμερα, μαζί με τη γοητεία, που είναι φυσικό να φέρνει το ξαναζωντάνεμα μιας “ηρωικής εποχής”, αισθάνομαι, την ίδια στιγμή, και μια έντονη απώθηση. Ενθουσιασμοί αδικαιολόγητοι, κάποτε, μπορώ να πω, και αντιπαθητικοί, φράσεις με απίθανο αλλά όχι, δυστυχώς, πάντοτε και αβίαστο μήκος, λυρικές εξάρσεις χωρίς αντίκρισμα, γλωσσικοί ακροβατισμοί και φραστικά πυροτεχνήματα, γενικά μια περίσσεια λόγου που, κοντά στ’ άλλα, δε μ’ άφησε ποτέ να μιλήσω με τρόπο ευθύγραμμο γι’ αυτά που αποτελέσανε, πιστεύω, τα κίνητρα και τη δικαίωση της ζωής μου.

- 5 Δεν πειράζει· μήτε τ’ απαρνιέμαι αυτά τα κείμενα μήτε δοκιμάζω, στη βασική τους δομή τουλάχιστον, να τα διορθώσω. Αντιπροσωπεύουν στα μάτια μου την εποχή που, για έναν έφηβο, το γράψιμο δεν μπορούσε να ’ναι παρά μια συνειδητή, αδιάλλακτη και αδιάκοπη άσκηση ανορθοδοξίας. Και αυτό έχει σημασία. Όταν έπιανα την πένα, θυμάμαι, ήθελα να αισθάνομαι πριν απ’ όλα ελεύθερος. Έτσι σα να ’βγαίνα στα βουνά και να μπορούσα να τσαγκρουνίζομαι στ’ αγριοκλώναρα, να ζουπάω πού και πού κανένα μοσχομπίζελο, να δρασκελάω χαντάκια, να πίνω χούφτες το καθαρό νερό. Ήθελα στο βάθος, να τραγουδήσω αλλιώς απ’ ό,τι τραγουδάνε οι άλλοι - κι ας ήτανε φάλτσα. Θέλω να πω ότι το βάρος της γοητείας έπεφτε στην παράβαση· που σιγά-σιγά με τα χρόνια, είδα ότι ήταν πολύ περισσότερο μια πρόγευση της βαθύτερης αλήθειας, που κουβαλά μέσα της η νεότητα χωρίς να το γνωρίζει, παρά μια σκέτη αυθαιρεσία, ώστε να την κρίνεις με συγκατάβαση και να την προσπεράσεις. Και πως, στο κάτω-κάτω, αν με είχε οδηγήσει στ’ αμαρτήματα που απαρίθμησα, έφταιγε η απειρία μου η προσωπική και όχι, καθόλου, η ίδια η αρχή, που μ’ έβαζε να δυσπιστώ σε κάθε τι το παραδεγμένο και συστηματικά να το αντιστρατεύομαι.
- 6 Το κόκκινο πανί μου –το πιο κόκκινο– ήταν και είναι ακόμη η ευκολία. Την υποψιαζόμουνα παντού. Κάτω από τα κηρύγματα για την απλότητα, για την τάξη, για την εγκράτεια. Τη μυριζόμουνα πίσω από τις συνταγές για τον πεζό λόγο, που όφειλε τάχα να περιορίζεται στις μικρές περιεχτικές φράσεις και ν’ αποφεύγει σαν το διάβολο τις εικονοπλαστικές αντιστοιχίες ή τους συναισθηματικούς συνειρμούς. Εξάλλου, με δυσαρέσκεια έβλεπα, ολοένα και περισσότερο γύρω μου, από ένα είδος νεοεγκεφαλισμού να ρέπουν όλοι προς την αφηρημένη έκφραση, τις ηθελημένες παρασιωπήσεις –αυτός προπάντων ο φόβος: μήπως τα πούμε όλα– τους μελετημένους υπαινιγμούς, τις έμμεσες αναφορές σε παλαιότερα στρώματα παιδείας, μια αληθινή πανδαισία για όλα τα γένη των συγχρόνων υδροκεφάλων.
- 7 Από αντίδραση έφτασα στο άλλο άκρο. Ήθελα να γίνει φανερό πως η γλώσσα μας είναι σε θέση, και μπορεί πια, ν’ αποτυπώσει το πιο περίπλοκο ρητορικό σχήμα, να παρακολουθήσει το πιο ασυγκράτητο παραλήρημα, να προικιστεί με τη λαμπρότερη χλιδή, να γεμίσει δυο και τρεις σελίδες, αν η περίπτωση το φέρει, με μια μοναδική φράση, που να διαγράψει με όσο γίνεται μεγαλύτερη άνεση και χάρη την τροχιά της, ίδια κομήτης που πάει αρμενίζοντας μ’ αργούς ελιγμούς και χάνεται μέσα στον ουρανό της νύχτας σπιθοβολώντας. Μπορεί να μην ήμουν ο ενδεδειγμένος εγώ για να το αποδείξω στην πράξη, σύμφωνοι, μα πιστεύω πως ήταν μεγάλη ανάγκη, αργά ή γρήγορα, να φανερωθεί κάποιος άλλος που ν’ απελευθερώσει τη γλώσσα μας από το σύμπλεγμα κατωτερότητας που την κατατρέχει απέναντι στις άλλες, να την αποσπάσει από τη θεληματική της αναπηρία και να τη βοηθήσει ν’ ανδρωθεί, ξυπνώντας και βάζοντας σ’ ενέργεια όλες τις κρυφές της δυνατότητες, όλους εκείνους τους χυμούς, που είναι ικανοί με τη ζωηρή τους κυκλοφορία να θερμάνουν ακόμη και την πιο θεωρητική έκφραση, και να την απαλλάξουν από τη μυρουδιά του γραφείου, την κιτρινίλα της περγαμηνής [...]

(Ο. Ελύτης, Ανοιχτά Χαρτιά)

Ποιο είναι το “αμάρτημα” που εξομολογείται ο Ελύτης; Με ποια επιχειρήματα το δικαιολογεί; Να απαντήσετε με βάση την τρίτη παράγραφο.

Ο Ελύτης αντιμετωπίζει με κριτικό μάτι τα πρώτα του κείμενα (δοκίμια). Αναγνωρίζει τα αρνητικά τους σημεία, αλλά επισημαίνει και τα θετικά. Να εντοπίσετε τα σημεία αυτά (αρνητικά και θετικά).

Ο Ελύτης διατυπώνει την άποψη ότι για έναν έφηβο το γράψιμο δεν μπορεί να είναι “*παρά μια συνειδητή, αδιάλλαχτη και αδιάκοπη άσκηση ανορθοδοξίας*”. Τι νομίζετε ότι εννοεί με αυτό;

Ποιο είναι το κύριο θέμα που θίγει ο Ελύτης στο κείμενό του; Αφού εντοπίσετε το κύριο θέμα, δώστε έναν κατάλληλο τίτλο στο κείμενο, το οποίο είναι απόσπασμα από ένα εκτενές δοκίμιο που προτάσσει ο Ελύτης στο έργο του “Ανοιχτά χαρτιά”.

Δοκίμιο και επιστολή	Υποστηρίζεται ότι μερικές φορές το δοκίμιο παρουσιάζει κοινά στοιχεία με μια επιστολή. Στην περίπτωση αυτή το δοκίμιο παίρνει το ύφος της συνομιλίας με ένα φίλο, της καθημερινής κουβέντας πάνω σε διάφορα θέματα, όπως περίπου συμβαίνει και σε μια επιστολή. Στο δοκίμιο αυτού του είδους ο δοκιμογράφος εκφράζεται σε πρώτο ρηματικό πρόσωπο, περιπλανάται ελεύθερα από το ένα θέμα στο άλλο και χαίρεται την ελευθερία του αυτοσχεδιασμού, και ορισμένες φορές ενδέχεται να κάνει μια προσωπική ιδεολογική κατάθεση ή και εξομολόγηση. Με τον τρόπο αυτό αναδύεται μέσα από το κείμενο η προσωπικότητα του δοκιμογράφου.
Ο εξομολογητικός τόνος στο δοκίμιο	

Μπορείτε να εντοπίσετε κάποια από τα παραπάνω στοιχεία στο δοκίμιο του Ελύτη;

Ο Ελύτης βλέπει το δοκίμιο σαν ένα “*χώρο γεωδαιτημένο από τα όργανα ακριβείας που διαθέτει η σκέψη*”. Θεωρεί, ωστόσο, χρέος του να παραμείνει ποιητής, παρόλο που “*μετατοπίζεται*” από το χώρο της ποίησης στο χώρο του δοκιμίου. Στο κείμενό του, λοιπόν, επικρατεί ο μεταφορικός και εικονοπλαστικός λόγος που προσιδιάζει στη λογοτεχνία. Να εντοπίσετε χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτού του λόγου.

Ποια είναι η κυριολεκτική σημασία των παρακάτω μεταφορικών εκφράσεων;

- “*το κόκκινο πανί μου –το πιο κόκκινο– ήταν και είναι ακόμη η ευκολία*”.
- “*ήθελα, στο βάθος να τραγουδήσω αλλιώς απ’ ό,τι τραγουδάνε οι άλλοι – κι ας ήτανε φάλτσα*”.
- “*να την απαλλάξουν (τη γλώσσα) από τη μυρουδιά του γραφείου, την κιτριλίλα της περγαμηνής*”.

Στην παράγραφο 5 ο Ελύτης χρησιμοποιεί μια παρομοίωση.

α) Να εντοπίσετε τα δύο σκέλη της παρομοίωσης. Τι παρομοιάζεται/συγκρίνεται με τι;
 β) Να σχολιάσετε τα σύμβολα που χρησιμοποιούνται στο β’ σκέλος της παρομοίωσης, π.χ. “*σα να ’βγαινα στα βουνά*”, προσέχοντας κυρίως τη συνυποδηλωτική σημασία των ρημάτων.

γ) Τι νομίζετε ότι πετυχαίνει ο Ελύτης με τη χρήση της συγκεκριμένης παρομοίωσης;

Προσγράψω-ομαι, συμμορφώνω-ομαι: α) να δώσετε συνώνυμες λέξεις/εκφράσεις, β) να σχηματίσετε σύνθετα ρήματα με α’ συνθετικό διάφορες προθέσεις και να τα χρησιμοποιήσετε σε φράσεις.

- **γεωδαισία, πανδαισία αυθαιρεσία:** να ετυμολογηθούν και να χρησιμοποιηθούν σε φράσεις.
- **αντιστρατεύομαι, χλιδή, ανεξέλεγκτος, αιφνιδιαστικός, συγκατάβαση, δυσπιστώ:** να βρείτε συνώνυμα.
- **αδιάλλαχτος, ανορθόδοξος, εγκράτεια:** να βρείτε αντώνυμα.
- **έξαρση, κλυδωνισμός, παράβαση, παρασιώπηση, υπαινιγμός, αποτυπώνω:** να σχηματίσετε φράσεις, φροντίζοντας να φαίνεται καθαρά η σημασία των λέξεων.

Προσέξτε τη χρήση της άνω τελείας στο κείμενο, π.χ. § 1 στ. 2, § 2 στ. 5, § 3 στ. 10, § 4 στ. 19, § 5 στ. 1. Συζητήστε τη λειτουργία της άνω τελείας στις παραπάνω περιπτώσεις, λαμβάνοντας υπόψη όσα αναφέρονται στη Γραμματική σχετικά με τη χρήση του συγκεκριμένου σημείου στίξης.

Ο Ελύτης δηλώνει ότι παραμένει πιστός στη βασική αρχή που τον ωθούσε, όταν ήταν νέος, στην “παράβαση”, που τον έβαζε να δυσπιστεί σε καθετί παραδεγμένο και να το αντιστρατεύεται συστηματικά.

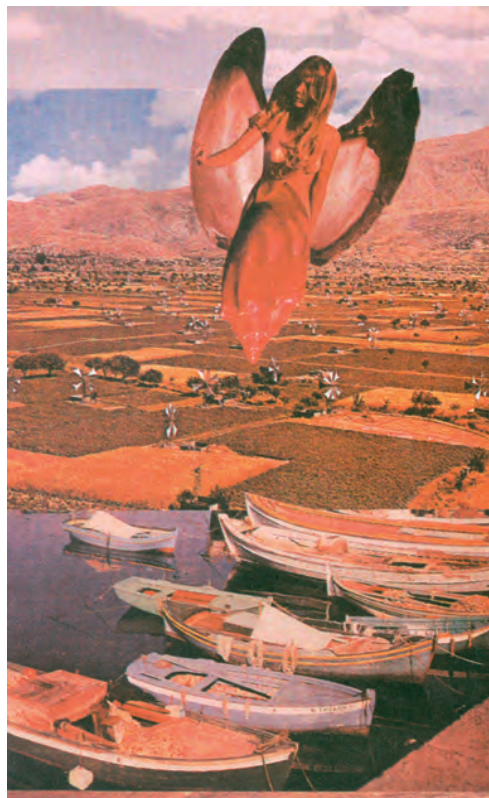
Πώς αντιμετωπίζεις εσύ τα “παραδεγμένα” στο πλαίσιο της σχολικής ή της εξωσχολικής σου ζωής; Ποια από αυτά σε προβληματίζουν, σε ενοχλούν, σε κάνουν να δυσπιστείς; Σε ποια συμμορφώνεσαι και με ποιο τίμημα; Σε ποια από αυτά αντιδράς και με ποιο τρόπο; Να εκφράσεις ελεύθερα τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου σε ένα κείμενο με εξομολογητικό τόνο.

Να αναπτύξετε τις απόψεις σας σχετικά με την ελευθερία του γραπτού λόγου μέσα στο πλαίσιο του σχολείου. Πόσο ελεύθερα αισθάνεται ο μαθητής, όταν καλείται να γράψει ένα κείμενο στο γλωσσικό, κυρίως, μάθημα; Ποιες δεσμεύσεις αντιμετωπίζει ως προς τη μορφή και το περιεχόμενο του κειμένου; Με ποιες προϋποθέσεις θα μπορούσε ο μαθητής από τη μια πλευρά να εκφράζεται ελεύθερα και από την άλλη να καλλιεργεί συστηματικά, μέσα στο σχολείο, την ικανότητά του στο γραπτό λόγο; Υποθέστε ότι το κείμενό σας πρόκειται να δημοσιευτεί ως άρθρο σε μαθητικό περιοδικό.

Έργα του Οδ. Ελύτη
επάνω: Εκτός των τειχών, 1979
δεξιά: Το Μήνυμα, 1968

ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ

Διαβάστε το παρακάτω κείμενο που αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα δοκιμίου που κινείται στο χώρο της λογοτεχνίας. Προσπαθήστε, λοιπόν, να το προσεγγίσετε, όπως προσεγγίζουμε ένα λογοτεχνικό κείμενο, ένα ποίημα. Προσέξτε κυρίως το συνειρμικό παιχνίδι με τις λέξεις, τις εικόνες και τις ιδέες. Σε ένα τέτοιο δοκίμιο οι εικόνες γίνονται σύμβολα που έχουν σκοπό κυρίως να υποβάλουν κάποια νοήματα παρά να πείσουν.

Άνοιξη του E.B. White (Απριίλνς 1941)

Σημειώσεις για την εποχή της άνοιξης και για οτιδήποτε άλλο μας έρχεται στο νου για μια μεθυσμένη φύση. [...]

Το μεθύσι της άνοιξης είναι ένα σχήμα λόγου για τα περισσότερα πλάσματα, αλλά και ένα αρνί σημαίνει μια αληθινή κρασοκατάνυξη. Τα πολύ μικρά αρνάκια που μένουν πιστά σε μια διαίτα μόνο με γάλα, κρατιούνται αρκετά καλά στα πόδια τους, αλλά τα μεγαλύτερα (εκείνα που είναι σε γυμνασιακή ηλικία) παραπατούν γυρνώντας από τη βοσκή, και, αφού τρεκλίσουν στην αυλή του μαντριού για λίγα λεπτά, καταρρέουν. Βγάζουν αφρούς από το στόμα, και μπορείτε να τα ακούσετε να τρίζουν τα δόντια τους από δώδεκα μέτρα μακριά. Είναι μια γενναία κρασοκατάνυξη, αυτό το ανοιξιάτικο μεθύσι. Έχω τη σύριγγά μου γεμάτη με τσάι, και τη μεταχειρίζομαι –στα διαστήματα που μεσολαβούν από το ένα κείμενό μου στο άλλο– για τις χειρότερες περιπτώσεις. Η φετινή χρονιά δεν είναι τόσο άσχημη όσο η περσινή, γιατί έχω λιγότερα αρνιά και περισσότερο τσάι.

Δεν έχω δει ακόμα φίδι, αλλά δεν έχω περάσει απέναντι, στο σωρό με τις πέτρες ούτε σήκωσα καμιά πέτρα.

Δύο ψαρόνια ανακαινίζουν το κούφωμα στο ξύλο ενός βαλσαμόδεντρου στο απέναντι λιβάδι, ξαναδιευθετώντας το χώρο και προσπαθώντας να ετοιμάσουν το καθετί (να γεννήσουν τα αυγά, να κλωσήσουν τα πουλιά και να τα αμολήσουν) πριν φτάσουν οι δρυκολάπτες, που βαδίζουν κατευθείαν μέσα, απρόσεχτα.

Υπάρχει μια στροφή στο ποίημα του Robert Frost “Δυο αλήτες στην εποχή της λάσπης” (Two Tramps in Mud Time) που περιγράφει μια απριλιάτικη στιγμή, όταν η ατμόσφαιρα και ο ουρανός δίνουν μια ανοιξιάτικη αίσθηση, αλλά ξαφνικά ένα σύννεφο διασχίζει το μονοπάτι του ήλιου και ένα τσουχτερό αεράκι σε ανακαλύπτει, και ξαναβρίσκεσαι πίσω στα μέσα του Μάρτη. Οποιοσδήποτε έχει ζήσει στην εξοχή, γνωρίζει αυτού του είδους τη στιγμή - την υπόσχεση της ζέστης, την ελπίδα που ορθώνεται, την άσπλαχνη απόρριψη.

Υπάρχει ένα άλλο είδος ημέρας που χρειάζεται να τη δοξολογήσουμε με τραγούδια – η ημέρα των ημερών, όταν η άνοιξη επιτέλους υψώνει το πρόσωπό της να τη φιλήσουν, εσκεμμένα και απτότητα. Την ημέρα εκείνη κανένας άνεμος δε φυσάει, ούτε στους λόφους ούτε στο νου· κανένα κρύο δεν περονιάζει το κόκαλο. Είναι μια ημέρα που μπορεί να 'ρθει μόνο σε ένα βορινό κλίμα, όπου έχει μαζευτεί ένα μακρόχρονο υπόστρωμα ψύχρας, ένα μακρόχρονο έλλειμμα ήλιου [...]

Οποτεδήποτε μιλάω για την άνοιξη, ή για κάποιες ηδονές που δοκιμάζω, ή για την ευχάριστη εξοχή, σκέφτομαι μια κουβέντα που είχα με έναν φίλο στην πόλη, λίγο πριν φύγω. “Ευελπιστώ” είπε με ένα άσχημο πονηρό βλέμμα “πως θα απαλλάξεις το αναγνωστικό κοινό από τις ασήμαντες εν ευδαιμονία περιπέτειές σου”.

Απ’ όλες τις συνηθισμένες δουλειές του αγροκτήματος καμιά δεν είναι περισσότερο λεπτή ούτε έχει περισσότερους περιορισμούς από το να φροντίζεις έναν εκκολαπτικό φούρνο. Όλοι οι εκκολαπτικοί φούρνοι είναι ιδιότροποι, και μερικοί από αυτούς είναι πραγματικοί εφιάλτες. Ο δικός μου καίει κάρβουνο, και έχει μόνο μια μέτρια απόδοση. Με το σύστημα που έχει για να ελέγχει τον αέρα, σύστημα που ανοίγει και κλείνει, ο φούρνος αυτός κατέχει τα όνειρά μου, από τα μεσάνυχτα, που πάω για ύπνο, ως τις πέντε η ώρα, που σηκώνομαι, φοράω μια μπλούζα κι ένα παντελόνι πάνω από τις πιτζάμες μου, και παραπατώ μέσα στα χαράματα για να διαβάσω το θερμομέτρο κάτω από το σκέπαστρο, και να δω πως τα 254 μικρά αθώα πουλάκια μου είναι κατάλληλα τοποθετημένα σε κανο-

νικό κύκλο γύρω από τη μεγάλη σιδερένια τους μαμά. Αν είμαι τυχερός, το θερμομέτρο δείχνει 31° και τα κοτοπουλάκια τρώνε, ευτυχισμένα, το αγαπημένο τους πρόγευμα με δημητριακά, που στοιχίζει 2,65 δολάρια η σακούλα· αλλά υπάρχει και μια πιθανότητα, κατά τη νύχτα να έχει περάσει κι από εδώ κανένας περιπλανώμενος άνεμος, να κόρωσε το φούρνο στους 43°, να έκαψε όλο το κάρβουνο και να άφησε ένα δοχείο γεμάτο από μισοσβησμένες στάχτες. Στην περίπτωση αυτή, το θερμομέτρο δείχνει τώρα 20° και τα κοτοπουλάκια στέκονται γύρω γύρω με τους γιακάδες τους σηκωμένους, χουχουλιάζοντας τα χέρια τους και μοιάζοντας σαν μια ομάδα εκχιονισμού κάτω από το υπόστεγο, στη μέση μιας τσουχτερής χειμωνιάτικης νύχτας.

Για κοτόπουλα που χρειάζονται τη μητρική φροντίδα, ένας φούρνος έχει ένα στ' αλήθεια πλεονέκτημα απέναντι σε μια κότα: παραμένει στον ίδιο τόπο και ξέρεις πάντοτε που βρίσκεται. Ακριβώς εκεί τα πλεονεκτήματά του παύουν. Απ' όλες τις άλλες απόψεις μια κότα είναι ισοδύναμη με οποιονδήποτε φούρνο που έχει ποτέ κατασκευαστεί. Ο θερμοστάτης μιας κότας βρίσκεται πάντοτε σε τέλεια τάξη, και η θαλπωρή της έχει εκείνη την περιέργα ακαθόριστη ιδιότητα της κοινωνικότητας, που πιστεύω πως σημαίνει πολλά για ένα κοτόπουλο και διατηρεί την εσωτερική του διάθεση σε καλή κατάσταση. Μια κότα επιπλέον, είναι αεροστεγής. Όταν μαζεύει τους μικρούς της προστατευόμενους κάτω από τα φτερά της, τα ρεύματα αέρος στο πάτωμα εκμηδενίζονται. Μια κότα έχει πλουσιότερο λεξιλόγιο απ' ό,τι ένας φούρνος και μπορεί να μεταδίδει ιδέες πιο εύκολα – πράγμα που είναι ευκαταίο, παρόλο που μερικές από τις ιδέες μιας κότας είναι επιπόλαιες και πολλές από τις υποψίες της αβάσιμες. Και φυσικά μια κότα είναι ένας καλός κουβαλητής και κάνει πολλή από τη χοντροδουλειά, που ο συνηθισμένος σημερινός φούρνος είναι ανίκανος να κάνει. Μια κότα δεν έχει ανάγκη να την τινάξουν, και κόκκινα αναμμένα κάρβουνα ποτέ δεν κυλούν από αυτήν πάνω στο στεγνό πάτωμα.

Οποιοσδήποτε έχει μια φωτιά στον νου του βρίσκεται σε ένα είδος έκστασης. Έχω δει κατοίκους των περιχώρων πάνω σε τρένα που τους πηγαionoφέρνουν καθημερινά στη δουλειά, οι οποίοι είχαν πάνω τους το αδιάψευστο σημάδι εκείνου που ανάβει φωτιά. Οι μάγειροι το έχουν – εκείνοι που μαγειρεύουν ακόμα πάνω σε αληθινές φωτιές. Αλλά ο χειριστής ενός εκκολαπτικού φούρνου το έχει το σημάδι σε βαθμό αξιολύπητο. Από τη φωτιά του δεν εξαρτάται μόνον η ασφάλεια των σωληνώσεων ή η άνεση των ενοίκων· η φωτιά του είναι θέμα ζωής και θανάτου για εκατοντάδες μωρά. Αν της λείψουν και 9° βαθμοί ακόμη, τα κοτοπουλάκια θα συνωστισθούν σε μια γωνιά και θα πεθάνουν από ασφυξία. Αν ποτέ βρεθείτε στην εξοχή την άνοιξη και δείτε ένα πρόσωπο που δεν είναι σαν τα άλλα πρόσωπα, μπορείτε να είστε βέβαιοι ότι κοιτάζετε κάποιον που έχει έναν εκκολαπτικό φούρνο στο νου του.

Την άνοιξη αυτή του 1941 ένας άντρας φροντίζει τη φωτιά του μέσα σε μια έκσταση που γίνεται όλο και πιο βαθιά, επειδή είναι εξωπραγματική σαν ένα όνειρο, ενώ τα πράγματα είναι όπως είναι στον κόσμο. Νομίζω μερικές φορές πως είμαι τρελός – όλοι οι άλλοι πολεμούν και πεθαίνουν ή δουλεύουν για μια υπόθεση ή γράφουν στον γερούσιαστή τους, κι εγώ φροντίζω μερικά κοτόπουλα ποικιλίας Barred Rock. Αλλά η γη και τα πλάσματα που πάνε μαζί της, είναι το μόνο καλό που απόμεινε, και αυτά είναι οι συγγραφείς του βιβλίου που βρίσκω πως αξίζει να διαβαστεί· και, όπως και να 'ναι, ένας άντρας πρέπει να ζει καταπώς τον οδηγούν οι πεποιθήσεις του, ακόμη κι αν οι πεποιθήσεις του είναι τα αναμμένα κάρβουνα στη βάση μιας θερμάστρας. Την Κυριακή 6 Απριλίου, τη μέρα που η γερμανική εαρινή επίθεση άρχισε στα Βαλκάνια, κάπνα άρχισε να σχηματίζεται στη μια πλευρά της σχάρας μου, και στις επόμενες τρεις μέρες (ή μέχρις ότου βρήκα τι έφταιγε) είχα μια εξασθενημένη φωτιά στα χέρια μου. Προσπαθούσα να τελειώσω κάτι που έγραφα, δουλεύοντας με τη μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα, και έτσι έπρεπε να μένω ως αργά το βράδυ για να κάνω τη δουλειά μου και έπειτα να σηκώνομαι νωρίς το πρωί για να βεβαιώνομαι πως ακόμα είχα έναν ζεστό εκκολαπτικό φούρνο· έτσι, για τρεις μέρες δεν κοιμήθηκα σχεδόν καθόλου, και άρχισα να νιώθω τα δυσάρεστα συμπτώματα και τη ζαλάδα της υπερκόπωσης του μυαλού. Το απόγευμα της τρίτης μέρας κουλουριάστηκα με προσοχή μπροστά στο φούρνο, προσπαθώντας για εκατοστή φορά να καταλάβω γιατί μια καλά τιναγμένη και πρόσφατα τροφοδοτημένη θερμάστρα δεν κρατούσε σταθερή θερμοκρασία, όπως θα έπρεπε. Το θερμομέτρο είχε πέσει στους 20° και τα νεογέννητα, έτοιμα για ύπνο, είχαν παγώσει και δε σχημάτιζαν το μαγικό κύκλο που είναι απαραί-

τητος για τη νυχτερινή τους υγεία, αλλά στριμώχνονταν, μεγάλος μαύρος όγκος, πάνω στον έναν τοίχο.

Για μια στιγμή ένιωσα σαν να επρόκειτο να μου ῥθει αυτό που ο κόσμος εδώ γύρω ονομάζει “τρελή φάση”, και ακριβώς εκείνη την κρίσιμη στιγμή κάποιος χτύπησε την πόρτα. Ξεμαντάλωσα την πόρτα, και ήταν ο γιος μου για να μου πει πως το δείπνο ήταν έτοιμο και πως “τα νέα από τον πόλεμο ήταν πολύ άσχημα”. Για ένα μόλις δευτερόλεπτο ένιωσα συντριμμένος και συγχυσμένος και φοβισμένος. Μα αυτό δεν κράτησε. Γρήγορα κατάλαβα πως η ζεστασιά που απέμενε σ’ αυτόν τον πεισματάρη φούρνο ήταν όλα όσα είχα να αντιτάξω απέναντι στη ναζιστική ιδέα του Frühling (της Άνοιξης).

Δυνάμωσα τη φωτιά λιγάκι, φόρτωσα καμιά εκατοστή κοτόπουλα σε ένα καλάθι, μέσα στο μισοσκόταδο, και τα μοίρασα γύρω από την άκρη του στέγαστρου, σε μια θέση πιο ευνοϊκή για ύπνο. Έπειτα έφαγα και πήγα να κοιμηθώ. Στις έντεκα σηκώθηκα, πήρα ένα φακό, και βγήκα έξω για να ξαναπιάνω τη σκοπιά μου σ’ αυτόν τον παράξενο ψυχρό κόσμο. Από τις έντεκα ως τις δώδεκα απλώς καθόμουν, ακούγοντας τις εξασθενημένες, ανήσυχες φωνές των μικροσκοπικών πλασμάτων, και τότε-τότε κοιτάζοντας το θερμόμετρο. Είχε πέσει πάνω από δύο βαθμούς, κάτω από τους 18°.

Στις δώδεκα άρχισα τα πειράματα με έναν νέο τύπο μασιάς. Στις δωδεκάμισι εντόπισα το πουρί. Γύρω στη μία η ώρα το είχα σπάσει και είχα βγάλει έναν κουβά γεμάτο σβησμένες στάχτες. Έπειτα φόρτωσα άλλη μια φουρνιά κοτόπουλα στο καλάθι, για να ξαλαφρώσω την περιοχή του συνωστισμού (όπως κάθε καλός τροχονόμος) και άκουσα εκείνον τον πάρα πολύ οικείο ήχο - τη γεμάτη υγεία ανάσα μιας φωτιάς που την είχαν παρατήσει νομίζοντάς την σβησμένη.

Χώρες λεηλατούνται, κοιλάδες ποτίζονται με αίμα. Αν και φαίνεται παράκαιρο, εγώ ακόμα δημοσιεύω την πίστη μου στο αυγό, στα περιεχόμενα του αυγού, στο ζεστό κάρβουνο και την ανάγκη να ενασχολείστε με οποιαδήποτε φωτιά σας ευχαριστεί και σας στηρίζει.

E. B. White

Scholes και Klaus, Στοιχεία του δοκιμίου, Μτφ. Α. Παρίση, εκδ. Κωνσταντινίδη

Με βάση τις επισημάνσεις που έγιναν στην αρχή προσπαθήστε να απαντήσετε στις ακόλουθες ερωτήσεις:

Σε ποιον απευθύνεται ο συγγραφέας;

Ποιο είναι το σύμβολο που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας και ποια είναι τα σημαντικότερα νοήματα που υποβάλλει μέσω αυτού του συμβόλου;

Σε ποιο σημείο του δοκιμίου ο συγγραφέας απευθύνεται στον αναγνώστη;

Ποια στάση εκφράζει ο συγγραφέας με το κείμενό του απέναντι στη ναζιστική λαίλαπα;

Πώς προοικονομεί ο συγγραφέας, με την πρώτη κιόλας παράγραφο, τη δομή και το στοχαστικό χαρακτήρα του δοκιμίου του; Πού νομίζετε ότι θα περιορίσει κυρίως το στοχασμό του; (Προσέξτε κυρίως τα εναρκτήρια τμήματα του δοκιμίου και εκμεταλλευτείτε τις νύξεις και τη συνειρμική δύναμη των λέξεων, εικόνων και ιδεών).

Βρείτε και συσχετίστε τις συνειρμικές συνδέσεις της λέξης “άνοιξη”. Ποιες ιδέες σας υποβάλλουν;

Εξετάστε το τμήμα του δοκιμίου που αρχίζει με τις δυσκολίες του “να φροντίζεις έναν εκκολαπτικό φούρνο”. Πώς συνδέεται με το θέμα του δοκιμίου; Σε ποιες σκέψεις οδηγεί το συγγραφέα η σύγκριση του φούρνου με την κότα;

ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ

Παρατηρήστε τις συγγραφικές ενασχολήσεις του συγγραφέα με τις άλλες του ενασχολήσεις και με τα συμβάντα γύρω του. Σε ποιες συγκρούσεις τον οδηγούν;

Τι ρόλο παίζουν στο δοκίμιο οι λέξεις “ζεστασιά” και “φωτιά”;

Ο συγγραφέας δίνει συμβολικό περιεχόμενο στις λέξεις “αυγό” και “κάρβουνο”. Σε ποια θέση καταλήγει;

Μπορείτε να ανιχνεύσετε το στοιχείο της πειθούς σ' αυτό το δοκίμιο;

Ποιος είναι ο κυρίαρχος τόνος του δοκιμίου; Από ποιες λέξεις και φράσεις φαίνεται;

Διαβάστε το παρακάτω απόσπασμα από ένα δοκίμιο του Σβάιτσερ.
Ποιος είναι ο κυρίαρχος τόνος σ' αυτό το δοκίμιο;

*Αναπλέαμε σιγά-σιγά, έχοντας αντίθετο το ρεύμα του ποταμού και αναζητούσαμε με δυσκολία το δρόμο μας ανάμεσα σε στενές διαβάσεις από άμμο. Ήταν η εποχή της ξηρασίας. Καθισμένοι στο κατάστρωμα του ενός ρυμουλκού και αδιαφορώντας για ό,τι συνέβαινε γύρω μου, προσπαθούσα να συλλάβω εκείνη τη βασική και παγκόσμια έννοια της ηθικής που δεν μας δίνει καμία φιλοσοφία. Γέμιζα τη μία σελίδα πίσω από την άλλη με μοναδικό σκοπό να συγκεντρώσω το μυαλό μου στο πρόβλημα που πάντα μου ξέφευγε. Πέρασαν έτσι δύο μέρες. Το βράδυ της τρίτης μέρας, όταν με την δύση του ήλιου προχωρούσαμε, διασκορπίζοντας μια αγέλη ιπποποτάμων, μου ήρθαν ξαφνικά, χωρίς να τις προαισθανθώ ή να τις ζητήσω, οι λέξεις “Ο σεβασμός της ζωής”. Η μπρούτζινη πόρτα υποχώρησε και φάνηκε το μονοπάτι μέσα στη ζούγκλα. Επιτέλους άνοιξα το δρόμο προς το κέντρο, όπου συναντώνται η θετική άποψη της ζωής και η επιβεβαίωση του κόσμου μαζί με την ηθική. Είχα βρει τη ρίζα του προβλήματος. Ήξερα ότι το σύνολο, που καθορίζει έναν πολιτισμό άξιο του ονόματός του, βασίζεται πάνω στη σκέψη.

Ποιος είναι ο σεβασμός της ζωής και πώς γεννιέται μέσα μας;

Αν ο άνθρωπος θέλει να έχει και ξεκάθαρη ιδέα για τον εαυτό του και για τις σχέσεις του με το σύμπαν, πρέπει συνεχώς να αποφεύγει τις διάφορες έννοιες που δημιουργήσε η σκέψη του και η γνώση του για να μπορέσει να σκεφθεί για το βασικό, άμεσο και συνεχές γεγονός που είναι η ίδια του η συνειδηση.

Ο Ντεκάρτ ξεκινά τη σκέψη του από την αρχή: Σκέπτομαι, άρα υπάρχω. Η εκλογή αυτής της αρχής τον οδηγεί αναπόφευκτα στο δρόμο της αφηρημένης σκέψεως. Από αυτή την τεχνητή και χωρίς περιεχόμενο σκέψη, δεν μπορεί να προκύψει κάτι, που να ξεκαθαρίζει τις σχέσεις του ανθρώπου με το σύμπαν. Στην πραγματικότητα, το άμεσο γεγονός της συνειδήσεως, έχει ήδη ένα περιεχόμενο. Σκέπτομαι, σημαίνει ότι σκέπτομαι κάποιο πράγμα. Το πιο άμεσο διαδεδομένο της ανθρωπίνης συνειδήσεως διατυπώνεται ως εξής: “Είμαι ζωή που θέλω να ζήσω, παισιωμένη από τη ζωή που θέλει να ζήσει”. Είναι σαν θέληση της ζωής, παισιωμένη από μία θέληση της ζωής, την οποία ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται μόνος του κάθε φορά που στοχάζεται πάνω στον εαυτό του και στον κόσμο που τον περιβάλλει.

Όπως η θέλησή μου για τη ζωή περιλαμβάνει μια φλογερή επιθυμία για τη συνέχισή της και αποβλέπει στη μυστηριώδη έξαρση της θελήσεως της ζωής, την οποία ονομάζουμε ευτυχία, το ίδιο περιλαμβάνει επίσης το φόβο της εξαφανίσεως και της μυστηριώδους ελαττώσεως της θελήσεως της ζωής που ονομάζεται πόνος. Έτσι συμβαίνει επίσης και με κάθε θέληση της ζωής, που υπάρχει γύρω μου, η οποία μπορεί να εκφράζεται ή να παραμένει αμίλητη έναντί μου. Ο άνθρωπος πρέπει τότε να αποφασίσει πώς θα συμπεριφερθεί έναντι της θελήσεως της ζωής. Μπορεί να την αρνηθεί. Εάν όμως αισθανθεί ότι η θέληση της ζωής μετατρέπεται σε θέληση της μη υπάρξεως, όπως είναι η περίπτωση της ινδικής σκέψεως και γενικά κάθε πεσιμιστικής απόψεως, τότε έρχεται σε αντίθεση με τον ίδιο τον εαυτό του, διότι θεμελιώνει την άποψή του για τον κόσμο σε μια εσφαλμένη και απραγματοποίητη θέση.

Η ινδική σκέψη, όπως και η θεωρία του Σοπενάουερ, είναι γεμάτες από αντιθέσεις, γιατί είναι υποχρεωμένες να κάνουν συνεχώς υποχωρήσεις στην θέληση της ζωής η οποία ανθίσταται, πάρ' όλες τις αρνήσεις του κόσμου, παρόλο που δεν θέλουν να ομολογήσουν αυτές τις υποχωρήσεις. Η μόνη συνέπής με τον εαυτό της άρνηση της ζωής είναι εκείνη που αποφασίζει να θέσει τέρμα στη φυσική ύπαρξη. Όταν ο άνθρωπος επιβεβαιώνει την θέλησή του για τη ζωή, συμπεριφέρεται κατά ένα τρόπο φυσικό και αληθινό, γιατί επιβεβαιώνει μια πράξη που έχει ήδη ολοκληρωθεί στην ενστικτώδη σκέψη του και ανανεώνεται στην ευσυνείδητη σκέψη του.

Η αφετηρία της σκέψεως, που πάντοτε είναι ίδια, είναι η ιδέα ότι ο άνθρωπος δεν παραδέχεται την ύπαρξή του σαν ένα απλό δεδομένο, αλλά την αισθάνεται σαν ένα ανεξερεύνητο μυστήριο.

Η επιβεβαίωση της ζωής είναι μια πνευματική πράξη, χάρη στην οποία ο άνθρωπος παύει να ζει

* Διατηρήθηκε η ορθογραφία του κειμένου

απλώς και αρχίζει να αφοσιώνεται στη ζωή του με κάποιο σεβασμό για να της δώσει την πραγματική αξία της. Η επιβεβαίωση της ζωής σημαίνει να αποκτήσει περισσότερο βάθος, περισσότερη εσωτερικότητα και έξαρση της θελήσεως της ζωής.

Ο άνθρωπος που σκέπτεται νιώθει την ανάγκη να εκδηλώσει τον ίδιο σεβασμό της ζωής προς κάθε άλλη θέληση ζωής σαν την δική του. Θεωρεί σαν καλό να διατηρήσει την ζωή και να εξυψώσει όσο μπορεί ψηλότερα κάθε ζωή επιδεκτική εξέλιξης. Θεωρεί ότι είναι κακό να καταστρέψει τη ζωή, να την βλάψει ή να εμποδίσει την ανάπτυξή της όταν είναι ικανή. Αυτή είναι η απόλυτη και βασική αρχή της ηθικής και το βασικό αξίωμα της σκέψης.

Το μεγάλο κενό της ηθικής μέχρι σήμερα ήταν ότι νόμιζε πως είχε να κάνει με τις σχέσεις του ανθρώπου με τους ανθρώπους, ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται για τη στάση του ανθρώπου έναντι του σύμπαντος και κάθε ύπαρξης που βρίσκεται κοντά του. Τότε μονάχα είναι ο άνθρωπος ηθικός όταν η ζωή αυτή καθ' εαυτή, όπως η ζωή του φυτού, του ζώου και των ανθρώπων, είναι γι' αυτόν ιερή, και όταν προσπαθή, μέσα στις δυνατότητές του, να βοηθήσει κάθε ζωή που κινδυνεύει.

Μονάχα η παγκόσμια ηθική του συναισθήματος της ευθύνης, που επεκτείνεται σε κάθε τι που ζει, μπορεί να θεμελιωθεί γερά πάνω στη σκέψη. Η ηθική που ρυθμίζει τη συμπεριφορά μόνο μεταξύ των ανθρώπων δεν είναι παρά ένα απόσπασμα ηθικής.

Η ηθική του σεβασμού της ζωής περιλαμβάνει μέσα στην έννοιά της καθετί που μπορεί να εκδηλωθεί σαν αγάπη, αυταπάρνηση, συμπόνια στη δυστυχία, συμμετοχή στην χαρά και κοινή προσπάθεια.

(Άλμπερτ Σβάιτσερ, Η ζωή μου και η σκέψις μου, Εκδ. ΓΑΛΛΕΙΑΣ, Αθήνα, 1965, σ. 166-169)

Δώστε το διάγραμμα του δοκιμίου. Εντοπίστε τις συνδετικές λέξεις ή φράσεις ανάμεσα στις παραγράφους.

Το δοκίμιο έχει ένα αφηγηματικό τμήμα και ένα στοχαστικό. Ξεχωρίστε τα τμήματα και δείξτε πώς γίνεται η μετάβαση από το ένα στο άλλο. Στη συνέχεια εντοπίστε ποιο είναι το κεντρικό πρόβλημα που απασχολεί το συγγραφέα.

Ο συγγραφέας θεωρεί τη σκέψη καθοριστικό στοιχείο του πολιτισμού. Ο Ντεκάρτ ξεκινά τη σκέψη του από την αρχή: “Σκέπτομαι, άρα υπάρχω”. Σε τι διαφοροποιείται η σκέψη του Σβάιτσερ από εκείνη του Ντεκάρτ; Σχολιάστε τη μέσα σε μία παράγραφο.

Πώς δικαιολογεί ο συγγραφέας την άποψή του ότι ο σεβασμός και η επιβεβαίωση της ζωής είναι η “απόλυτη και βασική αρχή της ηθικής, αλλά συνάμα και το βασικό αξίωμα της σκέψης”;

Με βάση τις σκέψεις του Σβάιτσερ για τη ζωή γράψτε ένα δικό σας δοκίμιο με διάθεση μάλλον χιουμοριστική. Προσπαθήστε να είστε αυθεντικοί και πρωτότυποι. Πραγματευθείτε το θέμα απλά και φυσικά σαν να μιλούσατε σε κάποιον. Αφήστε ελεύθερη τη σκέψη σας να καλπάζει αχαλίνωτα στο χιούμορ, σε ό,τι ιδιότροπο και παράξενο. Όμως, και όταν ακόμα περιπλανιέστε άσκοπα από την μία σκέψη στην άλλη, πάντα να βρίσκεστε μέσα στο θέμα. Η σύνδεση μπορεί να γίνει με κάποιο ασήμαντο επεισόδιο που να μπαίνει “παρεμπιπτόντως” στην κατάλληλη θέση. Ο τίτλος του θέματός σας μπορεί να είναι σαφής ή υπαινικτικός και μεταφορικός: π.χ. “Η αξία της ζωής”, “Το παιχνίδι της ζωής”, “Ανεμοδείχτης”, “Φτήνια”, “Το κενό” κ.ο.κ.

Ιστορία του δοκιμίου

Τα βασικά χαρακτηριστικά και η ιδιοτυπία του δοκιμίου, όπως επισημάνθηκαν παραπάνω, μπορεί να ανιχνευτούν και από την ως τώρα διαδρομή του μέσα στο χρόνο. Αν και πατέρας του είδους θεωρείται ο Michael de Montaigne (Μιχαήλ ντε Μονταίνοι: 1533-1592), και επομένως “ο όρος δοκίμιο είναι πρόσφατος”, δοκιμιακά κείμενα βρίσκουμε ακόμη και στους αρχαίους χρόνους (Διάλογοι του Πλάτωνα, Εκκλησιαστής και Παροιμίες της Π. Διαθήκης, Επιστολές του Πλίνιου και του Σενέκα, Χαρακτήρες του Θεόφραστου, Ηθικά του Πλούταρχου, Διάλογοι του Κικέρωνα, Στοχασμοί του Μάρκου Αυρηλίου κ.ά.)

Όμως το δοκίμιο αποκτά τον ιδιότυπο χαρακτήρα του με τον Μονταίνοι, ο οποίος στο βιβλίο του *Essais* (Δοκίμια) κατέγραψε τις σκέψεις του γύρω από θέματα που αφορούν τον άνθρωπο, τη φιλοσοφία, την ηθική και τους θεσμούς με βάση την προσωπική ζωή του και τις εμπειρίες του. Ο τίτλος κιάλας των γραπτών του υπαινίσσεται την ελευθερία στην πραγμάτευση των θεμάτων του και τον αντιδογματισμό τους. Όπως χαρακτηριστικά σημειώνει, η ψυχή του “μαθητεύει και δοκιμάζει τον εαυτό της”. Πράγμα που σημαίνει ότι δεν καταλήγει σε οριστικά συμπεράσματα, αλλά διατυπώνει απλώς “προβληματισμούς”, “απόψεις”, “στοχασμούς”, “ερωτήματα” και “ζητήματα”, “θέσεις” και “στάσεις”. Αυτό προσδίδει στα δοκίμια του έναν υποκειμενικό χαρακτήρα, έλλειψη επιστημονικής τεκμηρίωσης αλλά και λογοτεχνική ποιότητα.

Στην Αγγλία το δοκίμιο εγκαινιάστηκε από τον Μπέικον (Sir Francis Bacon: 1561-1626), που γνώριζε μερικά από τα δοκίμια του Μονταίνοι. Τα δικά του *Essays* είναι σύντομα, πυκνά αλλά ξεκάθαρα, με ουσιαστικές παρατηρήσεις πάνω σε ποικίλα θέματα, με ιδέες που έχουν

θέση σε μεγάλα φιλοσοφικά έργα, αλλά που αξίζουν να καταγραφούν και σ' ένα δοκίμιο. Αντίθετα δηλαδή με το Μονταίни, ο Άγγλος στοχαστής ξεκινάει από τις εκδηλώσεις και τη συμπεριφορά των άλλων και προσπαθεί να φτάσει σε συμπεράσματα με αυστηρή επιστημονική μέθοδο. Με το ύφος του, το ζωηρό και πυκνό, ξεκόβει από τη χαριτωμένη πολυλογία του Γάλλου ομοτέχνου του. Με τα δοκίμιά του επιδιώκει όχι μόνο να τέρψει αλλά και να διδάξει. Παρά τις διαφορές τους όμως και οι δυο είναι γνήσια δημιουργήματα της Αναγέννησης. Όμως το δοκίμιο θα φτάσει στην πλήρη ανάπτυξή του μετά τον ανήσυχο, θρησκευτικά και πολιτικά, 17ο αιώνα – με το τέλος των θρησκευτικών πολέμων και τη διακήρυξη των πολιτικών δικαιωμάτων (1689). Στον αιώνα αυτόν το δοκίμιο πραγματεύεται μια τέτοια ποικιλία θεμάτων, ώστε μπορούμε να πούμε ότι διαμορφώνονται πια όλοι οι βασικοί τύποι δοκιμίων των μεταγενέστερων αιώνων. Σημαντικό δοκιμιακό έργο αποτελεί το “Δοκίμιο για την ανθρώπινη νόηση” (1690) του Τζων Λοκ (John Lock: 1632-1704), στο οποίο, όπως σημειώνει, “διερευνά τις πηγές, τη μορφή και την έκταση της ανθρώπινης γνώσης, σε συνδυασμό με τα βάθρα και τους βαθμούς πίστης, γνώμης και παραδοχής”. Το δοκίμιο αυτό είναι από τα πιο αντιπροσωπευτικά έργα του αγγλικού εμπειρισμού, και του κριτικού ρεαλισμού, με ένα λόγο που τον χαρακτηρίζει ακριβολογία και τέλεια σαφήνεια.

Η εποχή της ακμής του δοκιμίου είναι ο 18ος αιώνας. Οι σπουδαιότεροι δοκιμιογράφοι είναι ο Άγγλος Δαβίδ Χιουμ (David Hume: 1711-1776) και ο Γάλλος Βολταίρος (F. Voltaire: 1694-1778). Ο πρώτος, στο έργο του “Δοκίμια ηθικά, πολιτικά και φιλολογικά”, εκθέτει τις απόψεις του πάνω στα θέματα αυτά. Θεωρεί τα δοκίμιά του “γέφυρα επικοινωνίας σοβαρών συγγραφέων με απλούστερους αναγνώστες”. Ο δεύτερος εισάγει στο έργο του “Δοκίμιο για τα έθιμα και το πνεύμα των εθνών” περισσότερα στοιχεία μελέτης πάνω σε θέματα κυρίως πολιτισμού.

Από το 19ο αιώνα και ως τις μέρες μας, το δοκίμιο προσανατολίζεται όλο και περισσότερο στη λογοτεχνική και καλλιτεχνική κριτική, την επικαιρική φιλοσοφία πάνω σε θέματα πολιτικής, ηθικής, κοινωνικής και πνευματικής ζωής, καθώς και στην πραγμάτευση θεμάτων οικονομίας, ιατρικής, περιβάλλοντος και τεχνολογίας. Οι δοκιμιογράφοι επικοινωνούν “φιλικά με το μεγάλο αναγνωστικό κοινό” (Ε.Π. Παπανούτσος).

Θα ήταν μάταιο, αλλά και ανώφελο, να προσπαθήσει κανείς να καταγράψει σ' ένα διδακτικό βιβλίο όλα τα ονόματα των σύγχρονων ξένων δοκιμιογράφων και το έργο τους. Ωστόσο μερικοί είναι τόσο γνωστοί που θα ήταν παράλειψη να μην τους αναφέρουμε. Εξάλλου πολλά έργα τους έχουν μεταφραστεί στα ελληνικά. Έτσι κάποιιοι από σας θα έχετε διαβάσει δοκίμια του Ι. Ταιν, του Τ.Σ. Έλιοτ, του Ράιχ, του Φρομ, του Σαφ, του Μαρκούζε, του Μπαρτ, του Έκο κ.ά.

Μέσα στα ίδια ρευστά όρια του είδους μπορούμε να περιλάβουμε στη χορεία των δοκιμιογράφων λογοτέχνες και επιστήμονες, όταν δεν γράφουν καθαρή λογοτεχνία ή κείμενα αυστηρά επιστημονικά, αλλά κινούνται σε μια περιοχή κριτικού προβληματισμού και πνευματικής ανησυχίας.

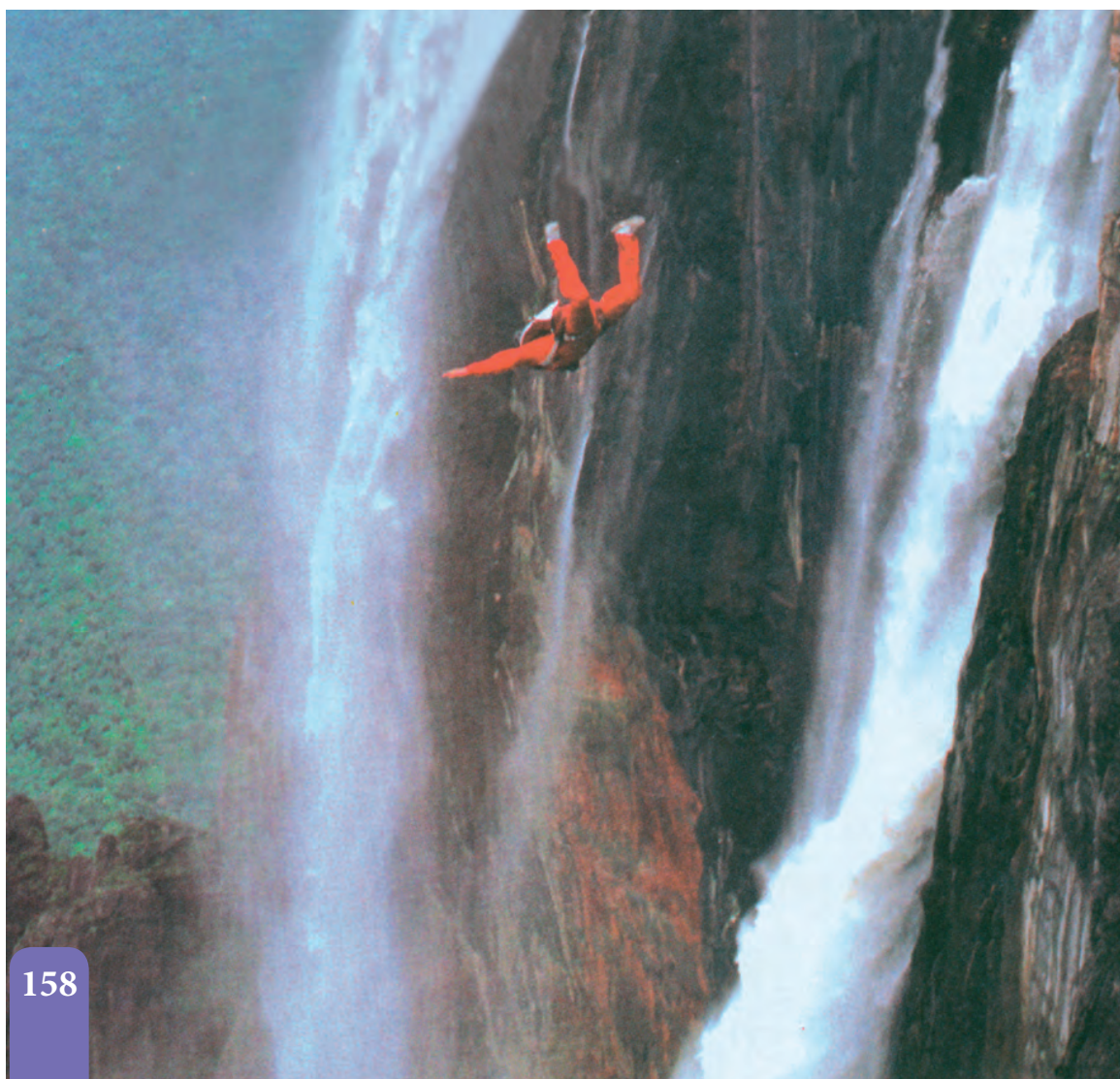
Απαρχές του ελληνικού δοκιμίου μπορεί να θεωρηθούν κείμενα της εποχής του νεοελληνικού διαφωτισμού (Δ. Καταρτζή, Α. Κοραή, Ι. Βηλαρά) ή άλλα μεταγενέστερα με θέμα τους τη γλώσσα (Ο διάλογος του Δ. Σολωμού, Η φιλολογική μας γλώσσα του Ιακ. Πολυλά, τα κείμενα των πρώτων δημοτικιστών: Γιάννη Ψυχάρη, Αργ. Εφταλιώτη, Αλ. Πάλλη). Η διαμόρφωσή του όμως συντελείται στις πρώτες δεκαετίες του αιώνα μας, με τα μεγάλα εθνικά, κοινωνικά,

πνευματικά προβλήματα που απασχολούν έντονα τον ελληνισμό. Με το πρόβλημα της πολιτιστικής μας ταυτότητας καταπιάνονται ο Περ. Γιαννόπουλος, ο Ίωνας Δραγούμης· με την παιδεία και τη γλώσσα ο Δελμούζος, ο Γληνός και ο Τριανταφυλλίδης· με τα λογοτεχνικά θέματα ο Εμμ. Ροΐδης, ο Κ. Παλαμάς και Γ. Ξενόπουλος, Γ. Αποστολάκης, Κ. Βάρναλης.

Δοκίμια όμως με την καθαρή μορφή τους γράφονται μετά το 1930. Συγκεκριμένα το 1929 με τα άρθρα και το δοκίμιο του Γ. Θεοτοκά “Ελεύθερο πνεύμα” αρχίζει η περίοδος του δοκιμίου. Ακολουθούν πολλοί δοκιμιογράφοι που ασχολούνται κυρίως με τα λογοτεχνικά και αισθητικά θέματα (Κλέων Παράσχος, Τ. Άγρας, Α. Καραντώνης, Π. Πρεβελάκης, Νικόλας Κάλλας, Δημ. Νικολαρεΐζης, Ζ. Λορεντζάτος αλλά και Γ. Σεφέρης, Οδ. Ελύτης, Β. Βαρίκας κ.ά.), με προβλήματα του καιρού μας (Ά. Τερζάκης, Ι.Μ. Παναγιωτόπουλος, Αιμ. Χουρμούζιος κ.ά.), με εκπαιδευτικά, αλλά και αισθητικά και κοινωνικά, ο Ε.Π. Παπανούτσος κ.ά.

ΑΡΘΡΟ

Το άρθρο είναι δημοσίευμα σε εφημερίδα ή σε περιοδικό που πραγματεύεται ένα ειδικό, επίκαιρο θέμα γενικού ενδιαφέροντος. Με το κύριο άρθρο, που δημοσιεύεται στην πρώτη σελίδα, η εφημερίδα εκφράζει τη γνώμη της για το σημαντικότερο γεγονός της ημέρας. Το κύριο άρθρο είναι ανυπόγραφο ή ενυπόγραφο και γράφεται ή από τον εκδότη, το διευθυντή, τον αρχισυντάκτη της εφημερίδας ή και από έναν ειδικό συνεργάτη (αρθρογράφο) [που βρίσκεται στην ιεραρχία μετά τον αρχισυντάκτη]. Εκτός από κύριο άρθρο δημοσιεύονται στον τύπο και άλλα άρθρα ποικίλου περιεχομένου (οικονομικού, πολιτικού, κοινωνικού) με τα οποία οι δημοσιογράφοι αναλύουν και σχολιάζουν τις κυριότερες ειδήσεις. Συχνά, ωστόσο, στον τύπο, εκτός από τους δημοσιογράφους, αρθρογραφούν και άλλοι, π.χ. επιστήμονες, συγγραφείς, πολιτικοί, καλλιτέχνες, ως τακτικοί ή περιστασιακοί συνεργάτες, για να εκφράσουν τις απόψεις τους πάνω σε ποικίλα θέματα που άπτονται της επικαιρότητας. Τα άρθρα αυτά δημοσιεύονται κάτω από διάφορους τίτλους, π.χ. «Ιδέες», «Γνώμες», «Διάλογος» κτλ., ή κατατάσσονται σε θεματικές ενότητες, π.χ. «Υγεία», «Επιστήμη», «Κοινωνία» κτλ. Εκτός από τα παραπάνω άρθρα που αφορούνται από την επικαιρότητα και δημοσιεύονται σε εφημερίδες και περιοδικά ποικίλης ύλης, υπάρχουν και τα καθαρά επιστημονικά άρθρα, που παρακολουθούν τις εξελίξεις της επιστήμης σε διάφορους τομείς. Τα άρθρα αυτά δημοσιεύονται σε ειδικά έγκριτα επιστημονικά περιοδικά και απευθύνονται σε κοινό με ειδικές γνώσεις πάνω σε κάποιον επιστημονικό τομέα.

Γιατί (μας) συνεπαίρνει το ποδόσφαιρο

Η ομάδα ενώνει οπαδούς, γίνεται "ιδεολογία", παρέχει σύμβολα, σημαίες, ύμνους και χρώματα. Στη φωτογραφία, ολλανδός φιλάθλος με τα χρώματα της ομάδας του πανηγυρίζει τη νίκη επί της Ν. Κορέας στο Μουντιάλ της Γαλλίας

“ Το ποδόσφαιρο, με τις άγριες χαρές και τις ταπεινωτικές λύπες που προκαλεί, συμπυκνώνει και συμβολίζει τον ρόλο που έχει αναλάβει το ανδρικό φύλο στο ανθρώπινο είδος, ανεξαρτήτως ιστορικής περιόδου ή πολιτιστικού περιγύρου ”

Είχα πάντα την απορία γιατί επικρατεί στην Ελλάδα η ισπανική επωνυμία "Μουντιάλ" για το γεγονός των ημερών. Η απορία μου αυτή δεν αποτελεί μόνο αδυναμία κατανοησης, αλλά και πραγματική αμηχανία μπρος σ' ένα ακόμη σύμπτωμα της παγκοσμιοποίησης, όπως βιώνεται στον χώρο του μαζικού αθλητισμού· προτιμάται στον τόπο μας το τρισύλλαβο "Μουντιάλ" -προφερόμενο όπως-όπως- από τον πολυσύλλαβο σιδηρόδρομο "Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου". Όπως όμως και αν ονομάζεται ή προφέρεται αυτό, δεν παύει από το να κυριαρχεί σε παγκόσμια κλίμακα. Κανένας, ακόμη και ο πιο άσχετος με το ποδόσφαιρο -όπως ο γράφων- δεν μένει ασυγκίνητος από αυτό. Από την Ιαπωνία ως το Καμερούν και από τη Χιλή ως τη Ρωσία, το ποδόσφαιρο είναι σήμερα η κοινή συνισταμένη των λαών, με αποκορύφωμα το Μουντιάλ.

Μπορεί κανείς να αναρωτηθεί ως προς την αιτία για αυτό. Δύο είναι τα ερωτήματα που προκύπτουν. Το πρώτο έχει να κάνει με την παγκοσμιότητα του ενδιαφέροντος που προκαλεί ένα αθλητικό γεγονός, το οποίο από τη φύση του δεν μπορεί να έχει καθοριστικές επιπτώσεις στις κοινωνίες, σε αντίθεση με ένα μείζονος σημασίας πολιτικό ή οικονομικό γεγονός. Το δεύτερο και βασικό ερώτημα αφορά άμεσα το ίδιο το άθλημα. Πατί ειδικά το ποδόσφαιρο -και όχι το τένις, το κρίκετ, η κολύμβηση, ο κλασικός αθλητισμός ή ακόμη και το θεαματικότατο μπάσκετ- να συγκινεί και να συνεπαίρνει εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους ανά την υφήλιο αδιακριτως πολιτιστικής παράδοσης, φυλής, ιστορίας και κοινωνικών συνθηκών;

Ο κ. Δ. Δημητράκος είναι καθηγητής της Πολιτικής Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Η ψυχαγωγία του όχλου

Η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι ότι η σημερινή κοινωνία είναι μαζική και μάλιστα παγκόσμια, εφόσον τα μέσα πληροφόρησης είναι μαζικά και άμεσα. Αλλά και η διασκέδαση του ευρύτατου κοινού έχει μαζικό χαρακτήρα. Αυτό το γεγονός όμως δεν είναι καινούργιο. Έχει να κάνει με τη μαζικότητα της ζωής των μεγάλων πόλεων από την εποχή της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ήδη από τον καιρό της αρχαιότητας το ρωμαϊκό αμφιθέατρο αποτελεί τη γνωστότερη, όχι όμως και τη μοναδική περίπτωση μαζικού θεάματος συνυφασμένου με τον αμειλικτο χαρακτήρα της ατομικής και ομαδικής πάλης. Ας το πούμε απλά: στα μεγάλα αστικά κέντρα η πραγματική ψυχαγωγία των μαζών γίνεται στο ρωμαϊκό ιπποδρόμο και όχι στο κλασικό αθηναϊκό θέατρο, ούτε στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Η ψυχαγωγία του όχλου απαιτεί θέαμα βίαιης και σκληρής σύγκρουσης μεταξύ ατόμων ή ομάδων. Και αυτό το θέαμα για πρώτη φορά παρέχεται σε μαζική κλίμακα στο ρωμαϊκό αμφιθέατρο.

Στη σύγχρονη εποχή ο κινηματογράφος και ακόμη περισσότερο η τηλεόραση παρέχουν διέξοδο στην ανάγκη τέτοιου θεάματος σε κολοσσιαία κλίμακα. Συγχρόνως η σύγχρονη αρχιτεκτονική παρέχει αυτό το θέαμα σε δεκάδες χιλιάδες φιλάθλους μέσα στα τεράστια χωρητικότητας στάδια και γήπεδα. Το περιεργό όμως είναι η παγκόσμια σύμπτωση γύρω από το ποδόσφαιρο. Η ατομική ένταση και η ευγένεια του τένις προσελκύουν μεγάλα πλήθη σήμερα, όχι όμως υπέρογκα. Από την άλλη μεριά, η ταυρομαχία, ένα θέαμα απίστευτης σκληρότητας και αγριότητας, προσελκύει τα πλήθη, αλλά μόνο μέσα στα όρια μιας συγκεκριμένης πολιτιστικής παράδοσης, που είναι ισπανογενής κατά βάση. Μόνο το ποδόσφαιρο

ενώνει τους πάντες και έχει γίνει σήμερα όχι απλώς το παγκόσμιο άθλημα αλλά η παγκόσμια θρησκεία κατά τον γάλλο ακαδημαϊκό Jean d'Ormesson, το νέο "όπιο του λαού".

Το ποδόσφαιρο ως θέαμα αναμφισβήτητα προσφέρει κάτι το μοναδικό. Πρώτα πρώτα, συνδυάζει θαυμαστές ατομικές επιδόσεις με ομαδικό συντονισμό και αποτελεσματική στρατηγική. Κατά δεύτερο λόγο, ο συνδυασμός σκληρότητας, αντοχής, τεχνικής και "ευφυΐας των ποδιών" διακρίνει το ποδόσφαιρο από όλα τα άλλα αθλήματα. Είναι σκληρό αγώνισμα, συχνά βάνουσο, όπως δεν είναι το βόλεϊ ή το μπάσκετ. Είναι μοναδικό άθλημα, σε αντίθεση με το ακόμη σκληρότερο από αυτό, που είναι η πυγμαχία.

Συλλογική ταύτιση

Η ομάδα, σε αντίθεση με τα άτομα, ενώνει οπαδούς, γίνεται "ιδεολογία", απαιτεί προσήλωση και σύμπτωση, παρέχει σύμβολα, σημαίες, ύμνους και χρώματα. Ο καθένας μπορεί να γίνει "μέλος" της ομάδας γινόμενος οπαδός της. Είναι επομένως εύλογο να υποδουλώνονται σε αυτό οι πάντες· όχι μόνο οι φανατικοί "αφιθιόνδοι" του ποδοσφαίρου, αλλά και όλοι οι άλλοι - πολιτικοί, ιεράρχες, τραγουδιστές, διαμορφωτές κοινής γνώμης. Κανένας δεν τολμά να αντιπαρεταθεί ή να περιφρονήσει ανοιχτά αυτόν τον μοντέρνο θεό. Διότι ακόμη και τα μέτρα και οι διαμαρτυρίες κατά των ταραχοποιών, δεν αφορούν άμεσα το άθλημα του ποδοσφαίρου, εφόσον, κατά το κοινώς λεγόμενον, τους "χούλιγκαν" πολλοί εμίσησαν, το δε ποδόσφαιρο ουδέεις.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το Μουντιάλ και μόνο το Μουντιάλ εγείρει τόσα πάθη, κινητοποιεί τόσα εκατομμύρια οπαδούς στις πέντε ηπείρους και προσφέρει τέτοιες οικονομικές ευκαιρίες σε μεγάλους επενδυτές. Το ανδρικό -ως επί το πλείστον- κοινό συγκινείται περισσότερο από το ποδόσφαιρο σε σύγκριση με οποιαδήποτε άλλη άθληση. Είναι ένα παιχνίδι επιθετικό, ομαδικό, εξισωτικό, που ο καθένας παίζει ή έχει παίξει στα χρόνια της νεανικής ηλικίας του. Επιπλέον, είναι το κατ' εσχόλην παιχνίδι, που επιτρέπει την ομαδοποίηση μαζών, τη συλλογική ταύτιση μέσα από μια μαχόμενη ομάδα, ορατή και συγκεκριμένη. Η ταύ-

Του Δ. Δημητράκου

τιση ενός ατόμου με το έθνος, με ένα κόμμα ή μια ιδεολογία, ακόμη και όταν παίρνει επιθετική μορφή, προϋποθέτει τη δυνατότητα αφάρσεως. Αντίθετα, η ταύτιση με τον Ολυμπιακό ή την Τότεναμ δεν έχει τίποτε το αφηρημένο.

Η ανδρική "επιθετικότητα"

Η ανάγκη αυτής της επιθετικής συλλογικής ταύτισης είναι παγκόσμια, όμως αφορά κυρίως το ανδρικό φύλο. Οι γυναίκες που παρακολουθούν το Μουντιάλ συντροφεύουν άνδρες και όχι άλλες ομόφυλές τους. Και αυτό είναι φυσιολογικό, εφόσον το ποδόσφαιρο, με τις άγριες χαρές και τις ταπεινωτικές λύπες που προκαλεί, συμπυκνώνει και συμβολίζει τον ρόλο που έχει αναλάβει το ανδρικό φύλο στο ανθρώπινο είδος, ανεξαρτήτως ιστορικής περιόδου ή πολιτιστικού περιγύρου. Ως καρποσυλλέκτης, κυνηγός, πολεμιστής, ιππότης, έμπορος ή γιάπης, ο άνδρας "εξειδικεύεται" στην επιθετικότητα.

Όσο και αν έχει μεταβληθεί η θέση της γυναίκας στην κοινωνία στις προηγμένες χώρες, η εξειδίκευση των ρόλων μεταξύ φύλων παραμένει ένα αναμφισβήτητο παγκόσμιο γεγονός σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης. Το ποδόσφαιρο τονώνει και εκτρέφει αυτή την τάση εν είδει ψυχαγωγίας, εφόσον το παίγνιο καθιερώνει εμφάνισμο τελετουργικά και αγωνιστικά μια πράξη. Το Μουντιάλ είναι η κορυφαία εορταστική έκφραση αυτής της τάσης. Υπό συνθήκες που επιτρέπει -ή επιβάλλει- η παγκοσμιοποίηση της πληροφόρησης, της αγοράς, αλλά και του πολιτισμού, αυτό σημαίνει ότι η συμμετοχή σε αυτή την εκδήλωση όχι μόνο ξεπερνά σε αριθμούς οποιαδήποτε άλλη θρησκευτική εορτή στον κόσμο, αλλά ότι αυτό γίνεται συγχρόνως εφόσον τον τελικό αγώνα θα τον παρακολουθήσουν θεατές από 2 δισεκατομμύρια άτομα από την τηλεόραση, δηλαδή η μεγάλη πλειονότητα του συνολικού ανδρικού πληθυσμού της γης. Μπορεί να είναι το ποδόσφαιρο η νέα παγκόσμια θρησκεία, όπως συχνά υποστηρίζεται. Αλλά η θρησκεία αυτή δεν έχει δόγμα, παρά μόνο τελετουργικό. Ένα τελετουργικό που απευθύνεται κυρίως στο ανδρικό τμήμα του πληθυσμού, που μέσα από αυτό επιβεβαιώνεται στον ρόλο του.

ΤΟ ΔΟΚΙΜΙΟ

Διατύπωσε με δικό σου λόγο τα ερωτήματα που θέτει ο συγγραφέας σχετικά με το ποδόσφαιρο.

Τι νομίζετε ότι εξυπηρετεί η διαίρεση του άρθρου σε ενότητες με πλαγιότιτλους;

Γιατί, σύμφωνα με το συγγραφέα, μόνο το ποδόσφαιρο από όλα τα αθλήματα ενώνει τους πάντες και έχει γίνει σήμερα το παγκόσμιο άθλημα; Συμφωνείτε ή διαφωνείτε με την άποψη αυτή; Αναπτύξτε τις σκέψεις σας σε ένα κείμενο (150-200 λέξεις).

Δέχεστε την άποψη του συγγραφέα ότι το ποδόσφαιρο συνδέεται με την ανδρική επιθετικότητα;

α) Από πού προέρχεται η λέξη Mundial και τι σημαίνει στην πρώτη σημασία της;
β) Να σχηματίσετε φράσεις, χρησιμοποιώντας τα παρακάτω ονοματικά σύνολα: πολιτιστικός περίγυρος, καθοριστικές επιπτώσεις, παγκόσμια σύμπνοια, κοινή συνισταμένη, ατομικές επιδόσεις, συλλογική ταύτιση, αποτελεσματική στρατηγική.

- γ) Να βρείτε σύνθετες λέξεις με β' συνθετικό -συλλέκτης και -ποίηση.
- δ) Να χρησιμοποιήσεις τη λέξη **παγκοσμιοποίηση** σε φράσεις, αλλάζοντας στον παραδειγματικό άξονα τη γενική που μπορεί να συνοδεύει τη λέξη, π.χ. παγκοσμιοποίηση της αγοράς.
- ε) Οι λέξεις **ψυχαγωγία** και **διασκέδαση** είναι σήμερα σχεδόν συνώνυμες, αλλά διέφεραν σημασιολογικά στην αρχαιότητα. Να τις ετυμολογήσετε με τη βοήθεια λεξικού και να ελέγξετε σε τι διέφεραν.
- στ) Να αντικαταστήσετε τις παρακάτω λέξεις/φράσεις του κειμένου με άλλες ισοδύναμες: **θεάματος, συνυφασμένου, αμείλικτο, παρέχουν διέξοδο, εγείρει, εκτρέφει.**

Ορισμένοι υποστηρίζουν ότι στις μέρες μας η γυναίκα έχει υιοθετήσει αρκετά από τα χαρακτηριστικά που παραδοσιακά αποδίδονται στον άντρα. Ένα τέτοιο χαρακτηριστικό είναι και η επιθετικότητα που εκδηλώνεται σε διάφορους τομείς της ζωής. Συμφωνείτε με την άποψη αυτή; Να αναπτύξετε τις δικές σας απόψεις.

Συζητήστε πώς διαφοροποιούνται οι αντιδράσεις του θεατή: α) όταν παρακολουθεί έναν αθλητικό αγώνα από την τηλεόραση και β) όταν βρίσκεται μέσα στο γήπεδο ανάμεσα στο πλήθος των θεατών.

Αν ασχολείστε με κάποιο άλλο ομαδικό άθλημα εκτός από το ποδόσφαιρο, π.χ. καλαθόσφαιρα, υδατοσφαίριση κτλ., συζητήστε τις εμπειρίες σας ως αθλούμενοι και ως θεατές.

Συζητήστε σε ομάδες τα παρακάτω αποσπάσματα από κείμενα που δημοσιεύτηκαν στον τύπο με αφορμή το Mundial 1998. Επιλέξτε ένα από αυτά και αναπτύξτε το σε 20 σειρές.

“Το ποδόσφαιρο παραμένει ένας από τους πιο ισχυρούς φορείς της εθνικής ταυτότητας. Στο Παγκόσμιο Κύπελλο δε συναγωνίζονται οι ομάδες ή πόλεις αλλά τα έθνη. Το ποδόσφαιρο προσφέρει το ιδανικό πλαίσιο για να πάρουν μέρος σε ένα θέαμα που υπερβαίνει τα πολλά ρήγματά τους –κοινωνικά, τοπικιστικά και άλλα– και που υποδεικνύει στις θρυμματισμένες κοινωνίες τους ότι μπορεί να υπάρξει μια πραγματική εθνική συνοχή... Οι μεγάλες διεθνείς αθλητικές εκδηλώσεις από τις οποίες η σημαντικότερη είναι το Παγκόσμιο Κύπελλο παίζουν το ρόλο του ενοποιητικού παράγοντα των εθνών”.

(A. Sonntag)

“Το καλό στο ποδόσφαιρο είναι ότι σκέπτεται κανείς και με τα πόδια. Να σκέπτεται κανείς και με τα πόδια. Αυτό βλέπω κυριολεκτικώς στην οθόνη της τηλεόρασης. Αυτό το μπαλέτο. Αυτή τη σιωπηρή χορογραφία από πάσες, προσποιήσεις και αντεπιθέσεις. Για μεγάλο διάστημα σκεπτόμουν “προσοχή στο σώμα του αθλητή”. Προσοχή σε αυτή τη λατρεία του τέλειου σώματος που βρίσκεται στο επίκεντρο του φασισμού. Βλέπω ότι στην υπόθεση αυτή δεν υπάρχει ζήτημα τέλειου σώματος. Σώματα αγενή, αντιθέτως. Σώματα παραμορφωμένα και ασύμμετρα. Και η λαχτάρα με αυτή την ασυμμετρία να δημιουργήσουν χάρη, λυρισμό, μελόδραμα, δράμα. Αυτή είναι στα μάτια μου η ομορφιά των γηπέδων.” [...]

Πρώτη εμφάνιση του ποδοσφαίρου στη λογοτεχνία (ή στη φιλοσοφία) ένας διάλογος στο 7ο βιβλίο της Πολιτείας του Πλάτωνα όπου ο Σωκράτης περιγράφει στο Γλαύκωνα “Ανδρες σε στρατόπεδο οπλιτών οι οποίοι προσπαθούσαν να σκοτώσουν την ώρα τους περιμένοντας τη μάχη”. Χωρίζονταν σε δύο φάλαγγες, λέει. Συγκρούονταν για ένα αντικείμενο χωρίς αξία το οποίο κυνηγούσαν με όλα τα μέλη του σώματος, ως τη στιγμή που ένας από τους παίκτες το εξετίνασε στην άλλη άκρη του στρατοπέδου. Το ποδόσφαιρο είχε ήδη γεννηθεί. Είναι φανερό η συγγενεία του με τον πόλεμο, από την μία πλευρά. Παρότι το έχουν αποκαλέσει “υπέρβαση του πολέμου” και “πόλεμο μετουσιωμένο”, διατηρεί την πολεμική του διάσταση. Από την άλλη πλευρά φανερό είναι και η συνάφειά του με τη σκέψη. Αυτή η διαδρομή από το ένα πόδι στο άλλο δε μοιάζει, όπως λέει ο Σωκράτης, “με τις λέξεις που κυλούν στην αγορά από στόμα σε στόμα” [...]

“Αυτό που είναι αληθινό στη διαδικασία της ποδοσφαιρικής φρίκης είναι η κατάσταση της αποχάνωσης, στην οποία αυτή η διαδοχή των ποδοσφαιρικών αγώνων βυθίζει τον κόσμο. Μπορεί να συμβούν τα χειρότερα πράγματα στη διάρκεια του Παγκόσμιου Κυπέλλου... Η κοινή γνώμη δε θα κινητοποιηθεί”.

(B-H Levy)

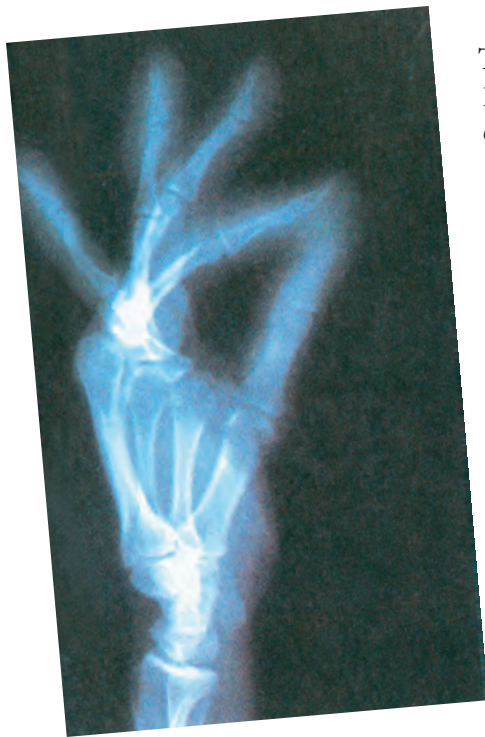

α) Συζητήστε τις εμπειρίες σας από διάφορες μορφές ομαδικής ψυχαγωγίας, π.χ. από μια συναυλία κλασικής ή σύγχρονης μουσικής, από ένα πανηγύρι, από ένα χορό, από έναν αθλητικό αγώνα κτλ. Ποια μορφή ομαδικής ψυχαγωγίας σας συνεπαίρνει και γιατί;

β) Αναπτύξτε σε ένα άρθρο για το σχολικό περιοδικό τις σκέψεις σας σχετικά με τη μορφή ψυχαγωγίας που σας συνεπαίρνει. Υποθέστε ότι το άρθρο σας αφορμάται από μια εκδήλωση ομαδικής ψυχαγωγίας που έγινε “το γεγονός των ημερών” για την περιοχή σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να οργανώσετε το άρθρο σας με τρόπο παρόμοιο με το κείμενο που διαβάσατε, π.χ. να θέσετε στον πρόλογο του κειμένου κάποια ερωτηματικά στα οποία θα προσπαθήσετε στη συνέχεια να δώσετε απάντηση. Φροντίστε, εξάλλου, να διευκολύνετε τον αναγνώστη, χωρίζοντας το κείμενό σας σε ενότητες, με κατάλληλους πλαγιότιτλους. Προσέξτε, επίσης, να επιλέξετε έναν τίτλο για το άρθρο σας που θα αντιστοιχεί προς το περιεχόμενο και συγχρόνως θα προσελκύει τον αναγνώστη.

Άρθρο και δοκίμιο

Το άρθρο που συζητήσατε γράφτηκε με αφορμή το Mundial του 1998. Σκοπός του συγγραφέα ήταν να ερμηνεύσει το ιδιαίτερο ενδιαφέρον που προκάλεσε η διοργάνωση των αγώνων του Παγκόσμιου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου. Ο αρθρογράφος υποστηρίζει ότι το ποδόσφαιρο ως ομαδικό “σκληρό” άθλημα προσφέρει ψυχαγωγία στο πλήθος που συνήθως “απαιτεί θέαμα βίαιης και σκληρής σύγκρουσης”. Στο θέμα της ψυχαγωγίας του πλήθους αναφέρεται και το δοκίμιο του Παπανούτσου “Η δύναμη της μάζας”, στο οποίο ο δοκιμιογράφος είδαμε ότι αναλύει το γενικότερο ζήτημα της επίδρασης που ασκεί η κοινωνική ομάδα πάνω στο άτομο σε διάφορους τομείς και περιστάσεις της κοινωνικής ζωής.

Η σύγκριση των δύο αυτών κειμένων μπορεί να μας βοηθήσει να αντιληφτούμε τις διαφορές που παρουσιάζει ένα άρθρο που δημοσιεύεται στον τύπο από ένα δοκίμιο. Το άρθρο έχει επικαιρικό χαρακτήρα, δηλαδή αφορμάται πάντα από ένα επίκαιρο γεγονός το οποίο σχολιάζει ή και ερμηνεύει. Το δοκίμιο, από την άλλη πλευρά, δεν έχει επικαιρικό χαρακτήρα. Ακόμη και όταν αφορμάται από κάποιο σύγχρονο γεγονός, ανάγεται στο μόνιμο και στο γενικό. Είδαμε, εξάλλου, ότι το δοκίμιο χαρακτηρίζεται “υβρίδιο”, γιατί

κινείται ανάμεσα στην επιστήμη ή στη φιλοσοφία και στη λογοτεχνία. “Η σύνταξή του είναι λιγότερο ελεύθερη από εκείνη του λογοτεχνήματος, αλλά πιο προσωπική από εκείνη της πληροφοριακής ανακοίνωσης”. Το άρθρο αντίθετα έχει πιο ξεκάθαρο χαρακτήρα. Απέχει σαφώς από τη λογοτεχνία και κινείται στο χώρο της ερμηνευτικής δημοσιογραφίας (π.χ. άρθρο σε εφημερίδα) ή της επιστήμης. Για το λόγο αυτό στο άρθρο επικρατεί η αναφορική λειτουργία της γλώσσας, κάτι που δε συμβαίνει σε όλα τα δοκίμια. Επιπλέον το άρθρο δεν έχει, συνήθως, τον προσωπικό και οικείο τόνο που χαρακτηρίζει το δοκίμιο. Μια ακόμη διαφορά του άρθρου από το δοκίμιο είναι η έκταση. Το άρθρο (τουλάχιστον αυτό που δημοσιεύεται στην εφημερίδα) είναι συνήθως συντομότερο από ένα δοκίμιο.

Πρέπει, ωστόσο, να προσθέσουμε ότι η διάκριση ανάμεσα στα δύο είδη δεν είναι πάντα εύκολη. Όπως υποστηρίζει ο Θ. Νάκας, ένα κείμενο που δημοσιεύεται ως άρθρο “μπορεί κάποτε –χάρη στον εννοιολογικό του εξοπλισμό και την υφολογική επεξεργασία του και, κυρίως, χάρη στον πλούτο των αναφορών του που ξεπερνούν το επικαιρικό γεγονός– να θεωρηθεί δοκίμιο”.

Το κείμενο του Ν. Μουζέλη που ακολουθεί αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα άρθρου που σχολιάζει ένα γεγονός της επικαιρότητας το οποίο δίχασε την κοινή γνώμη και τους αρμόδιους φορείς. Ο συγγραφέας διερευνά τις προεκτάσεις που μπορεί να έχει το συγκεκριμένο γεγονός, διατυπώνει τη θέση του πάνω στο γενικότερο θέμα που, κατά τη γνώμη του, ανακινείται, και υποστηρίζει την άποψή του για την αντιμετώπιση της συγκεκριμένης περίπτωσης αλλά και για άλλες παρόμοιες.

Η διαμάχη για την παραχώρηση του Ηρωδείου στον σχεδιαστή Κάλβιν Κλάιν και οι προεκτάσεις της

Τι θέλει η αλεπού στο παζάρι;

- 1 *Στη διαμάχη γύρω από την πρόταση της εταιρείας του Κάλβιν Κλάιν, δε συζητήθηκε σοβαρά μια διάσταση του προβλήματος που για μένα είναι καθοριστικής σημασίας. Αυτή η σχέση που υπάρχει ή που θα έπρεπε να υπάρχει στις σύγχρονες διαφοροποιημένες κοινωνίες μεταξύ της οικονομικής σφαίρας, από τη μία μεριά, και της πολιτισμικής, από την άλλη.*
Ξεκινώντας από τα επιχειρήματα αυτών που δε βλέπουν κανένα πρόβλημα στη χρήση του Ηρωδείου από την εταιρεία Κλάιν, έχω να παρατηρήσω τα εξής:
 - 2 – Συμφωνώ απόλυτα με την άποψη πως αυτό που ο Κλάιν προτίθεται να οργανώσει στο Ηρώδειο δεν είναι απλή επίδειξη μόδας, αλλά σύνθετη μουσικοχορευτική εκδήλωση.
 – Συμφωνώ επίσης με το ότι κατά πάσα πιθανότητα η καλλιτεχνική, αισθητική ποιότητα της εκδήλωσης θα είναι υψηλού επιπέδου – ιδίως αν λάβουμε υπόψη μας τους οικονομικούς πόρους, που η εταιρεία του Κλάιν θα μπορούσε να κινητοποιήσει για την πρόσληψη χορογράφων, συνθετών και μουσικών διεθνούς φήμης.
 – Επιπλέον, είναι γεγονός ότι πολλές φορές και στην Επίδαυρο και στο Ηρώδειο έχουν εμφανιστεί σκηνοθέτες και χορογράφοι που παράγουν θέαμα χαμηλότερου επιπέδου από αυτό που μπορεί να μας προσφέρει η εταιρεία Κλάιν.
 – Τέλος, δεν υπάρχει κανένας λόγος να υποθέσει κάποιος πως ο Κλάιν δε θα σεβαστεί απόλυτα τους αυστηρούς όρους για την υλική προστασία του μνημείου που το κράτος θέτει σε αυτούς οι οποίοι κάνουν χρήση του χώρου.
 - 3 *Παρ' όλα αυτά τάσσομαι με αυτούς που είναι αντίθετοι στην πρόταση Κλάιν. Και αυτό όχι λόγω ξενοφοβίας, επαρχιωτισμού ή αρχαιολατρίας (τρία θλιβερά χαρακτηριστικά του νεοελληνικού συντηρητισμού), αλλά για έναν τελείως διαφορετικό λόγο. Πιστεύω πως ζούμε σε μια εποχή κατά την οποία ο καλλιτεχνικός χώρος, ειδικά, και ο πολιτισμικός, πιο γενικά, έχει χάσει την αυτονομία του – αφού η ιδιαίτερη λογική και οι αξίες του υποσκάπτονται συστηματικά από τη λογική του χρήματος και της αγοράς. Μιλάω, με άλλα λόγια, για αυτό που ο Χάμπερμας αποκαλεί αποικιοποίηση του “βιοκόσμου” από την κυρίαρχη εργαλειακή λογική του οικονομικού συστήματος. Αυτή η αποικιοποίηση έχει προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό στις σύγχρονες μεταβιομηχανικές κοινωνίες που το θεωρούμε αναχρονιστικό, αν όχι αλλόκοτο, όταν κάποιος επιμένει στο πέρασμα από την κυριαρχία του πρώτου πάνω στο δεύτερο, στην ισορροπία μεταξύ των δύο στοιχείων.*
 - 4 *Εξηγούμαι: Δεν πιστεύω στην απομόνωση της τέχνης από την αγορά. Αυτό δεν είναι ούτε εφικτό, ούτε και επιθυμητό. Πατί είναι γεγονός πως κάθε καλλιτεχνική εκδήλωση έχει πάντοτε μια εμπορική / οικονομική διάσταση. Είναι επίσης γεγονός πως πολλές οικονομικές δραστηριότητες*

–από τον σχεδιασμό των αυτοκινήτων ως αυτόν των κοσμημάτων και των ρούχων– έχουν μια αισθητική / καλλιτεχνική διάσταση. Το πρόβλημα λοιπόν δεν είναι η απομόνωση / στεγανοποίηση των δύο χώρων, αλλά ο τρόπος συνάρθρωσης του “οικονομικού” και του “καλλιτεχνικού” στοιχείου σε μια κοινωνία που θέλει να εκσυγχρονιστεί όχι κατά μονολογικό / μονοδιάστατο αλλά κατά πολυλογικό / πολυδιάστατο τρόπο. Σε μια κοινωνία, δηλαδή, όπου η αναπόφευκτη διαφοροποίηση των βασικών θεσμικών χώρων (οικονομικού, πολιτικού, κοινωνικού, πολιτισμικού) δεν οδηγεί στην κυριαρχία του ενός πάνω στους άλλους (κομματικοκρατία, αγοροκρατία), αλλά στην ισορροπία και στο σεβασμό της ιδιαίτερης λογικής του κάθε διαφοροποιημένου χώρου.

- 5 Με βάση τα παραπάνω, νομίζω πως η χρήση του Ηρωδείου από την εταιρεία Κλάιν είναι ένα κραυγαλέο παράδειγμα αποικιοποίησης του “πολιτισμικού” από το “εμπορικό”. Είναι μια περίπτωση όπου, για να χρησιμοποιήσω τη γνωστή ορολογία του Π. Μπουρντιέ, το “οικονομικό” κεφάλαιο αγοράζει “πολιτισμικό” κεφάλαιο, το οποίο χρησιμοποιεί ως το ύψιστο public relations εγχείρημα, ως την ύψιστη μορφή διαφήμισης. Εδώ ακριβώς βρίσκεται η βασική διαφορά μεταξύ ενός “χαμηλής ποιότητας” χορογράφου ή συνθέτη που παρουσιάζει την τέχνη του στο Ηρώδειο και μιας κυρίως εμπορικής επιχείρησης που μπορεί να μας προσφέρει στον ίδιο χώρο υψηλότερης ποιότητας θέαμα. Όταν ο πρώτος χρησιμοποιεί τον χώρο του Ηρωδείου, έχει πρωταρχικό σκοπό την “αίγλη”, τη συσώρευση δηλαδή συμβολικού ή πολιτισμικού κεφαλαίου. Όταν η δεύτερη κάνει χρήση του χώρου, έχει πρωταρχικό σκοπό να χρησιμοποιήσει το θέαμα που προσφέρει για τη συσώρευση οικονομικού παρά πολιτιστικού κεφαλαίου, για την ανάπτυξη δηλαδή του κύριου σκοπού της εταιρείας, που είναι η προώθηση των πωλήσεων των προϊόντων της (στην περίπτωση της εταιρείας Κλάιν, μπλουτζίνς, εσώρουχα, αρώματα). Στην πρώτη περίπτωση, με άλλα λόγια, το προσφερόμενο θέαμα έχει άμεση σχέση με την τέχνη και τον χώρο όπου αυτή παράγεται. Στη δεύτερη περίπτωση, το θέαμα που προσφέρεται έχει πιο άμεση σχέση με την προαγωγή των πωλήσεων καταναλωτικών αγαθών στον χώρο της αγοράς.
- 6 Έχω βέβαια υπόψη μου πως ο Κλάιν θα διαθέσει τα έσοδα της παράστασης για τους σκοπούς του Μουσείου της Ακροπόλεως. Αυτό όμως δεν αλλάζει τον κυρίως διαφημιστικό χαρακτήρα του όλου εγχειρήματος. Σημειωτέον πως η επιχειρηματολογία μου δεν βασίζεται στα ψυχολογικά χαρακτηριστικά ή στις προθέσεις συγκεκριμένων ατόμων. Δηλαδή δεν υποστηρίζω πως ο Κλάιν, ως προσωπικότητα, είναι πιο ιδιοτελής από τον αποτυχημένο χορογράφο ή συνθέτη. (Υπάρχουν ιδιοτελή και ανιδιοτελή, έντιμα και ανέντιμα άτομα και στον ένα χώρο και στον άλλο). Ούτε φυσικά και μπορώ να ξέρω για ποιον ακριβώς “εσώψυχο” λόγο ο Κλάιν θέλει το Ηρώδειο. Αναφέρομαι μάλλον σε “αντικειμενικές”, δηλαδή κοινωνικά προσδιορισμένες, διαφορές που υπάρχουν μεταξύ οργανώσεων που κινούνται πρωταρχικά στον πολιτισμικό – στις σύγχρονες, διαφοροποιημένες κοινωνίες όπου ζούμε. [...]
- 7 Θέλω να τονίσω πως το πρόβλημα που συζήτησα πιο πάνω είναι διαφορετικό από το πρόβλημα του διαχωρισμού της τέχνης από τη μη τέχνη. Προσωπικά είμαι εναντίον της μετανεωτερικής τάσης που καταργεί κάθε σύνορο μεταξύ του καλλιτεχνικού και του μη καλλιτεχνικού, που οδηγεί δηλαδή στο ισοπεδωτικό συμπέρασμα πως όλα είναι, σε τελευταία ανάλυση, τέχνη. Αλλά το πρόβλημα με την περίπτωση Κλάιν δεν είναι, αν αυτό που θα προσφέρει στο Ηρώδειο είναι τέχνη ή όχι. Το θέμα είναι αν η τέχνη που προσφέρεται είναι στην υπη-

ρεσία της διαφήμισης ή, όπως θα έπρεπε να συμβαίνει, η διαφήμιση τίθεται στην υπηρεσία της τέχνης. Με άλλα λόγια, το θέμα είναι τι είδους συνάρθρωση μεταξύ του “εμπορικού” και του “καλλιτεχνικού” θα πρέπει να απαιτούμε από εκδηλώσεις που λαμβάνουν χώρα στο Ηρώδειο, στην Επίδαυρο – και πιο γενικά, σε χώρους που η κοινωνία μας ορίζει ως κατ’ εξοχήν πολιτισμικούς, όχι με την ευρεία, ανθρωπολογική, αλλά με τη στενή, “κουλτουραλιστική” έννοια του όρου.

- 8 *Αν τα παραπάνω είναι σωστά, τότε θα έπρεπε να πούμε όχι στην πρόταση Κλάιν, όπως και θα πρέπει να πούμε κατηγορηματικά όχι σε παρόμοιες προτάσεις – είτε προέρχονται από επιχειρήσεις κοσμημάτων είτε από επιχειρήσεις αυτοκινήτων ή ψυγείων. Αν οι τελευταίες θέλουν, ως εμπορικές εταιρείες, να προωθήσουν την τέχνη, μπορούν να το κάνουν μέσω του θεσμού της χορηγίας. Σε αυτή την περίπτωση, το “εμπορικό / οικονομικό” συναρθρώνεται με το “καλλιτεχνικό / πολιτισμικό” κατά τέτοιο τρόπο που η αυτονομία του πολιτισμικού χώρου γίνεται, εν μέρει τουλάχιστον, σεβαστή. Όταν όμως επιχειρήσεις, όπως αυτή του Κλάιν, του Cartier ή της Toyota πάνε πέρα από τη χορηγία, με σκοπό το μετασχηματισμό της έντεχνης διαφήμισης σε “υψηλή τέχνη”, τότε η ήδη καχεκτική αυτονομία του πολιτισμικού χώρου καταστρέφεται παντελώς. Τότε, από τη διαφημιστική πορνογραφία (στην οποία, παρεμπιπτόντως, η εταιρεία Κλάιν έχει θεαματικές επιδόσεις) ως τη “στράτευση” καλλιτεχνικών διασημοτήτων, από τη χρήση του χώρου της τηλεόρασης και των ΜΜΕ ως αυτήν του Ηρωδείου, όλα τα μέσα τίθενται στην υπηρεσία της προαγωγής των πωλήσεων. Τότε, σε τελική ανάλυση ο κόσμος της τέχνης και του πολιτισμού γίνεται στην πράξη ένα απέραντο συγκριτικό μωσαϊκό, όπου όλα ισοπεδώνονται και όπου ο μόνος κοινός παρονομαστής, ο μόνος συνδεδετικός κρίκος, είναι ο μηχανισμός της αγοράς.*

(Ν. Μουζέλης, 23-8-1998)

Να συνοψίσετε:

- το πρόβλημα που θέτει ο αρθρογράφος,
- τη βασική του θέση / το πιστεύω του, σχετικά με το γενικότερο θέμα που ανακινείται με αφορμή την ενδεχόμενη παραχώρηση του Ηρωδείου στην εταιρεία Κλάιν,
- τη στάση που παίρνει απέναντι στην πρόταση της εταιρείας Κλάιν.

Παρατηρήστε τη λογική οργάνωση του κειμένου, κυρίως τις παραγράφους (2) (3) (4) και (5) και προσέξτε τη συνοχή μεταξύ τους. Συζητήστε αν η οργάνωση εξυπηρετεί το σκοπό του συγγραφέα να παρουσιάσει πειστικά την άποψή του για την πρόταση της εταιρείας Κλάιν. Προσέξτε ότι:

- ο αρθρογράφος, πριν προχωρήσει στην ανάπτυξη της δικής του θέσης, παραθέτει τα επιχειρήματα της αντίθετης πλευράς με τα οποία συμφωνεί.
- ο αρθρογράφος εξετάζει την πρόταση της εταιρείας Κλάιν μέσα στο πλαίσιο του ευρύτερου προβλήματος που αφορά τη σχέση που πρέπει να έχει ο πολιτισμός με την οικονομία.

Στην παράγραφο (5) ο αρθρογράφος εκφράζει την άποψη ότι “η χρήση του Ηρωδείου από την εταιρεία Κλάιν είναι ένα κραυγαλέο παράδειγμα αποικιοποίησης του “πολιτισμικού” από το “εμπορικό” και χρησιμοποιεί ως μέσο πειθούς τη σύγκριση, για να υποστηρίξει την άποψή του. Να επισημάνετε τους πόλους της σύγκρισης και να διατυπώσετε με δικό σας λόγο το συλλογισμό του συγγραφέα.

Να σχολιάσετε τον τίτλο του κειμένου. Πιστεύετε ότι είναι κατάλληλος; Να δικαιολογήσετε την απάντησή σας. Μπορείτε να προτείνετε έναν άλλο εναλλακτικό τίτλο;

Να γράψετε ένα δικό σας κείμενο (10-15 σειρές) στο οποίο να ανασκευάζετε τα παρακάτω επιχειρήματα υπέρ της παραχώρησης του Ηρώδειου στον Κ. Κλάιν. Μπορείτε να αντλήσετε υλικό από το κείμενο του Ν. Μουζέλη, αποφεύγοντας, βέβαια, την αντιγραφή. Τα επιχειρήματα υπέρ της παραχώρησης του Ηρώδειου:

- α) Το Ηρώδειο πρέπει να παραχωρηθεί στον Κλάιν, γιατί δεν πρόκειται να παρουσιάσει μια απλή επίδειξη μόδας, αλλά μια σύνθετη μουσικοχορευτική εκδήλωση ποιότητας.
- β) Άλλωστε στο Ηρώδειο έχουν φιλοξενηθεί κατά καιρούς διάφορες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις αμφιβόλου ποιότητας.
- γ) Τέλος, είναι γνωστό ότι τα έσοδα από την παράσταση θα δοθούν για την ανέγερση του Μουσείου της Ακρόπολης.

α) Να αντικαταστήσετε τις παρακάτω λέξεις/φράσεις του κειμένου με άλλες συνώνυμες, λαμβάνοντας υπόψη το ύφος του συγγραφέα:

προτίθεται, κινητοποιήσει, τάσσομαι με αυτούς, υποσκάπτονται, εφικτό, συσσωρευση, προώθηση, αλλόκοτο

β) Να σχηματίσετε φράσεις με τα παρακάτω ονοματικά σύνολα:

καθοριστική σημασία, κραυγαλέο παράδειγμα, αισθητική ποιότητα, οικονομική διάσταση, πολιτισμικός χώρος, πολυδιάστατος τρόπος, ισοπεδωτικό συμπέρασμα

γ) Να επισημάνετε τη σημασιολογική διαφορά ανάμεσα στις ομόηχες λέξεις:
συγκρητικός - συγκριτικός

Ο αρθρογράφος χρησιμοποιεί συχνά δύο συνώνυμες λέξεις μαζί στην ίδια φράση και τις χωρίζει με κάθετη γραμμή, π.χ. αισθητική/καλλιτεχνική. Επιλέξτε μέσα από το κείμενο δύο τέτοια ζεύγη και προσπαθήστε να εξηγήσετε γιατί ο αρθρογράφος χρησιμοποιεί τα συγκεκριμένα ζεύγη.

Πώς αντιλαμβάνεστε την άποψη του συγγραφέα ότι τα τρία θλιβερά χαρακτηριστικά του νεοελληνικού συντηρητισμού είναι η ξενοφοβία, η αρχαιολατρία και ο επαρχιωτισμός;

Τι προτείνει ο συγγραφέας στην περίπτωση που κάποιες εμπορικές επιχειρήσεις θέλουν να προωθήσουν την τέχνη και σε ποιο σκεπτικό βασίζεται η πρότασή του; Συμφωνείτε με την πρόταση αυτή;

Σε έναν παραδοσιακό ή ιστορικό χώρο της περιοχής σας με καλλιτεχνική αξία (θέατρο, παλιό αρχοντικό, ανοικτό αρχαιολογικό χώρο) προγραμματίζεται μια καλλιτεχνική εκδήλωση από μια εμπορική εταιρεία. Υποθέστε ότι συμμετέχετε στο Δημοτικό Συμβούλιο· ετοιμάστε την πρότασή σας, η οποία μπορεί να είναι θετική ή αρνητική για την παραχώρηση του χώρου στην εταιρεία, αρκεί να είναι τεκμηριωμένη με τα κατάλληλα επιχειρήματα. Στην επιχειρηματολογία σας μπορείτε να λάβετε υπόψη την ιστορία του τόπου, τα οικονομικά οφέλη, την προβολή της περιοχής κτλ.

Σκεφτείτε ένα γεγονός που δίχασε την κοινή γνώμη, π.χ. τις καταλήψεις των σχολείων, την επιβολή της ευθανασίας από έναν Αμερικανό γιατρό, και γράψτε ένα άρθρο για το μαθητικό περιοδικό. Στο άρθρο σας να παρουσιάσετε όχι μόνο τα επιχειρήματα, με τα οποία υποστηρίζετε τη δική σας θέση, αλλά και τα επιχειρήματα της αντίθετης πλευράς, προσπαθώντας να τα ανασκευάσετε.

Λαϊκότητα και λαϊκισμός

Ένα σύμπτωμα της σημερινής κρίσης του πολιτικού λόγου αποτελεί και η διάσταση των λέξεων προς τα πράγματα, αλλά και η σύγχυση ανάμεσα σε όρους με ιδεολογικά φορτισμένο περιεχόμενο. Παραδειγματικά αναφέρω τους όρους “λαϊκότητα” και “λαϊκισμός”, το περιεχόμενο των οποίων θα επιχειρήσω να διευκρινίσω στις γραμμές που ακολουθούν.

Το επίθετο “λαϊκός” εκφράζει πράγματι αυτό που ανήκει στο λαό ή προέρχεται από αυτόν. Και η “λαϊκότητα” (ως ουσιαστικό) στο χώρο της πολιτικής εκφράζει ακριβώς τη συμμετοχή, την παρουσία του λαού στην έκφραση της πολιτικής εξουσίας. Όπου η λαϊκότητα αναγνωρίζεται τυπικά (νομικά) ως θεμέλιο της εξουσίας αυτής, αλλά στην πραγματικότητα ο λαός είτε δεν συμμετέχει είτε συμμετέχει περιορισμένα στην άσκηση της, όπου δηλαδή υπάρχει διάσταση ανάμεσα στις λέξεις, που εκφράζουν τους όρους της κοινωνικής πραγματικότητας, και στην ίδια αυτή την πραγματικότητα, το περιεχόμενο του όρου “λαϊκότητα” μεταπέφτει στην κατάσταση που αντιστοιχεί στη λέξη “λαϊκισμός”. Ο λαϊκισμός αντικαθιστά τη λαϊκότητα εκεί όπου ο λαός κατά ιδεολογία μόνο είναι κυρίαρχος, στην πραγματικότητα όμως είτε δεν μετέχει είτε μετέχει περιορισμένα στην άσκηση της εξουσίας.

Λαϊκισμός είναι ακριβώς η κατ’ επίφαση λαϊκότητα: αυτό που δείχνει να είναι λαϊκό, μα που στην πραγματικότητα δεν είναι. Πρόκειται για μια ψευδή ιδεολογία, για φαινόμενο απλώς λαϊκότητας που στην πραγματικότητα κρύβει έναν έντονο πατερναλισμό.

Ο λαϊκισμός απορρέει από την ελλιπή λαϊκή συμμετοχή στη δημόσια ζωή, καλλιεργείται από αυτούς που εκμεταλλεύονται αυτή την έλλειψη, προτείνοντας το πατερναλιστικό τους πρότυπο, συντηρείται με την υποκουλτούρα και την εμπορευματοποίηση της συλλογικής ψυχής από ιδιωτικά συμφέροντα, καθιερώνεται ως δήθεν δημοκρατική κοινωνική κατάσταση, ενώ είναι στην ουσία αντιδημοκρατική.

Όπου η συμμετοχική δημιουργία είναι καθιερυμένη στα χαρτιά, υπολειπονται όμως ουσιαστικά στην πράξη, αναπτύσσεται ένα λαϊκό υποκατάστατο, ώστε να ξεγελιέται ο λαός πως έχει (δήθεν) την προτεραιότητα στα δημόσια πράγματα, αφού γίνεται συνεχώς επίκλησή του για τη νομιμοποίηση της επιβολής της οποιασδήποτε πολιτικής και κοινωνικής εξουσίας. Στην πραγματικότητα χαλκεύεται η εξουσία ινδαλμάτων, πολιτικών, κοινωνικών, καλλιτεχνικών, ακόμα και αθλητικών, στα οποία βρίσκει το υποκατάστατό της η προδομένη λαϊκή συνείδηση.

Οι φορείς του πατερναλισμού –στους τομείς της πολιτικής και κοινωνικής εξουσίας– “νομιμοποιούνται” από το λαϊκισμό και παράλληλα τον συντηρούν με την προβολή της απρόσωπης λαϊκής μάζας και τον παραμερισμό οποιουδήποτε θα μπορούσε να παίξει αφυπνιστικό ρόλο στο συλλογικό εφησυχασμό του λαού.

Έτσι καλλιεργείται μια ισοπεδωτική νοοτροπία, όπου εξέχει μόνο το κεφάλι των φορέων του πατερναλισμού –και εκείνο συνειδητά εκλαϊκευτικά μακιγιαρισμένο– και καταπολεμείται ως “ελίτ” και “αντιλαϊκή” οποιαδήποτε ποιοτική διαφοροποίηση μέσα στη (λαϊκίστικη) γενική ισοπέδωση.

Αυτή η ισοπέδωση και η απέχθεια στην ποιοτική διαφοροποίηση δημιουργούν μακροπρόθεσμα τη δική τους υποκουλτούρα, που εμφανίζεται ως λαϊκή κουλτούρα, δεν είναι όμως παρά χυδαία μίμησή της. Έτσι, εμπορευματοποιείται το όποιο λαϊκό στοιχείο από επιτήδειους κερδοσκόπους, που βλέπουν στη μαζική παραγωγή των προϊόντων της δήθεν λαϊκής έκφρασης μια σημαντική πηγή πλουτισμού τους.

Πρέπει, λοιπόν, να διακρίνουμε ανάμεσα στην αυθόρμητη λαϊκή έκφραση που πηγάζει εκεί όπου –και σε όποιο σημείο– ο λαός πράγματι αυτονομείται και αυτοπροσδιορίζεται (και αυτό εκφράζεται με τον όρο “λαϊκότητα”) και στην ψευδή, τη νόθα ιδεολογική κατάσταση της μίμησης του λαϊκού στοιχείου, που καλλιεργείται εκεί ακριβώς όπου ο λαός υποκαθίσταται στην έκφραση και ετεροπροσδιορίζεται από τους πάσης φύσεως προστάτες και δήθεν εκφραστές του, εκεί όπου ανθεί το φαινόμενο του πατερναλισμού, κατάσταση που εκφράζεται με τον όρο “λαϊκισμός”.

Η λαϊκότητα είναι, λοιπόν, η δικαίωση του λαού και η ανύψωσή του σε καθοριστικό παράγοντα της ιστορίας του. Ο λαϊκισμός, αντίθετα, αποτελεί εξαπάτηση του λαού, πολιτιστική υποβάθμισή του, υποκατάστασή του στον ιστορικό του ρόλο και διατήρησή του στο περιθώριο των εξελίξεων. Η λαϊκότητα αναδειχίνει τις γνήσιες αξίες του λαού και δεν είναι καθόλου αντίθετη με την αξιολογική διάκριση και την εκφραστική διαφοροποίηση. Αντίθετα, ο λαϊκισμός ισοπεδώνει την έκφραση προς τα κάτω, καταπολεμά και εχθρεύεται τη διάκριση και την όποια διαφοροποίηση, είναι κάλπικος και νοθευτής του λαϊκού πνεύματος.

Η αποκατάσταση (ή η αποκάλυψη) του αληθινού νοήματος των λέξεων του πολιτικού λόγου μπορεί, νομίζω, να συμβάλει τουλάχιστον στην πολιτική και κοινωνική μας αυτογνωσία.

(I.E. Μανωλεδάκη)

Ο συγγραφέας συγκρίνει τις δύο έννοιες “λαϊκότητα” και “λαϊκισμός” επισημαίνοντας τις διαφορές τους. Με ποια μέθοδο γίνεται η διασάφησή τους;

Πού οφείλεται, κατά το συγγραφέα, “ο λαϊκισμός” και ποια είναι τα αποτελέσματά του;

Αφίσες του Μαγιακόφσκι, 1918

Ποια είναι η βασική μέθοδος που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας για την ανάπτυξη του κειμένου του;

Γιατί επιμένει ο συγγραφέας να διασαφηνίσει το νόημα των δύο αυτών όρων;

Προσπαθήστε να βρείτε κι εσείς μερικά παραδείγματα λαϊκισμού στο χώρο της πολιτικής, της εκπαίδευσης, του αθλητισμού, της τέχνης κτλ. (σύγχρονα ή παλιά) και γράψτε ένα κείμενο, στο οποίο να δικαιολογείτε τη θέση σας υπέρ ή κατά του λαϊκισμού.

Πατερναλισμός: Αναζητήστε τη σημασία και την ετυμολογία της λέξης σ' ένα ερμηνευτικό λεξικό.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα από άρθρο που δημοσιεύτηκε στον τύπο με βάση την ομιλία του Ν. Μαρσιανώτη, προέδρου της Ακαδημίας Αθηνών, σε πανηγυρική συνεδρία της Ακαδημίας. Το κείμενο είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα επιστημονικού άρθρου με εκλαϊκευτικό χαρακτήρα. Ο συγγραφέας θεωρεί ότι είναι αναγκαία η εξοικείωση της κοινής γνώμης σχετικά με τα επιτεύγματα της επιστήμης και επιδιώκει να την ενημερώσει σχετικά με την κλωνοποίηση, παρέχοντας έγκυρες επιστημονικά πληροφορίες.

“Η κλωνοποίηση. Τα υπέρ και τα κατά για τον άνθρωπο”

- 1 *Το κρίσιμο και επίμαχο θέμα είναι βεβαίως η κλωνοποίηση του ανθρώπου. Θα αρχίσω με την παράθεση ισχυρισμών που εύκολα καταρρίπτονται. Θα αναφέρω στη συνέχεια εφαρμογές που ασφαλώς δεν είναι δυνατόν να γίνουν αποδεκτές ποτέ και πρέπει εγκαίρως να θεσπιστούν μέτρα που να τις αποκλείουν. Θα τελειώσω με εφαρμογές της κλωνοποίησης ευεργετικές για τον άνθρωπο. Οι γενικόλογες διακηρύξεις κατά του κλωνισμού του ανθρώπου του τύπου “είναι έξω από τη φύση”, “ο άνθρωπος δικαιούται να γεννιέται με ανθρώπινο τρόπο και όχι στα εργαστήρια”, “προσβάλλει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια”, “θα δημιουργηθούν Χίτλερ και στρατιές ανδραπόδων που θα καταστρέψουν την ανθρωπότητα” είναι τουλάχιστον επιπόλαιες και προδίδουν άγνοια και αδικαιολόγητο πανικό. Ανήκουν στη μυθιστοριοποίηση της επιστήμης.*
- 2 *Έξω από τη φύση είναι και η καταστροφή δασών, για να αυξηθεί η καλλιεργήσιμη γη, το πέταγμα του ανθρώπου στο φεγγάρι, όλοι οι σύγχρονοι τρόποι τεχνητής γονιμοποίησης, ο τρόπος που ζει ο σύγχρονος άνθρωπος. Η Dolly δε γεννήθηκε στο εργαστήριο. Κυοφορήθηκε σε θετή μήτρα-μάννα και γεννήθηκε κανονικά, όπως όλα τα πρόβατα του Θεού. Το επιχείρημα “προσβάλλει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια” προδίδει ισχυρό γενετικό ντετερμινισμό και περιφρονεί την τεράστια επίδραση του περιβάλλοντος στη διαμόρφωση του ανθρώπου. Οι μονωγενείς δίδυμοι έχουν δύο όχι μια ψυχή και κατά κανόνα οι διαφορές τους ως χαρακτήρων είναι περισσότερες από τις ομοιότητές τους. Στην κλωνοποίηση πέρα από το διαφορετικό DNA των μιτοχονδρίων, που προέρχονται από διαφορετικό γεννήτορα, οι διαφορές στο περιβάλλον αρχίζουν πρώιμα, από τις διαφορετικές συνθήκες ενδομήτριας ζωής και συνεχίζονται μετά τη γέννηση σε περιβάλλον που έξω από τη μοναδικότητά του για κάθε άνθρωπο, διαφέρει κατά μία ολόκληρη γενιά στην περίπτωση που ένας ενήλικος κλωνοποιεί τον εαυτό του. Δηλαδή ο ενήλικος θα είναι πατέρας του κλωνοποιημένου εαυτού του με κριτήριο την ηλικία και μονωγενής δίδυμος αδελφός με κριτήριο τη γενετική ταυτότητα.*
- 3 *Είναι μάλλον εξοργιστικό ότι τόσο πολλοί ασχολούνται με την υποθετική κλωνοποίηση και την κατ’ αυτούς σύνδρομη προσβολή της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, όταν αυτή ευτελίζεται καθημερινά σε παγκόσμια κλίμακα, ενώ ελάχιστοι αγωνίζονται, ώστε να τραυματίζεται λιγότερο. Ως παιδίατρος αισθάνομαι υποχρέωση να σας υπενθυμίσω ότι επτά εκατομμύρια παιδιά το χρόνο πεθαίνουν από πείνα. Ότι*

εκατομμύρια παιδιά εργάζονται καθημερινά ατέλειωτες ώρες. Ότι εκατομμύρια παιδιά κακοποιούνται καθημερινά σωματικά ή σεξουαλικά και ακόμη περισσότερο κακοποιούνται πνευματικά και συναισθηματικά. Όλοι οι κώδικες ηθικής και επιβίωσης παραβιάζονται συνεχώς. Για πρώτη φορά στην ιστορία όλων των ειδών ο “σύγχρονος άνθρωπος των σπηλαίων των πόλεων” κλέβει τα παιδιά του. Υπονομεύει το μέλλον τους, αφαιρώντας πιθανότητες επιβίωσης των επερχόμενων γενεών. Υπονομεύει τον πλανήτη, το περιβάλλον και τον ανθρώπινο πολιτισμό.

- 4 Οι αστείότητες για υπέρτερη φυλή, για στρατιές δούλων, για κλωνοποιημένα αντίγραφα του Χίτλερ δε θέλουν μεγάλη συζήτηση. Ο οποιοσδήποτε μανιακός τύραννος, και έχουμε γνωρίσει αρκετούς, δεν έχει κανένα λόγο να προσφύγει στην κλωνοποίηση, που έτσι κι αλλιώς είναι αδύνατο να ικανοποιήσει τις βλέψεις του. Η σύγχρονη τεχνολογία του παρέχει όλα τα μέσα για να προκαλέσει μαζικές καταστροφές. Καλό ή κακό είναι αυτό που κάνει ο άνθρωπος· όχι αυτό που μπορεί να κάνει.
- 5 Η πορεία για την κλωνοποίηση του ανθρώπου θα είναι μακρά. Και η αρχή της μάλλον θα αργήσει να γίνει.
- 6 Δεν έχω όμως αμφιβολία ότι θα επιχειρηθεί. Και ο κίνδυνος γεννήσεως θνησιγενών, νεογνών με μικρές ή μεγάλες συγγενείς ανωμαλίες, νεογνών που θα υποφέρουν ή ενδεχομένως θα είναι επιρρεπή σε νοσήματα και θα πεθάνουν πρόωρα είναι υπαρκτός. Αν δεν υπάρξουν εχέγγυα ότι οι κίνδυνοι αυτοί θα περιορισθούν στη συχνότητα που περίπου απαντώνται στη φύση, θα είναι δύσκολο να βρεθεί υποστηρικτής της κλωνοποίησης του ανθρώπου.
- 7 Προβάλλεται το επιχείρημα ότι, ακόμη και αν ξεπεραστούν οι κίνδυνοι που ανέφερα, δεν αποκλείεται η παραγωγή κλωνοποιημένων ανθρώπινων νεογνών, τα οποία θα χρησιμεύσουν ως αποθήκες ανταλλακτικών, ως πηγή οργάνων για μεταμόσχευση. Τούτο, βέβαια, δεν μπορεί ν' αποκλεισθεί, όπως δεν έχει αποκλεισθεί η σημερινή πειρατεία οργάνων με απαγωγές παιδιών και ενηλίκων στην Ινδία, τη Βραζιλία και άλλες χώρες του Τρίτου Κόσμου.
- 8 Η κλωνοποίηση στον άνθρωπο είναι μια ηρτημένη επιστημονική δυνατότητα, μια πιθανότητα, η ενεργοποίηση της οποίας εξαρτάται από ανθρώπους γεννηθέντας, ου ποιηθέντας. Αλλά και αν υπάρξει κλωνοποίηση του ανθρώπου, θα αφορά ένα μόνο μέρος της δημιουργίας του. Το “κατ' εικόνα”. Και θα είναι “καλόν”, το ίδιο όπως κατά την Παλαιά Διαθήκη, βγήκε από τα χέρια του Θεού, στο πρώτο στάδιο της δημιουργίας του. Ωραίος ήταν ο άνθρωπος “κατ' εικόνα Θεού”, ως άγαλμα. Όχι όμως, πλήρης. Πλήρης έγινε –και συνεχίζει να γίνεται– με την εμφύσηση “πνοής ζωής” με το “καθ' ομοίωσιν”. Και το καθ' ομοίωσιν έκτοτε, τη ζωσα πνοή, εμφυσεί στον άνθρωπο ο πολιτισμός. Η ποιότητα ενός πολιτισμού κρίνεται από τη δύναμή του να αφομοιώνει όχι μόνο το παρελθόν αλλά και το μέλλον του, όπως ο ίδιος το δημιουργεί και το καθορίζει και όπως πορεύεται προς αυτό. Παιδί αυτού του πολιτισμού είναι και η κλωνοποίηση.
- 9 Πάντως λόγοι αμιγώς ιατρικοί που να δικαιολογούν τη δημιουργία ανθρώπου με κλωνοποίηση δε φαίνεται να υπάρχουν.
- 10 Αν ποτέ καταστεί δυνατή η κλωνοποίηση στον άνθρωπο, θα αρχίσει και θα περιορισθεί στο εργαστήριο με την κλωνοποίηση κυτταρικών σειρών και είναι πιθανόν να αποδώσει εξαιρετικά ευεργετικά αποτελέσματα. Ενδέχεται να δημιουργηθεί π.χ. ανθρώπινο δέρμα και να σώσει τη ζωή ανθρώπων με εκτεταμένα εγκαύματα που δεν επιβιώνουν σήμερα. Να δημιουργηθούν νευρώνες που μπορούν να μεταμοσχευθούν στον εγκέφαλο πασχόντων από τη νόσο Alzheimer ή Parkinson. Να δημιουργηθούν αρχέγονα πολυδύναμα αιμοποιητικά κύτταρα σωστικά καρκινοπαθών που θα μπορούν να υποβάλλονται σε χημειοθεραπευτικές μεγαθεραπείες, χωρίς το φόβο μη αναστρέψιμης ερήμωσης του μυελού των οστών. Και πλήθος άλλων εφαρμογών που θα επιτρέπουν τη θεραπεία πολλών ασθενειών και θα περιορίζουν τον ανθρώπινο πόνο. Στο πλαίσιο μάλιστα της επιστημονικής φαντασίας υποστηρίζεται ότι η κλωνοποίηση είναι μόνο η αρχή και ότι ενδέχεται να παραχθούν ακόμη και νέα είδη π.χ. συνδυασμός φυτών και ζώων, τα φυτόζωα, που θα παράγουν γάλα με φωτοσύνθεση.

- 11 *Θεωρώ ότι οι βιοηθικές επιτροπές πρέπει να επικεντρωθούν σε εξελίξεις που ενδέχεται να προκύψουν στο μέλλον και η μόνη πιθανότητα είναι η ανάπτυξη με κλωνοποίηση ανθρώπινων κυτταρικών σειρών. Να δημιουργήσουν ανασχετικούς μηχανισμούς σε μεγαλύτερα άλματα και να απαγορεύσουν απολύτως την κλωνοποίηση εμβρύων σε ανθρώπινη μήτρα. Οπωσδήποτε όμως δεν πρέπει να ανασταλεί η επιστημονική πρόοδος. Η ιστορία άλλωστε διδάσκει ότι τούτο είναι αδύνατον. Είναι μεγάλη κατάκτηση η κατανόηση των μηχανισμών που ενεργοποιούν, καταστέλλουν και επανενεργοποιούν τα γονίδια. Η κλωνοποίηση είναι ένα μεγάλο βήμα στο δρόμο για τη βελτίωση της ζωής του ανθρώπου.*
- 12 *Τις Θερμοπύλες της ελευθερίας μας δε φυλάττουν αποτελεσματικά οι φοβικές μας προκαταλήψεις. Μπορεί να τις φυλάξει μόνο το ελεύθερο πνεύμα, οπλισμένο με τα όπλα εκείνα που ο πολιτισμός και ο ουμανισμός του εξασφαλίζει. Τότε η κλωνοποίηση θα γίνει μια ακόμη δυνατότητα του πολιτισμού και του ουμανισμού.*

(Ν. Μαρστανιώτης, 11-1-1998)

Ο συγγραφέας αναφέρει στην πρώτη παράγραφο ότι οργανώνει το κείμενο σε τρία μέρη. Να εντοπίσετε τα μέρη αυτά και να δώσετε τους κατάλληλους πλαγιότιτλους.

Να διαβάσετε προσεκτικά την πρώτη και τη δεύτερη παράγραφο και να προτείνετε μια διαφορετική παραγραφοποίηση χωρίζοντας το κείμενο σε μικρότερες παραγράφους. Στην περίπτωση αυτή φροντίστε να κάνετε, επίσης, τις επεμβάσεις που νομίζετε ότι χρειάζονται, π.χ. προσθήκη διαρθρωτικών λέξεων/φράσεων, για να εξασφαλιστεί η συνοχή μεταξύ των παραγράφων.

Να επισημάνετε στο κείμενο φράσεις που βρίσκονται σε εισαγωγικά και να δικαιολογήσετε τη χρήση των εισαγωγικών.

Σε ορισμένα σημεία του κειμένου ο συγγραφέας υιοθετεί ένα έντονα κριτικό ύφος. Να εντοπίσετε τα σημεία αυτά και να προσέξετε τις λέξεις/φράσεις που προσδίδουν έμφαση στην κριτική του. Νομίζετε ότι δικαιολογείται η υιοθέτηση ενός τέτοιου ύφους;

Δοκιμάστε να αναδιατυπώσετε προφορικά ή γραπτά την ανασκευή της άποψης ότι η κλωνοποίηση προσβάλλει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (§2 και 3). Προσέξτε ότι ο συγγραφέας χρησιμοποιεί διάφορα μέσα πειθούς, όπως επιχειρήματα, παραδείγματα και επιστημονικά τεκμήρια.

Ποιοι είναι οι κίνδυνοι που μπορούν να προκύψουν από την κλωνοποίηση; Ανάπτυξε τις σκέψεις σου με βάση όσα αναφέρονται στο κείμενο και όσα επιπλέον έχεις ενδεχομένως υπόψη σχετικά με το θέμα.

Να συνοψίσεις την άποψη του συγγραφέα για το θέμα της κλωνοποίησης σε ένα κείμενο (10 στίχους).

Ο συγγραφέας υποστηρίζει “η άγνοια προκαλεί φόβο και δημιουργεί προκαταλήψεις. Είναι συνεπώς ανάγκη να εξοικειώνεται η κοινωνία με τα επιτεύγματα της επιστήμης, για να μη τα φοβάται”. (το τμήμα αυτό δεν περιλαμβάνεται στο απόσπασμα)
Ποιες πληροφορίες αντλήσατε εσείς από το κείμενο; Σας βοήθησαν οι πληροφορίες αυτές να απαλλαγείτε από κάποιους φόβους ή από κάποια προκατάληψη;

Να αναπτύξετε σε ένα κείμενο (2 σελίδων περίπου) τη φράση του συγγραφέα: “Η άγνοια προκαλεί φόβο και δημιουργεί προκαταλήψεις”. Στο κείμενό σας προσπαθήστε να διερευνήσετε την ισχύ της παραπάνω άποψης σε διάφορους τομείς της προσωπικής και κοινωνικής ζωής, ακολουθώντας τον τρόπο ανάπτυξης ενός δοκιμίου.

α) **ντετερμινισμός, ουμανισμός**: αναζητήστε την προέλευση και τη σημασία των λέξεων με τη βοήθεια λεξικού.

β) **θνησιγενής, κυοφορώ-ούμαι, εμφυσώ, καταρρίπτω, τραυματίζω**: να συζητήσετε τη μεταφορική χρήση των λέξεων, να τις συνδυάσετε με τις κατάλληλες λέξεις, π.χ. θνησιγενής υπόθεση, εμφυσώ πάθος, καταρρίπτω μια θεωρία κτλ., και να σχηματίσετε φράσεις.

γ) χρησιμοποιήστε σε φράσεις τα παρακάτω ονοματικά σύνολα: **επίμαχο θέμα, γενικόλογη διακήρυξη, ανασχετικός μηχανισμός, αναστρέψιμη πορεία, αποδεκτή εφαρμογή**.

α) Να αντικαταστήσετε τις υπογραμμισμένες λέξεις με άλλες ισοδύναμες λέξεις/εκφράσεις:

...δεν έχει κανένα λόγο να **προσφύγει** στην κλωνοποίηση

...**υπονομεύει** το μέλλον τους

...η ανθρώπινη αξιοπρέπεια **ευτελίζεται** καθημερινά σε παγκόσμια κλίμακα

...δεν πρέπει να **ανασταλεί** η επιστημονική πρόοδος

...οι βιοηθικές επιτροπές πρέπει να **επικεντρωθούν** σε εξελίξεις

β) Να συνδυάσετε τις υπογραμμισμένες λέξεις με άλλες κατάλληλες, για να σχηματίσετε δικές σας φράσεις, π.χ. προσφεύγω σε διεθνή οργανισμό, σε δικηγόρο κτλ., αναστέλλω την απεργία, τη λειτουργία, την έκδοση εντύπου κτλ., υπονομεύω το κύρος, τη θέση κάποιου, την οικονομία κτλ., επικεντρώνω το ενδιαφέρον, την προσοχή μου κτλ.

Διαβάστε το παρακάτω απόσπασμα που αναφέρεται σε ένα άλλο επίτευγμα της βιοτεχνολογίας.

Η γονιδιακή ταυτότητα σε μικροσίπ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ πρόοδοι όμως στη γρήγορη ανάλυση του γονιδιώματος, καθώς και η συγκέντρωση πολλών στατιστικών στοιχείων σχετικά με την κατανομή των γονιδίων στον πληθυσμό, εκτιμάται πως θα επιτρέψουν στους επιστήμονες να ελέγχουν κάθε ασθενή για δεδομένα γονιδιά του και να γνωρίζουν ποιο είναι το καταλληλότερο φάρμακο γι' αυτόν.

Η κατασκευή ανάλογων μικροσίπ απαιτεί έλεγχο μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού, προκειμένου να εντοπισθούν οι ποικιλομορφίες στην αλληλουχία των γονιδίων. Ταυτόχρονα, η συλλογή τέτοιου είδους πληροφοριών για το γονιδίωμα συγκεκριμένων ατόμων ανοίγει το κουτί της Πανδώρας σε ό,τι αφορά ηθικά ζητήματα. Υπάρχει πάντα κίνδυνος η πληροφορία να χρησιμοποιηθεί κατά τρόπο μη χρηστό. Ωστόσο, επιχειρηματολογεί ο Κοέν “η μάχη πρέπει να διεξαχθεί εναντίον της κακής χρήσης της πληροφορίας και όχι εναντίον της επιστήμης”.

Σκεφτείτε και συζητήστε τις επιπτώσεις που ενδέχεται να έχει στη ζωή του ανθρώπου η ανάλυση του γονιδιώματος. Για παράδειγμα, σκεφτείτε με ποιους τρόπους οι πληροφορίες σχετικά με τα γενετικά μας στοιχεία μπορούν να επηρεάσουν τη ζωή του ατόμου στον τομέα της εργασίας και της ασφάλισης του εργαζόμενου ή ποια προβλήματα μπορεί να προκύψουν από τις πληροφορίες αυτές στις σχέσεις ενός ζευγαριού.

Ψυχολογικές και παιδαγωγικές επισημάνσεις για τη χρήση της πληροφορικής στην εκπαίδευση

Το παρακάτω κείμενο είναι ένα επιστημονικό άρθρο που βασίζεται σε εισήγηση που παρουσιάστηκε στην Γ' εκδήλωση του Διεθνούς Κέντρου Φιλοσοφίας και Επιστημονικής Έρευνας (26-27/10/1991). Το κείμενο δημοσιεύτηκε στα πρακτικά της εκδήλωσης που εκδόθηκαν σε βιβλίο με τον τίτλο "Φιλοσοφία και πληροφορική στην εκπαίδευση". Το άρθρο αυτό διαφέρει, επομένως, από τα άρθρα που δημοσιεύονται στις εφημερίδες, τα οποία, όπως είδαμε, σχολιάζουν ή αναλύουν κάποιο συγκεκριμένο γεγονός της επικαιρότητας με σκοπό την ενημέρωση και τον προβληματισμό του ευρύτερου κοινού. Πρόκειται για ένα επιστημονικό άρθρο που παρακολουθεί τις εξελίξεις της επιστήμης πάνω σε κάποιο συγκεκριμένο τομέα και που απευθύνεται κυρίως σε αναγνώστες με ειδικό ενδιαφέρον και γνώσεις. Διαβάστε το κείμενο προσεκτικά και απαντήστε στις ερωτήσεις που ακολουθούν.

- 1 Η χρήση της νέας τεχνολογίας της πληροφορικής στο σπίτι και στη σχολική τάξη έχει μια ιστορία περίπου δύο (2) δεκαετιών σε τεχνολογικά προηγμένες χώρες. Στη χώρα μας παρατηρείται τα τελευταία λίγα χρόνια ένα αυξανόμενο ενδιαφέρον για τη χρήση της πληροφορικής σε επίπεδο τόσο ανεπίσημο –ατομικό και οικογενειακό– όσο και επίσημο, δηλαδή σε επίπεδο πολιτείας. Όλο και περισσότερες οικογένειες φαίνεται να αποκτούν για τα παιδιά τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές (H/Y, computers). Δεν είμαι σίγουρος αν η έκταση και η διάρκεια αυτού του ενδιαφέροντος είναι ανάλογες με την προθυμία, με την οποία αποκτώνται αυτές οι συσκευές (πρβλ. χρήση video, αρχές δεκαετίας '80). Από το άλλο μέρος, η πολιτεία έχει εξαγγείλει την εισαγωγή της σύγχρονης τεχνολογίας στα σχολεία με απροσδιόριστα ακόμη αποτελέσματα.
- 2 Η εισήγηση αυτή αναφέρεται στη χρήση της νέας τεχνολογίας της πληροφορικής στο σχολείο. Θα μιλήσω για την εισαγωγή του ηλεκτρονικού υπολογιστή (H/Y) στην εκπαίδευση, σε μια προσπάθεια να επισημάνω εκείνα τα σημεία που δεν έχουν μελετηθεί στο βαθμό που θα 'πρεπε, από τη σκοπιά της Εξελικτικής Ψυχολογίας. Το ερώτημά μου δεν είναι ποιο πρόγραμμα είναι καλύτερο ή αποτελεσματικότερο, αλλά αν στη χρήση του H/Y έχουν ληφθεί υπόψη όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά του παιδιού –και όχι μόνον ο τρόπος λειτουργίας της σκέψης του μέσου παιδιού– ώστε να γίνει αυτή η δραστηριότητα ελκυστική, ευχάριστη, αποδοτική, αλλά και να προάγει την ανάπτυξη του παιδιού στο συναισθηματικό, το γνωστικό, τον ψυχοκοινωνικό τομέα και στον τομέα της προσωπικότητας. Η σχετική βιβλιογραφία είναι και διεθνώς σχετικά λίγη και αποσπασματική και πολύ λιγότερη στη χώρα μας.
- 3 Η ηλεκτρονική τεχνολογία, ενός computer, χρησιμοποιείται –ή μπορεί να χρησιμοποιηθεί– με τρεις (3) κυρίως τρόπους: (1) Για την επεξεργασία κειμένου (word processing), (2) για προγραμματισμό (programming) και (3) για τη διδασκαλία σχολικών μαθημάτων (computer-assisted instruction).

- 4 Στην επεξεργασία κειμένου ο Η/Υ αποτελεί το μέσο, για να γραφεί και να τυπωθεί ένα κείμενο. Η χρήση αυτή μπορεί να αρχίσει από τη στιγμή που το παιδί έχει κατακτήσει ένα μίνιμουμ της δεξιότητας για ανάγνωση και γραφή. Ωστόσο, η πρώιμη εισαγωγή της επεξεργασίας κειμένου στο σχολείο μπορεί να μην είναι επιθυμητή, γιατί ίσως εμποδίζει την εξέλιξη των λεπτών κινητικών δεξιοτήτων του παιδιού. Είναι σίγουρα ένα θέμα που απαιτεί περαιτέρω έρευνα. Πάντως, για το παιδί της σχολικής ηλικίας που διαβάζει και γράφει καλά, η επεξεργασία κειμένου του επιτρέπει να πειραματίζεται με γράμματα και λέξεις: να γράφει ελεύθερα, να αναπτύσσει τις ιδέες του, έχοντας επίγνωση ότι μπορεί αργότερα να “ξαναδεί” το κείμενο και να επιφέρει όποιες και όσες αλλαγές επιθυμεί (Lewin, Boruta and Vasconellos, 1983).
- 5 Η δυνατότητα για κατασκευή προγραμμάτων με τον Η/Υ είναι αυτή που έχει αξιοποιηθεί λιγότερο από την προηγούμενη. Κι όμως, είναι η λειτουργία που προσφέρει περισσότερο στο παιδί την αίσθηση ότι ελέγχει τη συσκευή αυτή, αφού είναι ο ίδιος που της «υπαγορεύει» τι ακριβώς να κάνει. Έρευνες έχουν δείξει ότι ακόμη και παιδιά προσχολικής ηλικίας μπορούν (κάτω από την καθοδήγηση των δασκάλων τους) να προγραμματίσουν έναν computer και αυτό τους βοηθάει στην επίλυση προβλημάτων (Degelman et al, 1986). Μάλιστα, έχει βρεθεί ότι παιδιά 9-11 ετών μπορούν, πάλι με τον προγραμματισμό, να κατανοήσουν έννοιες της αφαιρετικής λογικής, κάτι που κανονικά θεωρείται επίτευγμα μεταγενέστερο στην εξελικτική πορεία του παιδιού. Τέτοια ευρήματα είναι ασφαλώς ενθαρρυντικά, αλλά θεωρώ πως πρέπει να αντιμετωπισθούν περισσότερο ως διερευνητικά των δυνατοτήτων της χρήσης του Η/Υ, παρά ως απολύτως σαφή και οριστικά.
- 6 Εκείνο που είναι περισσότερο σίγουρο και αξιοποιήσιμο είναι το εξής: Επειδή ο προγραμματισμός του Η/Υ προϋποθέτει ότι το παιδί είναι υποχρεωμένο να ανακαλύπτει τα λάθη του για να κάνει το πρόγραμμα να λειτουργήσει, η διαδικασία αυτή βοηθάει το παιδί να έχει ανά πάσα στιγμή επίγνωση των νοητικών του λειτουργιών στη λύση του προβλήματος. Αυτό είναι μια μεταγνωστική ιδιότητα και γνωρίζουμε πως η μετα-γνώση είναι ένα ώριμο αναπτυξιακό επίτευγμα του παιδιού που του επιτρέπει να ελέγχει τις ίδιες τις νοητικές του λειτουργίες (Παρασκευόπουλος, 1985). Η χρήση του Η/Υ στον τομέα αυτόν είναι και επιθυμητή και ωφέλιμη.
- 7 Η τρίτη, αλλά όχι λιγότερο σημαντική χρήση του Η/Υ, είναι η μέσω αυτού διδασκαλία μαθημάτων στο σχολείο, όπου τα παιδιά αποκτούν νέες γνώσεις ή και ασκούν τις ήδη αποκτημένες. Είναι ο τομέας με τις περισσότερες ίσως δυνατότητες, τουλάχιστον από άποψη απτών, άμεσων αποτελεσμάτων στη μάθηση. Συγχρόνως, όμως, είναι ο τομέας με τα περισσότερα προβλήματα, τουλάχιστον με την έννοια ότι πολλά που μπορούν να γίνουν δεν έχουν γίνει.
- 8 Ο κεντρικός όρος που θα μπορούσε να συνοψίσει τα προβλήματα αυτά και τις ελλείψεις στη χρήση του Η/Υ ως διδακτικού μέσου είναι ο όρος ατομικές διαφορές, διαφορές δηλαδή μεταξύ των παιδιών σε μια σειρά χαρακτηριστικών, όπως θα δούμε αμέσως. Τα παιδιά μιας σχολικής τάξης έχουν ασφαλώς πολλά κοινά χαρακτηριστικά, αλλά έχουν και αξιοσημείωτες διαφορές. Το θέμα των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του παιδιού μπορεί να θεωρηθεί ως το κρισιμότερο στοιχείο που θα καθορίσει σε μεγάλο βαθμό την αποτελεσματικότητά στη χρήση της πληροφορικής στην εκπαίδευση. Ο δάσκαλος μπορεί να επιφέρει όλες εκείνες τις τροποποιήσεις στη διδακτική του μέθοδο, π.χ. όταν διαπιστώσει

ότι κάτι δεν έχει γίνει κατανοητό από τους μαθητές του, ή ότι δεν προχωρούν όλοι οι μαθητές του με τον ίδιο ρυθμό. Αφού ο Η/Υ δεν μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο, θα πρέπει να προγραμματισθεί κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να ανταποκρίνεται, όσο γίνεται, στις ανάγκες, τις δυνατότητες και αδυναμίες κάθε μαθητή. Έτσι, ενδεικτικά, ένα πρόγραμμα μπορεί να είναι αρκετά ευέλικτο και να προσφέρει την ευκαιρία στο μαθητή να προχωρεί με το δικό του ρυθμό και να κάνει τις δικές του τροποποιήσεις στη ροή του προγράμματος. Παρακάτω παρουσιάζονται μερικοί από τους παράγοντες που δημιουργούν τις ατομικές διαφορές ανάμεσα στα παιδιά.

- 9 Είναι αλήθεια ότι στο θέμα της ηλικίας, μια σχολική τάξη δεν έχει σημαντικές διαφορές. Υπάρχουν, εξάλλου, προγράμματα που απευθύνονται σε διαφορετικές ηλικίες και χρησιμοποιούν υλικό και διαδικασίες περισσότερο ελκυστικές στη μία παρά στην άλλη ηλικία. Καλό, ωστόσο, είναι να υπενθυμίσουμε εδώ ότι με την αύξηση της ηλικίας παρατηρούνται αλλαγές σε μορφές γνωστικής συμπεριφοράς του παιδιού, όπως είναι οι εμπρόθετες σκόπιμες αντιληπτικές διαδικασίες, η εστίαση της προσοχής και η χωρητικότητα της μνήμης.
- 10 Εκεί όπου οι διαφορές είναι εντονότερες είναι στη νοητική ηλικία των παιδιών. Με τον όρο “νοητική ηλικία” εννοούμε το επίπεδο των νοητικών ικανοτήτων ενός ατόμου, άσχετα από τη χρονολογική του ηλικία (Παρασκευόπουλος, 1992). Η χρονολογική ηλικία μπορεί να συμπίπτει ή όχι με τη νοητική ηλικία (μπορεί να είναι υψηλότερη ή χαμηλότερη). Ένα παράδειγμα: Ένας μαθητής 14 ετών αναμένεται να λειτουργεί νοητικά στο επίπεδο των τυπικών λογικών πράξεων, δηλαδή να είναι σε θέση να χειρίζεται όχι μόνο συγκεκριμένα δεδομένα της εμπειρίας του, αλλά και αφηρημένα, αφαιρέσεις δηλαδή της πραγματικότητας. Γνωρίζουμε, ωστόσο, ότι δεν κατακτούν αυτό το ανώτατο επίπεδο σκέψης όλοι οι έφηβοι. Στην πραγματικότητα, μόνον ένας (1) στους τρεις (3) ενήλικους τελικά κατέχει πλήρως την ικανότητα για τυπική αφαιρετική σκέψη (Dulit, 1975).
- 11 Ένας άλλος παράγων ατομικών διαφορών είναι το φύλο. Όσον αφορά τη χρήση του Η/Υ, έχουμε δεδομένα, σύμφωνα με τα οποία στην προσχολική ηλικία αγόρια και κορίτσια δείχνουν το ίδιο ενδιαφέρον για ενασχόληση με τον Η/Υ (Campbell and Schwartz, 1986). Ωστόσο, η προθυμία των κοριτσιών για “δουλειά” με τον computer στη συνέχεια μειώνεται. Ειδικά στα διάφορα ηλεκτρονικά παιχνίδια (με θέματα πολέμου και βίας) ο Η/Υ προσελκύει ελάχιστα τα κορίτσια, και αυτό ίσως να τα οδηγεί σε μια γενικότερη αρνητική στάση προς τον Η/Υ. Από το άλλο μέρος, υπάρχει και η υπόθεση ότι η αρνητική αυτή στάση των κοριτσιών σχετίζεται με το ότι έχουν, σε σύγκριση με τα αγόρια, σχετικά μικρότερες επιδόσεις στα μαθηματικά και σε έννοιες κατανόησης του χώρου. Πάντως θα πρέπει να ενθαρρυνθεί η ενασχόληση των κοριτσιών με τον Η/Υ για το λόγο ότι, όταν το κάνουν, είναι το ίδιο αποτελεσματικά με τα αγόρια (Lockheed, 1985).

- 12 Ο ψυχοκοινωνικός τομέας στην ανάπτυξη του παιδιού πρέπει να παίζει επίσης κάποιο ρόλο στη χρήση του Η/Υ για μαθησιακούς ή ψυχαγωγικούς σκοπούς. Τα ερωτήματα εδώ είναι δύο: (α) Μήπως οι δραστηριότητες του Η/Υ είναι τόσο συναρπαστικές που απορροφούν το παιδί και το αποσπούν από άλλες κοινωνικές δραστηριότητες; και (β) Μπορούν τα παιδιά να ακολουθούν ένα πρόγραμμα διδακτικό με τον Η/Υ λειτουργώντας ως ομάδα; Σχετικά με το πρώτο ερώτημα: Τα χαρακτηριστικά του Η/Υ είναι συναρπαστικά αλλά όχι τόσο, ώστε να αποτρέπει το παιδί από το να παίζει π.χ. με άλλα παιδιά (Campbell and Schwartz, 1986). Η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα είναι μεν θετική, αλλά το θέμα χρειάζεται περαιτέρω διερεύνηση. Φαίνεται πως τα παιδιά μπορούν να απασχολούνται με τον computer σε ομάδες, αλλά δεν είναι ακριβώς γνωστή ούτε η αποτελεσματικότητα της ομαδικής αυτής δουλειάς ούτε ο ρόλος του παιδιού στην ομάδα.
- 13 Χαρακτηριστικά προσωπικότητας, όπως η εσωστρέφεια-εξωστρέφεια και ο ενδοπροσωπικός-εξωπροσωπικός έλεγχος του παιδιού είναι πολύ πιθανό ότι επηρεάζουν τη στάση προς τον Η/Υ και τη συχνότητα της ενασχόλησης του παιδιού με αυτό το μέσον. Επειδή η συστηματική και επιτυχής χρήση του Η/Υ, όπου το παιδί μαθαίνει να δίνει εντολές και να κάνει τον Η/Υ να “δουλεύει” για το ίδιο, δίνει στο παιδί την αίσθηση ότι “ελέγχει” το περιβάλλον του, υποπτευόμαστε ότι μια τέτοια κατάσταση θα πρέπει να είναι πολύ ευεργετική για ένα παιδί με έντονο εξωπροσωπικό έλεγχο.
- 14 Ένας συναφής παράγων διαφοροποίησης των παιδιών είναι το γνωστικό τους στυλ, ο τρόπος δηλαδή με τον οποίο αντιδρούν στα περιβαλλοντικά ερεθίσματα. Υπάρχουν παιδιά που δεν μπορούν να εστιάσουν εύκολα την προσοχή τους στα σχετικά χαρακτηριστικά ενός ερεθίσματος (οι διάχυτοι τύποι). Άλλα παιδιά αντιδρούν αμέσως και χωρίς αναστολές σε ένα ερέθισμα-ερώτηση (παρορμητικοί τύποι), ενώ κάποια άλλα αντιδρούν αργότερα και μετά από αρκετή σκέψη (διασκεπτικοί τύποι). Αυτός ο ιδιαίτερος τρόπος αντίδρασης των παιδιών θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη τόσο στην κατασκευή, όσο και στην εφαρμογή διδακτικών προγραμμάτων με Η/Υ, ιδιαίτερα όταν τα ερεθίσματα είναι σύνθετα και όταν υπολογίζεται στη ροή του προγράμματος ο χρόνος αντίδρασης του μαθητή.
- 15 Αν θέλουμε να ενεργοποιήσουμε ένα παιδί στη χρήση του Η/Υ για μαθησιακούς σκοπούς, θα πρέπει να του δώσουμε κίνητρα. Και θα είμαστε σε θέση να του προσφέρουμε τα καλύτερα κίνητρα όταν: (α) Μελετήσουμε τη νοητική παράσταση (representation) που έχει το παιδί για

τους Η/Υ και τη νέα τεχνολογία γενικότερα, τη στάση του απέναντί της, τι περιμένει από αυτήν και αν τη θεωρεί π.χ. ένα εργαλείο, ένα συμπλήρωμα, μια πολυτέλεια, έναν σύντροφο παντοδύναμο, κ.ο.κ. Δεν έχω δει πολλή έρευνα στον τομέα αυτό που τον θεωρώ πολύ σημαντικό. (β) Το δεύτερο πράγμα που απαιτείται για την αύξηση των κινήτρων στο παιδί είναι να έχουμε προγράμματα που θα:

- Είναι ελκυστικά (π.χ. ως προς το θέμα).
- Έχουν σαφήνεια.
- Είναι, ως προς τα θέματά τους και την τεχνική τους, συνδεδεμένα με την πραγματική ζωή.
- Ανταποκρίνονται στα παιδικά ενδιαφέροντα.
- Έχουν το στοιχείο του «νέου», του καινούριου, του απροσδόκητου.
- Προάγουν τη δημιουργικότητα του παιδιού, επιτρέποντάς του να δοκιμάζει, να πειραματίζεται.
- Προσφέρουν ξεκάθαρους απαντήσεις στο μαθητή και του ανακοινώνουν την επιτυχία του.
- Περιλαμβάνουν όσο γίνεται μεγαλύτερο μέρος του ψυχισμού του παιδιού (αισθήσεις, κινήσεις).

- 16 Ένα άλλο θέμα που θέλω να θίξω είναι το μορφωτικό-οικονομικό-πολιτισμικό υπόβαθρο των παιδιών (της οικογένειας ουσιαστικά), όχι απλώς ως έναν παράγοντα διαφοροποίησης των παιδιών, αλλά κυρίως ως ένα χαρακτηριστικό που τους μειώνει ή τους αυξάνει τη δυνατότητα χρήσης και αξιοποίησης της νέας τεχνολογίας. Και εδώ τίθεται το αποφασιστικής σημασίας θέμα του ρόλου της οικογένειας και των γονέων. Αν υπάρχει ο *computer* στο σχολείο –και δεν ξέρω πόσο γρήγορα και σε πόσα και ποια σχολεία θα υπάρχει– θα πρέπει να υπάρχει και στο σπίτι για “κατ’ οίκον” εργασία. Αν ναι, σε πόσα σπίτια υπάρχει αυτή η δυνατότητα; Αλλά και όταν υπάρχει η οικονομική δυνατότητα αγοράς, θα πρέπει, για την αξιοποίησή του, να λυθούν θέματα, όπως η άρνηση ή η προθυμία, η γνώση ή η άγνοια, η δυνατότητα ή η αδυναμία των γονέων να διευκολύνουν το παιδί. Ερωτήματα τέτοια δεν έχουν σχεδόν ή καθόλου απαντηθεί ούτε διεθνώς.
- 17 Πέρα από τους γονείς, ένας ενήλικος που η παρουσία του και μόνο έχει καίρια σημασία στη χρήση της νέας τεχνολογίας στο σχολείο είναι ο δάσκαλος. Ο ρόλος του δασκάλου της τάξης είναι σύνθετος. Ασφαλώς εκείνος εποπτεύει τη μαθησιακή διαδικασία, αφού χρησιμοποιεί τον Η/Υ ως μέσο για να διδάξει κάτι στους μαθητές. Είναι εκείνος επίσης ο οποίος μπορεί να αξιολογήσει την αποτελεσματικότητα του εγχειρήματος με τον έλεγχο του επιπέδου των γνώσεων των μαθητών του. Αλλά εκεί όπου η συμβολή του δασκάλου είναι πραγματικά πολύτιμη είναι ότι έχει τη δυνατότητα να παρακολουθεί στενά την πορεία και πρόοδο του κάθε μαθητή, είτε δουλεύει μόνος του με τον Η/Υ είτε μέσα σε μια ομάδα, ώστε να επεμβαίνει εξισορροπητικά-δι-ορθωτικά, όταν και όπου υπάρχει ανάγκη, για να καλυφθούν κενά, αδυναμίες ή παραλείψεις στη μαθησιακή διαδικασία.
- 18 Όσον αφορά στην κατασκευή των διδακτικών προγραμμάτων μέσω Η/Υ, η εμπειρία του διδάσκοντος είναι το ίδιο πολύτιμη. Αυτός θα παράσχει τις εγκυρότερες πληροφορίες για τα χαρακτηριστικά του σχολικού προγράμματος ανά μάθημα και για τον τρόπο με τον οποίο βλέπει τη ροή των μαθημάτων στην παραδοσιακή διδασκαλία, θα καθορίσει τις ερωτήσεις που συνήθως κατανοούνται δύσκολα από την τάξη. Όλες αυτές οι πληροφορίες θα καταστήσουν ένα πρόγραμμα Η/Υ πλήρες και αποτελεσματικό. Και για να συνοψίσω:
- 19 Ένα πρόγραμμα διδακτικό με Η/Υ, που έχει λάβει υπόψη του ότι το παιδί δεν είναι απλώς μια σκεπτόμενη μηχανή, αλλά ένα αναπτυσσόμενο άτομο που έχει συναισθήματα, κίνητρα, έναν δικό του τρόπο αντίδρασης, που ανήκει σε μια ομάδα με κάποιον ρόλο, που προέρχεται από μια οικογένεια με δικά της χαρακτηριστικά, ένα πρόγραμμα που επιφυλάσσει έναν ενεργό ρόλο στο δάσκαλο, αξιοποιεί την εμπειρία του και καθιστά τη διδασκαλία περισσότερο ευέλικτη και δημιουργική, είναι εκείνο που έχει τις περισσότερες πιθανότητες να πετύχει τους στόχους του.

Η.Γ. Μπεζεβέγκης, Φιλοσοφία και πληροφορική στην εκπαίδευση

Τι προσπαθεί να επισημάνει ο συγγραφέας στο άρθρο του και ποιο είναι το βασικό ερώτημα που θέτει προς διερεύνηση;

Νομίζετε ότι ο συγγραφέας είναι υπέρ ή κατά της χρήσης της πληροφορικής στην εκπαίδευση; Να δικαιολογήσετε την άποψή σας με παραπομπές στο κείμενο.

Συζητήστε, με βάση την εμπειρία σας, την άποψη του συγγραφέα ότι το φύλο είναι ένας παράγων ατομικών διαφορών που πρέπει να ληφθεί υπόψη για τη χρήση του υπολογιστή στην εκπαίδευση.

Πώς κρίνετε την άποψη του συγγραφέα ότι η εξωστρέφεια ή η εσωστρέφεια επηρεάζει τη σχέση του χρήστη με τον υπολογιστή;

Στο συγκεκριμένο κείμενο παρατηρούμε κάποια από τα χαρακτηριστικά του επιστημονικού λόγου, όπως την προσεκτική τεκμηρίωση μιας άποψης με έγκυρα επιστημονικά δεδομένα, την κριτική στάση απέναντι στη σχετική βιβλιογραφία, την επιδίωξη της αντικειμενικότητας. Ο συγγραφέας, πράγματι, προσπαθεί συστηματικά να τεκμηριώσει την κάθε άποψή του, παραπέμποντας σε σχετικές έρευνες. Από την άλλη πλευρά, όμως, αντιμετωπίζει κριτικά τις έρευνες αυτές και εκφράζει τις επιφυλάξεις του, όταν κρίνει ότι ένα θέμα δεν έχει εξεταστεί πλήρως και απαιτείται περαιτέρω έρευνα, για να συναχθούν ασφαλέστερα συμπεράσματα. Να εντοπίσετε στο κείμενο ορισμένα χαρακτηριστικά παραδείγματα.

Η σαφήνεια και η ακρίβεια στη διατύπωση είναι ζητούμενα στον επιστημονικό λόγο. Ο συγγραφέας σε αρκετά σημεία του κειμένου διασαφηνίζει έναν όρο που χρησιμοποιεί ή επεξηγεί μια σκέψη του. Χρησιμοποιεί, επίσης, πολύ προσεκτικά λέξεις ή εκφράσεις με τις οποίες δηλώνει με ακρίβεια “τη στάση” του απέναντι στο θέμα που θίγει (π.χ. “ασφαλώς”, “να αντιμετωπιστούν περισσότερο ως διερευνητικά” κτλ.). Να επισημάνετε κάποια παραδείγματα για τις παραπάνω περιπτώσεις. Προσέξτε ιδιαίτερα με ποιες λέξεις/φράσεις διατυπώνει τις επιφυλάξεις του.

Η αυστηρή λογική οργάνωση χαρακτηρίζει γενικά ένα επιστημονικό κείμενο. Να παρατηρήσετε και να σχολιάσετε την οργάνωση του συγκεκριμένου άρθρου. Είναι ευδιάκριτα τα βασικά μέρη του κειμένου (πρόλογος, κύριο μέρος, επίλογος); Μπορείτε σχετικά εύκολα να χωρίσετε το κείμενο σε νοηματικές ενότητες;

Προσπαθήστε, τώρα, να αποδώσετε με ένα διάγραμμα τη συλλογιστική πορεία που ακολουθεί ο συγγραφέας στο κείμενό του.

Να γράψετε την περίληψη του κειμένου σε 20-25 σειρές ή σε 200-250 λέξεις.

Σε ένα επιστημονικό κείμενο συναντούμε συχνά ένα ειδικό λεξιλόγιο, δηλαδή τους ειδικούς όρους που χρησιμοποιούνται σε μια συγκεκριμένη επιστήμη. Να συγκεντρώσετε τους ειδικούς όρους που χρησιμοποιούνται στο άρθρο αυτό. Ποιοι από τους όρους αυτούς νομίζετε ότι μπορούν να αξιοποιηθούν και στην καθημερινή χρήση;

Εργαστείτε σε ομάδες, για να καταρτίσετε ένα λεξιλόγιο σχετικό με τους υπολογιστές. Συγκεντρώστε λέξεις/φράσεις και ειδικούς όρους και συζητήστε τη σημασία τους, π.χ. επεξεργασία κειμένου, προγραμματισμός του υπολογιστή, λογισμικό, εικονική πραγματικότητα, κυβερνοχώρος κτλ.

Οι νέοι στην εποχή μας έχουν τη δυνατότητα να εξοικειωθούν από μικρή ηλικία με τη χρήση των υπολογιστών, σε αντίθεση με τους ενήλικους που δεν είχαν ανάλογες ευκαιρίες. Παρατηρείται, λοιπόν, συχνά το φαινόμενο να κατέχουν ορισμένοι νέοι περισσότερες γνώσεις και δεξιότητες στον τομέα αυτόν από κάποιους ενήλικους. Συζητήστε σχετικά με τις επιδράσεις, αρνητικές και θετικές, που μπορεί να έχει το φαινόμενο αυτό στις σχέσεις των νέων με τους μεγαλύτερους, γονείς, δασκάλους και άλλους. Ποια προβλήματα δημιουργούνται στις μεταξύ τους σχέσεις; Είναι δυνατόν, κατά τη γνώμη σας, με αυτά τα δεδομένα να αναπτυχθεί μια βαθύτερη και πιο γόνιμη σχέση ανάμεσα στην παλαιότερη και στη νεότερη γενιά; Αν ναι, ποιες προϋποθέσεις νομίζετε ότι απαιτούνται;

Συζητήστε, με βάση την εμπειρία σας, ποια είναι τα πλεονεκτήματα και ενδεχομένως και τα μειονεκτήματα από τη χρήση του Η/Υ για την επεξεργασία κειμένου.

Ο συγγραφέας αναφέρεται στην κατασκευή προγραμμάτων για Η/Υ από μαθητές. Ποια είναι, κατά τη γνώμη του, τα πλεονεκτήματα αυτής της εκπαιδευτικής δραστηριότητας; Αν έχετε ασχοληθεί με την κατασκευή τέτοιων προγραμμάτων, καταθέστε τις εμπειρίες σας.

Θέματα για συζήτηση και έκφραση/έκθεση σχετικά με τους Η/Υ

Συζητήστε σχετικά με τη χρήση του Η/Υ στη διδασκαλία των σχολικών μαθημάτων. Ποιες δυνατότητες μπορεί να προσφέρει η χρήση του Η/Υ; Ποια προβλήματα μπορούν ενδεχομένως να προκύψουν;

Για τη συζήτησή σας να λάβετε υπόψη, εκτός από το άρθρο που διαβάσατε, και τα παρακάτω αποσπάσματα.

Αρχαίοι φιλόσοφοι σε CD-ROM για μαθητές και φοιτητές

Ο νεαρός μαθητής βυθίζεται στην υπνωτική επίδραση της οθόνης του ηλεκτρονικού υπολογιστή του. Δεν “ζει” την περιπέτεια κάποιου ηλεκτρονικού παιχνιδιού, αλλά βιώνει την πρώτη του περιπλάνηση στα μυστικά της δικής του Λογικής. Το CD-ROM, στο μηχάνημά του, αναφέρεται σε αξίες πανανθρώπινες και αιώνιες, όπως η αρετή. Τιτλοφορείται “Λογοανάλυση”, αποτελεί τον εναγκαλισμό της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς σε μια πρωτοποριακή μέθοδο προσέγγισης της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας και φέρει τη σφραγίδα μιας δυναμικής, διεθνούς, επιστημονικής ομάδας που εργάζεται υπό την εποπτεία –τι έκπληξη– ενός Έλληνα, διακεκριμένου φιλοσόφου, του Θεόδωρου Σκαλτσά. [...]

“Αντικείμενο” της Λογοανάλυσης, που βασίζεται στη μέθοδο Αρχέλογος, είναι ο Πρωταγόρας του Πλάτωνα που ήδη διδάσκεται στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Με το CD-ROM αυτής της πρωτοποριακής μεθόδου, “ακυρώνεται” ο πληκτικός και παραδοσιακός τρόπος διδασκαλίας, όπου αρχικά διαβάζεται το κείμενο και στη συνέχεια αναλύεται. Ο μαθητής εισάγεται απ’ ευθείας στο “δένδρο των επιχειρημάτων”, που κρύβονται στο διάλογο, το οποίο είναι χωρισμένο σε δύο γενικές κατηγορίες επιχειρημάτων. Στη μια καταχωρίζονται οι απόψεις του Σωκράτη και στην άλλη αυτές του Πρωταγόρα.

Ο χρήστης καλείται να απαντήσει στα ερωτήματα που τίθενται από το κείμενο και να συμφωνήσει κάθε φορά είτε με τον Σωκράτη είτε με τον Πρωταγόρα. [...]

Η “Λογοανάλυση” όμως αποτελεί και ένα ζωντανό πολιτισμικό αρχείο. Επειδή οι ιδέες διατυπώνονται σε συγκεκριμένο χωροχρόνο, ο μαθητής ή ο ενδιαφερόμενος ερασιτέχνης ξεναγείται μέσα από το Cd-Rom στον περιβάλλοντα χώρο, την Τέχνη, τη Θρησκεία, γνωρίζει τα σημαντικά πρόσωπα και τα παγκόσμια φιλοσοφικά ρεύματα της εποχής. Για παράδειγμα, στην αναπαράσταση ενός σπιτιού της Αρχαίας Αθήνας, θα του ζητηθεί να ψάξει μόνος του τους χώρους – το πρόθυρο, τον γυναικωνίτη και τον ανδρωνίτη. Μαθαίνει με ποιο τρόπο ζούσε ο Σωκράτης, βλέπει τις προτομές των σημαντικότερων προσωποτήτων της εποχής, διαβάζει ένα σύντομο βιογραφικό τους. [...]

Η “Λογοανάλυση” ολοκληρώνεται και με ένα άλλο ειδικό πεδίο, τις ασκήσεις που χωρίζονται σε τέσσερις κατηγορίες: Τις φιλοσοφικές, που αφορούν στην επιχειρηματολογική ανάλυση· αυτές που αφορούν στην Ιστορία της Φιλοσοφίας – και τις απόψεις που πρεσβεύουν οι διάφορες φιλοσοφικές σχολές·

στις πραγματολογικές ή πολιτισμικές και τις λογικές, στις οποίες εξετάζεται η ισχύς των επιχειρημάτων.

Έτσι, με τη “Λογοανάλυση”, δεκάδες κουραστικές και ίσως αποθαρρυντικές ώρες ψαξίματος σε βιβλία, τόμους και άπειρα διαφορετικά βιβλία, αναπληρώνονται από ένα ευχάριστο παιχνίδι.

Μ. Δεληθανάσης (από τον Τύπο)

Συνεργατική μάθηση και ηλεκτρονικά εργαλεία

Πού βρίσκεται λοιπόν –για την καθιέρωση της συνεργατικής μάθησης– η συμβολή μιας μηχανής που αποσπά την προσοχή του χρήστη, σαν να επρόκειτο για άνθρωπο; Δεν ελλοχεύει, αντίθετα, εξαιτίας της χρήσης του υπολογιστή, ο κίνδυνος της ψυχοκοινωνικής απομόνωσης των παιδιών;

Μια πρώτη απάντηση σ’ αυτό το ερώτημα θα μπορούσε να είναι πως η πραγματικότητα δεν είναι τόσο απλή, αλλά μάλλον σύνθετη και αντιφατική. Κατά τα φαινόμενα, πολλές επιθυμητές αλλαγές είναι δυνατόν να προέρχονται από εκεί που δε θα το περίμενε κανείς. Ο σύγχρονος τρόπος ζωής (για τη διαμόρφωση του οποίου και η νέα τεχνολογία έχει έμμεσα το δικό της μερίδιο ευθύνης) μπορεί να έχει απομονώσει κοινωνικά τους ανθρώπους στις “ανεπτυγμένες” κοινωνίες, όμως τα επιτεύγματα της πληροφορικής τείνουν συγχρόνως και να ανοίγουν τις κοινωνίες, να τις “δικτυώνουν” και να τις διασυνδέουν κατά τρόπο εκπληκτικό, μειώνοντας τον παραδοσιακό “εθνοκεντρισμό” των κλειστών κοινωνικών ομάδων. Ούτως ή άλλως, το αυθόρμητο ομαδικό παιχνίδι των παιδιών, για παράδειγμα, έχει προ πολλού εξαφανιστεί στην πόλη μαζί με την κατάργηση της γειτονιάς, την εμφάνιση της τηλεόρασης και των “επιτραπέζιων” παι-

χνιδιών, πριν από την επικράτηση του υπολογιστή. Τώρα οι μαθητές ανταλλάσσουν ή παίζουν μαζί παιχνίδια (πολλά από τα οποία τους εφοδιάζουν με δεξιότητες επιβίωσης διαφορετικές από ό,τι σε άλλες εποχές), ενώ μέσα στο σχολείο εργάζονται ομαδικά, τουλάχιστον ανά δύο. Η προοπτική διασύνδεσής τους με τοπικά ή διεθνή δίκτυα και με ηλεκτρονικά ταχυδρομεία, καθώς και της συμμετοχής τους σε εξ αποστάσεως συζητήσεις, συσκέψεις και διάφορες άλλες συνεργασίες μέσω του υπολογιστή, υπόσχεται ορισμένα πρόσθετα πλεονεκτήματα, όπως είναι η άρση του εμποδίου των αποστάσεων και των περιορισμών που τίθενται συνήθως στο χρόνο, μέσα στον οποίο πρέπει να εργαστούν όλοι όσοι έχουν συγκεντρωθεί στον ίδιο χώρο για ένα κοινό έργο. [...]

Τελευταία όμως έχουν γίνει πολλές μελέτες και ερευνητικές πειραματικές εφαρμογές, που δείχνουν ότι υπάρχουν για όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης εξαιρετικές δυνατότητες προώθησης της συνεργατικής, αλλά και γενικότερα της ολοκληρωμένης προσέγγισης της μάθησης μέσω της χρήσης προγραμμάτων υπολογιστών, τα οποία βέβαια έχουν σχεδιαστεί για το σκοπό αυτό. [...]

Α. Ράπτης - Α. Ράπτη, Πληροφορική και Εκπαίδευση

Διαθεματικές δραστηριότητες: παιδαγωγικά παιχνίδια και προσομοιώσεις

Μια από τις πολλές εφαρμογές εκπαιδευτικού λογισμικού, που είναι κατάλληλο για χρήση στο σχολείο ή και στο σπίτι, είναι και τα λεγόμενα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Παρόλο που ο όρος μάς παραπέμπει σε ψυχαγωγικές δραστηριότητες, στην πραγματικότητα περιλαμβάνει ένα –περισσότερο ή λιγότερο– ευρύ σύνολο δραστηριοτήτων, που παρέχουν υλικό για την άσκηση –επομένως και την ανάπτυξη– ορισμένων δεξιοτήτων που διαθέτουν τα παιδιά σε χαμηλό ή λανθάνον επίπεδο.

Οι γνώσεις και οι δεξιότητες αυτές όχι μόνον αποκτώνται σε ένα περιβάλλον ομαδικής συνεργασίας, αφού παίζονται με τουλάχιστον δύο παίχτες και ορισμένους θεατές, αλλά και είναι δυνατόν να αγγίζουν το περιεχόμενο πολλών γνωστικών αντικειμένων, προωθώντας έτσι την ολοκληρωμένη, διαθεματική μάθηση. Οι προσομοιώσεις έχουν πολλά κοινά με τα παιχνίδια, μόνο που συνήθως τα τελευταία είναι σκηνοθετημένα με κάποια παραμυθητικά και παιγνιώδη στοιχεία, που δίνουν κίνητρα για την επιδίωξη γνώσεων και την επίλυση προβλημάτων. Οι προσομοιώσεις αντίθετα διατηρούν πιο ξεκάθαρο το επιστημονικό πνεύμα του πειραματισμού [...]

Ένα παράδειγμα είναι το πρόγραμμα προσομοίωσης “The Oregon Trail” (OTA, 1988) το οποίο βάζει τους μαθητές στο ρόλο των πρωτοπόρων του παρελθόντος και μέσα από περιπέτειες τούς εμπλέκει σε δραστηριότητες και προβλήματα που έχουν σχέση με διαφορετικά γνωστικά αντικείμενα, εκτός από την ιστορία, όπως τα γλωσσικά (γράφουν και εκδίδουν εφημερίδα με σχετική αλλά ποικίλη ύλη), τα μαθηματικά (κάνοντας αγορές για το ταξίδι και συναλλαγές που απαιτούν υπολογισμούς), τα καλλιτεχνικά (ζωγραφίζουν χάρτες και εικονογράφηση για την εφημερίδα), βιοφυσική και τη γεωγραφία (μελετούν το κλίμα, την άγρια φύση, τα ζώα και τη διατροφή κατά τη διάρκεια του ταξιδιού), τη μουσική (τραγουδούν τραγούδια της εποχής) κ.ά.

Α. Ράπτης - Α. Ράπτη, Πληροφορική και Εκπαίδευση

Γραπτή εργασία για το σπίτι

Απευθυνθείτε, ως δεκαπενταμελές συμβούλιο, σε εταιρεία που εμπορεύεται ηλεκτρονικούς υπολογιστές και προσπαθήστε να την πείσετε να διαθέσει, σε εξαιρετικά χαμηλή τιμή, ένα σημαντικό αριθμό υπολογιστών σε μαθητές του σχολείου σας που επιθυμούν, αλλά δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να αγοράσουν δικό τους υπολογιστή. Φροντίστε στην επιστολή σας να τονίσετε τις δυνατότητες που μπορεί να προσφέρει ο υπολογιστής σε ένα νέο άνθρωπο.

Διαβάστε τα παρακάτω αποσπάσματα από τον Τύπο και συζητήστε τα διάφορα προβλήματα που δημιουργούνται από τη χρήση του Internet σε ποικίλους τομείς της κοινωνικής ζωής.

Ανισότητες στην πληροφορία

Η κοινωνική ανισότητα, ο κοινωνικός αποκλεισμός και η αποδιάρθρωση του κοινωνικού ιστού είναι στο εξής άμεσα συνδεδεμένα με τις αυξανόμενες ανισότητες πρόσβασης στην πληροφορία και στην ταξινομημένη γνώση. [...]

Η πρόσβαση όλων σε κάθε είδους νέες πληροφορικές τεχνολογίες έχει λοιπόν θεμελιώδη πολιτική σημασία. Οι άνθρωποι δε θα πρέπει μόνο να έχουν τη δυνατότητα και τα κίνητρα, αλλά και την “υποχρέωση” να είναι ικανοί να χρησιμοποιούν τις νέες τεχνολογίες και στον επαγγελματικό και στον ιδιωτικό βίο τους. Αν δεν θέλουμε να βρεθούμε αντιμέτωποι με τις συνέπειες αξεπέραστων κοινωνικών κατακερματισμών και “γκέτο” γνώσης, τότε η ίδια η έννοια και το περιεχόμενο μιας θεσμοποιημένης “στοιχειώδους εκπαίδευσης για όλους” πρέπει να αναθεωρηθούν. Ο κίνδυνος να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για νέες άκαμπτες κοινωνικές ιεραρχίες, που οδηγούν στην επιδείνωση του κοινωνικού αποκλεισμού και στη διάλυση του κοινωνικού ιστού, είναι πάντα παρών.

Έτσι, το να επινοηθούν νέες μορφές για τον “εκδημοκρατισμό” της τεχνικής και επικοινωνιακής δεξιοσύνης, χωρίς να την “εκχυδαΐσουμε” είναι μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις που υποχρεώθηκαν ποτέ να αντιμετωπίσουν οι πολιτικές για την εκπαίδευση. Η ίδια η επιβίωση της συνοχής των κοινωνιών εξαρτάται ίσως από την ικανότητα να επινοηθούν νέες λύσεις για το πρωτόφαντο αυτό πρόβλημα. Η διά βίου εκπαίδευση και η εξάπλωση ευέλικτων δομών παιδείας έχουν ασφαλώς ανεκτίμητη σημασία για τις πολυάριθμες μειονότητες, που θα ήθελαν και θα ήταν ικανές να τις εκμεταλλευθούν.

Κ. Τσουκαλάς (από τον Τύπο)

Όσον αφορά το εσωτερικό των ανεπτυγμένων κρατών, μελέτες δείχνουν την αδυναμία που θα έχουν φτωχότερα ή γεωγραφικώς απομακρυσμένα κοινωνικά στρώματα να κάνουν χρήση των “νέων μέσων”. Η δε “πληροφοριακή ανισότητα” προβλέπεται να οξύνει στο έπακρο τις σχέσεις Βορρά-Νότου. Να αναφερθεί χαρακτηριστικά ότι στα δεκάδες εκατομμύρια χρήστες ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που υπάρχουν παγκοσμίως, περιλαμβάνονται μόνο μερικές εκατοντάδες χιλιάδες απ’ όλη τη Λατ. Αμερική και λίγες χιλιάδες από τη Μαύρη Ήπειρο.

Π. Παπαδόπουλος,
Η δημοκρατία ταιριάζει στο Internet
(από το αφιέρωμα της εφημερίδας
«Η Καθημερινή» στο Internet).

“Πειρατεία μέσω του Internet”

Τετρακόσιοι καλλιτέχνες και συγκροτήματα διεθνούς φήμης, έγραφε την περασμένη Τετάρτη η “Καθημερινή”, κατέθεσαν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υπόμνημα, με το οποίο ζητούν την εφαρμογή μέτρων και κανόνων δεοντολογίας κατά της ηλεκτρονικής καταπάτησης πνευματικών δικαιωμάτων. “Η πειρατεία μέσω του Internet έχει καταστεί ανεξέλεγκτη, καθώς μέσα από χιλιάδες διαφορετικές διευθύνσεις ο καθένας μπορεί να μεταφέρει πολύ γρήγορα, χωρίς κόπο, στον υπολογιστή του εκατομμύρια τραγούδια, χωρίς να καταβάλει τίποτε στους δημιουργούς τους”, δήλωσε η Νανά Μούσχουρη. Και ο γνωστός συνθέτης Μισέλ Ζαρ συμπλήρωσε πως “με τα σύγχρονα μηχανήματα αναπαραγωγής μπορεί οποιοσδήποτε ν’ αντιγράψει σπίτι του, με ψηφιακή απόδοση ένα δίσκο”.

Α. Καρακούσης (από τον Τύπο)

Κινδυνεύει η πνευματική ιδιοκτησία

Ακόμα πιο πρόσφατες εξελίξεις, στο χώρο της ηλεκτρονικής, δημιούργησαν νέους και μεγαλύτερους κινδύνους. Οι καινούργιες δυνατότητες αποταμίευσης και μεταβίβασης στοιχείων (με την ψηφιακή τεχνολογία, τα ημιαγωγά προϊόντα και τις οπτικές ίνες), που χαρακτηριστικά αξιοποιούνται σε “διαδίκτυα” (όπως το INTERNET) επιτρέπουν τη διάδοση και την αναπαραγωγή των έργων με κόστος περίπου μηδέν, σε χρόνο μηδέν και με περίπου αδυναμία εντοπισμού κάποιου υπευθύνου για τις προσβολές της πνευματικής ιδιοκτησίας που εύκολα διαπράττονται με τις νέες τεχνικές. Τι απομένει πια από την πνευματική ιδιοκτησία και τις εξασφαλίσεις που παρείχε στον πνευματικό δημιουργό;

Η παγκόσμια κοινότητα δεν έχει μείνει αδιάφορη μπροστά στο πρόβλημα. Ύστερα από προπαρασκευαστικές εργασίες ετών, συνήλθε το Δεκέμβριο του 1996 στη Γενεύη μια Διπλωματική Διάσκεψη που υιοθέτησε Διεθνή Σύμβαση με διατάξεις προστατευτικές για την πνευματική ιδιοκτησία απέναντι στις τελευταίες τεχνικές εξελίξεις. Έτσι,

για παράδειγμα, κηρύσσεται παράνομη η τοποθέτηση σε χώρο του INTERNET έργου προστατευόμενου από την πνευματική ιδιοκτησία χωρίς την άδεια (επομένως και την αμοιβή) του πνευματικού δημιουργού. Οι καινούργιες διατάξεις δεν λύνουν, βεβαίως, όλα τα προβλήματα, αλλά πάντως δείχνουν ότι τα προβλήματα συνειδητοποιούνται και γίνονται βήματα προς τη σωστή κατεύθυνση.

Γ. Κουμάντος (από τον Τύπο)

Στο Internet φυτρώνουν και “άνθη του κακού”...

Έτσι, εκτός από παράδεισος επικοινωνίας, πληροφόρησης, γνώσης, ψυχαγωγίας και αγορών, ο Παγκόσμιος Ιστός (WWW) είναι επίσης ένας παράδεισος για πολιτική προπαγάνδα (με ιστοσελίδες “φιλοτεχνημένες” από ακροδεξιά και νεοναζιστικά στοιχεία), για πορνογραφία ή ακόμα και για οργανωμένο έγκλημα (η διαβόητη “σοκαΐγια”, κλάδος της ιαπωνικής μαφίας, έχει τη δική της ιστοσελίδα απ’ όπου υπερασπίζεται τις δραστηριότητές της...).

Όλα αυτά είναι ελεύθερα στο Internet, σε “κοινή θέα” ενηλίκων και ανηλίκων, καθώς δεν υπάρχει κανείς περιορισμός, από πλευράς νομοθεσίας. Ή, πιο σωστά, δεν υπήρχε ως τώρα. Μπροστά στη γενική κατακραυγή και τα διαβήματα, κυρίως από την πλευρά των γονέων, πολλές χώρες αρχίζουν να υιοθετούν κάποια νομικά μέσα προστασίας, τουλάχιστον των ανηλίκων. Η διανομή πορνογραφικού υλικού, για παράδειγμα, μέσω του Διαδικτύου διώκεται πλέον ποινικά σε πολλές χώρες, με πρώτες τις ΗΠΑ, ενώ προς την ίδια κατεύθυνση κινείται και η Γερμανία, εκδίδοντας λίστα απαγορευμένων ιστοσελίδων, στις οποίες έχει συμπεριλάβει –ως “άμεσα ενδιαφερόμενη”– και εκείνες με νεοναζιστικό περιεχόμενο.

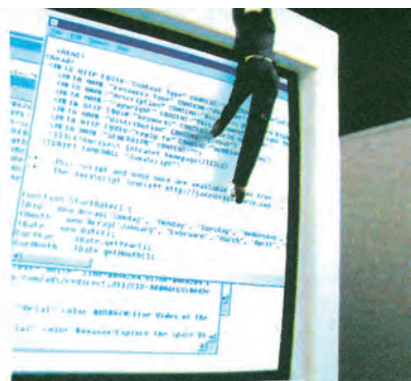
(Ανυπόγραφο σημείωμα, από το αφιέρωμα της εφημερίδας «Η Καθημερινή» στο Internet).

Είναι αξιόπιστες οι πληροφορίες του Internet;

[...] Η αξιοπιστία είναι ένα άλλο ζήτημα. Τα παραδοσιακά ΜΜΕ μπορούν, λίγο πολύ, να ελεγχθούν όσον αφορά την αξιοπιστία τους. Ωστόσο στο Internet, όπως πολλές φορές έχει συμβεί, πολλοί μπορούν να παρέμβουν στα μηνύματα των πομπών και να “περάσουν” ψευδή και ανυπόσταστα μηνύματα. Αν τα παραδοσιακά Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας διευθέτησαν το ζήτημα στη δομή των οργανισμών τους, όπως π.χ. με τον έλεγχο που κάνουν οι διευθυντές και οι αρχισυντάκτες στα άρθρα των συντακτών, για να προσδιορίσουν ποια πληροφόρηση είναι ακριβής, στο Internet κάτι τέτοιο είναι δύσκολο να πραγματοποιηθεί. Στην πράξη, ή επί του παρόντος, το “φορτίο” του ελέγχου αξιοπιστίας επιβαρύνει το χρήστη, ο οποίος καλείται να αποφασίσει πόσο αξιόπιστη είναι κάθε πηγή ή μήνυμα που περιλαμβάνει.

Ζ. Παπαθανασόπουλος, Νέα μορφή επικοινωνίας γεννιέται (από το αφιέρωμα της εφημερίδας «Η Καθημερινή» στο Internet).

Δυσοίωνα τα ευρήματα μιας έρευνας του Πανεπιστημίου Carnegie-Mellon σχετικά με τις επιπτώσεις του Δικτύου στον ψυχισμό και στις διαπροσωπικές σχέσεις των ανθρώπων

Σύμφωνα με την έρευνα, η χρήση του Διαδικτύου φαίνεται ότι προκαλεί χαλάρωση των διαπροσωπικών σχέσεων εντός και εκτός οικογένειας και αυξάνει τα συναισθήματα μοναξιάς, απομόνωσης και κατάθλιψης των επισκεπτών του Κυβερνοχώρου, τόσο πιο πολύ, μάλιστα, όσο περισσότερο χρόνο ξοδεύει κάποιος *on line*. Βλάπτει, λοιπόν, το Internet σοβαρά την υγεία ή μήπως είναι νωρίς για συμπεράσματα;

A) Ομαδική εργασία

Οργανώστε μια συζήτηση στρογγυλής τραπέζης με θέμα: “Το Διαδίκτυο εισβάλλει στη ζωή μας, φέρνοντας πολλές αλλαγές”. Χωριστείτε σε ομάδες και επιλέξτε μια πλευρά του θέματος, η οποία σας ενδιαφέρει. Να τη μελετήσετε και να την παρουσιάσετε, π.χ. Διαδίκτυο και εμπόριο/οικονομία, Διαδίκτυο και τέχνη, Διαδίκτυο και ανθρώπινες σχέσεις, Διαδίκτυο και ψυχαγωγία. Συγκεντρώστε πληροφορίες, συζητήστε τις εμπειρίες σας σχετικά με το υποθέμα που επιλέξατε και οργανώστε το υλικό σας με τη μορφή προφορικής εισήγησης.

B) Ατομική εργασία

Να γράψεις ένα άρθρο σχετικά με την επίδραση του Διαδικτύου σε έναν ειδικά ή σε διάφορους τομείς της κοινωνικής ζωής.

Για τις παραπάνω εργασίες μπορείτε να αντλήσετε πληροφορίες και από τα παρακάτω αποσπάσματα από τον ημερήσιο τύπο.

Το Internet για μια επίσκεψη στα μουσεία

Η επικοινωνιακή πολιτική των μεγάλων πολιτιστικών οργανισμών του κόσμου έχει αναγκαστεί να υποστεί σημαντικές τροποποιήσεις τα τελευταία χρόνια, προκειμένου να συμβαδίσει με τους νέους δρόμους που έχει χαράξει η τεχνολογία. Αυτή η επιβεβλημένη από τα πράγματα πλέον προσπάθειά τους έχει κριθεί απόλυτα απαραίτητη, ώστε να μπορέσουν να προσελκύσουν ένα όσο το δυνατόν μεγαλύτερο κοινό. Η προσαρμογή στη νέα εποχή με τη δημιουργία ιστοσελίδων στο Internet απευθύνεται στους φιλότεχνους, αλλά και στον τεράστιο αριθμό των χρηστών του δικτύου, που ίσως ενδιαφερθούν, πέφτοντας τυχαία στη σελίδα κάποιου μεγάλου μουσείου του εξωτερικού. [...]

Σε ό,τι αφορά τις κλασικές τέχνες, οι επιλογές είναι... απλώς άπειρες. Οι χρήστες του Διαδικτύου, που θέλουν να επισκεφθούν εικονικά ένα μεγάλο μουσείο του εξωτερικού και να περιηγηθούν στα εκθέματά του έστω και μέσω της οθόνης του υπολογιστή, μπορούν πολύ απλά να ψάξουν, με τα εργαλεία έρευνας, όπως το altavista ή το yahoo για παράδειγμα, στην περίπτωση που δεν γνωρίζουν την ακριβή διεύθυνση του μουσείου.

(από τον Τύπο)

Ηλεκτρονικό Εμπόριο

Η δυνατότητα διεξαγωγής πραγματικών αγορών από το σπίτι ξεκίνησε με τη χρήση της τηλεόρασης και του τηλεφώνου (τηλε-μάρκετινγκ, tele-shopping), αλλά σήμερα η δυνατότητα αυτή έχει επεκταθεί και γίνεται μέσω Η/Υ και Internet. Το Internet με τη δικτυακή του υποδομή βοήθησε στην παγκοσμιοποίηση της αγοράς και την ανάπτυξη ηλεκτρονικών αγορών, ιδεατών ηλεκτρονικών καταστημάτων και εμπορικών κέντρων (Virtual Malls). Πολυκαταστήματα, κάθε μορφής, ξεφυτρώνουν καθημερινά μέσα από το Δίκτυο και παρέχουν τη δυνατότητα στον τελικό καταναλωτή να διεξάγει με έναν απλό και φιλικό τρόπο τις αγορές του, ενώ παράλληλα παρέχουν στις επιχειρήσεις ένα καινούριο μέσο για τη βελτιστοποίηση του τρόπου λειτουργίας και την αύξηση της φήμης και της πελατείας τους.

Ήδη η διεξαγωγή του λιανεμπορίου μέσω Διαδικτύου είναι μια πραγματικότητα:

- στην Ολλανδία για παράδειγμα το 33% των χρηστών του Internet το χρησιμοποιούν για να κάνουν τις αγορές τους on-line, ενώ στις ΗΠΑ το αντίστοιχο ποσοστό είναι 22%.
- επίσης, μέχρι το 2000, στις ΗΠΑ έχει υπολογισθεί ότι 50 εκατ. καταναλωτές θα αγοράζουν απευθείας μέσω Internet, ξοδεύοντας 350 \$ το χρόνο ο καθένας.

Γ.Ι. Δουκίδης (από το αφιέρωμα της εφημερίδας «Η Καθημερινή» στο Internet)

Ο ελεύθερος χρόνος θα ξοδεύεται μπροστά σε έναν υπολογιστή;

“Συμπαιγνία εξ αποστάσεως”

Τι παιχνίδι είναι αυτό, έλεγαν οι παλαιότεροι, όταν δεν παίζεται με άλλους; Όλα τότε ήταν ομαδικά, από τους βόλους ως το ποδόσφαιρο. Βεβαίως υπάρχουν πλέον και για μοναχικούς ανθρώπους παιχνιδο-απολαύσεις, αλλά αυτό φαίνεται αρκετά ασύμφορο για τα τμήματα εμπορικής εκμετάλλευσης των μεγάλων εταιρειών. Όταν μπορείς να μαζέψεις τρεις, δέκα, είκοσι πέντε ανθρώπους από διάφορα μέρη του κόσμου, ώστε να παίζουν μανιωδώς σε ομάδες ή ένας εναντίον όλων επί ώρες ή και ημέρες και να πληρώνουν ανάλογα, δεν πρέπει να χάνεις χρόνο. Ήδη υπάρχουν ιδιωτικά κλειστά δίκτυα, όπου παίρνοντας τηλέφωνο παίζεις από black jack ως σκάκι, αλλά και ανοικτές τοποθεσίες στο Internet, όπου οι μεγάλες εταιρείες παιχνιδιών έχουν στήσει τις... σκηνές τους, μαζεύοντας κόσμο, για να παίζει αδιάκοπα.

(από τον Τύπο)

Το Internet στο Δημόσιο

Ο εκσυγχρονισμός του δημόσιου τομέα περνάει και από το Διαδίκτυο

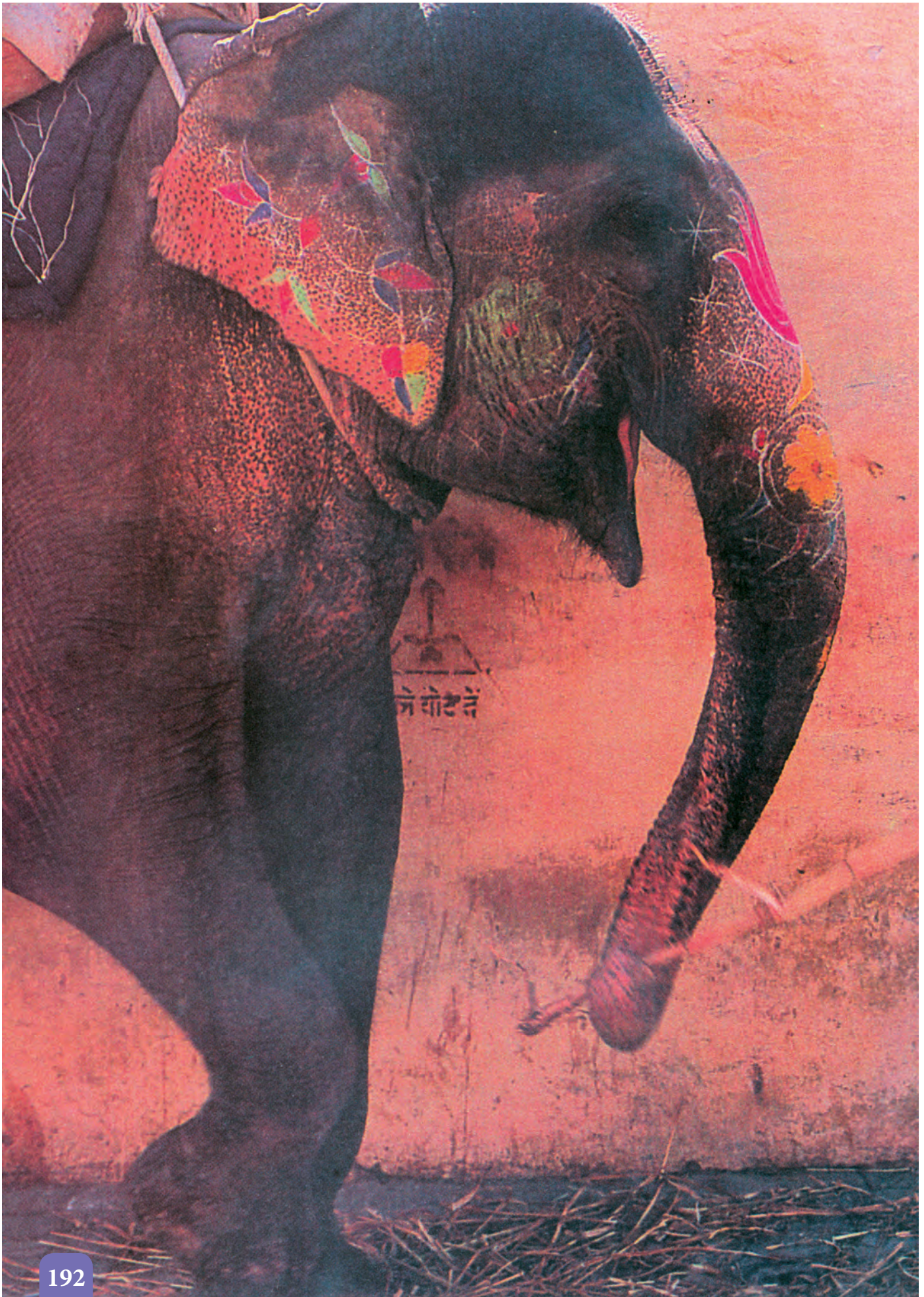
Κρίσιμος παράγων για τη μετάβαση σε μια συμμετοχική Κοινωνία της Πληροφορίας, επομένως, είναι η εξοικείωση όλων των πολιτών με τις τεχνολογικές δυνατότητες και εφαρμογές, στόχος ο οποίος θέτει ως όρους εκ των ουκ άνευ, αφενός τη διαθεσιμότητα των τεχνολογιών σε προσιτές τιμές και αφετέρου τη δημόσια πρόσβαση σε υποδομές και υπηρεσίες. Υπό το πρίσμα αυτό, χρέος της Πολιτείας και, κατά συνέπεια, της Δημόσιας Διοίκησης, είναι να συνειδητοποιήσει την κρισιμότητα του πληροφοριακού πόρου για τη συμμετοχικότητα, την παραγωγικότητα και τη δημιουργικότητα της κοινωνίας και να αντιμετωπίσει την “πληροφοριοδότηση” της χώρας ως μια νέα καθολική υπηρεσία, όπως η ύδρευση, η ηλεκτροδότηση ή το συγκοινωνιακό και επικοινωνιακό δίκτυο. Μια τέτοια θεώρηση είναι αναγκαία, προκειμένου να αναπτυχθεί τελικά, η Εθνική Πληροφοριακή Υποδομή (National Information Infrastructure) της Ελλάδας. [...]

Στο παραπάνω πλαίσιο, η Δημόσια Διοίκηση εμφανίζει ισχυρές και επείγουσες αναγκαιότητες εκσυγχρονισμού, τόσο των εσωτερικών λειτουργιών της όσο και των υπηρεσιών που παρέχει προς πολίτες και φορείς, με άξονες την απλούστευση και επιτάχυνση των εσωτερικών λειτουργιών ενημέρωσης και απόφασης, την αυτοματοποίηση των συναλλαγών και τη μείωση του λειτουργικού κόστους. Για να επιτευχθούν, όμως, οι στόχοι αυτοί, είναι απαραίτητο οι Τεχνολογίες Πληροφορίας και Επικοινωνιών να αντιμετωπιστούν από τη Δημόσια Διοίκηση όχι ως η πανάκεια κάθε κακοδαιμονίας, αλλά ως εργαλείο αναγκαίο και όχι αφ’ εαυτού ικανό, προκειμένου να τεθεί ο πολίτης στο επίκεντρο της εξυπηρέτησης. [...]

Η αξιοποίηση των δικτυακών υποδομών και ιδιαίτερα του Internet, που αποτελεί την κατ’ εξοχήν υποδομή δημόσιας χρήσης, για την υποβολή φορολογικών δηλώσεων, την καταβολή φόρου, την έκδοση φορολογικών πιστοποιητικών και την προσωπική πληροφόρηση των φορολογούμενων απαιτεί, εκ μέρους του υπουργείου Οικονομικών, ιδιαίτερη προσοχή, προκειμένου να προστατευθεί το έννομο συμφέρον των Ελλήνων πολιτών για την προστασία των οικονομικών τους στοιχείων. [...]

Ο στρατηγικός σχεδιασμός πρέπει να εκτιμήσει την αναγκαιότητα δομών, οι οποίες θα χαράξουν κατά συστηματικό τρόπο στόχους και προτεραιότητες, θα καθιερώσουν κανόνες και πρότυπα λειτουργίας, ταυτόχρονα όμως θα μετρήσουν τα αποτελέσματα της προσπάθειας και θα αναδείξουν το ανθρώπινο δυναμικό ως τον κρίσιμο παράγοντα για το σχεδιασμό, την υλοποίηση και την παραγωγική λειτουργία των νέων υπηρεσιών. Άλλωστε, μόνο η ένταξη των πολιτών ως ολοκληρωμένων προσωπικοτήτων στο επίκεντρο της εξυπηρέτησης, μπορεί να μας επιτρέψει την ελπίδα ότι ο ιστός του Internet θα γίνει το υφάδι για έναν κόσμο που έχουμε υποχρέωση να τον κεντήσουμε με κλασική παιδεία και τεχνολογική κουλτούρα. [...]

Παναγιώτης Γεωργιάδης (από το αφιέρωμα της εφημερίδας «Η Καθημερινή» στο Internet)

जे चोट दे

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ

Η επιφυλλίδα είναι ένας τύπος κειμένου που αναφέρεται σε διάφορα θέματα φιλολογικά, επιστημονικά, κοινωνικά, καλλιτεχνικά, πολιτικά κτλ. και γράφεται από πρόσωπο ειδικό στο θέμα. Δημοσιεύεται σε εφημερίδα σε ορισμένη θέση και χωρίζεται συνήθως από την υπόλοιπη ύλη με ολοσέλιδη ή μικρή γραμμή. Στο παρελθόν η θέση αυτή ήταν κατά κανόνα στο κάτω άκρο της σελίδας, αλλά στην εποχή μας η θέση της επιφυλλίδας ποικίλλει από εφημερίδα σε εφημερίδα. Ο επιφυλλιδογράφος μπορεί να ξεκινήσει από ένα επίκαιρο θέμα, π.χ. “Η διαφήμιση”, αλλά δε μένει προσκολλημένος στο επίκαιρο· προχωρεί σε παρατηρήσεις και σκέψεις διαχρονικού χαρακτήρα και γενικότερου ενδιαφέροντος. Γι’ αυτό το λόγο επισημαίνεται στο Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής του Ιδρύματος Μ. Τριανταφυλλίδη του Α.Π.Θ. ότι είναι “κείμενο δοκιμιακού χαρακτήρα”. Από την άλλη πλευρά, ωστόσο, πρέπει να τονίσουμε ότι τα όρια ανάμεσα στην επιφυλλίδα και στο άρθρο δεν είναι εντελώς ευδιάκριτα και γι’ αυτό, άλλωστε, σύμφωνα με άλλα λεξικά, π.χ. στο Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό του Ελευθερουδάκη, επιφυλλίδα ορίζεται ως “άρθρον δημοσιευόμενον εις το κάτω άκρον των εφημερίδων και χωριζόμενον από της λοιπής ύλης δι’ οριζοντίας γραμμής”. Μπορούμε, επομένως, να πούμε ότι η επιφυλλίδα είναι ένα είδος σύντομου άρθρου. Ο όρος επιφυλλίδα είχε, εξάλλου, στο παρελθόν και μια δεύτερη σημασία. Επιφυλλίδα, ονομαζόταν, επίσης, και ένα λαϊκό ανάγνωσμα, συνήθως μυθιστόρημα που δημοσιευόταν τμηματικά, σε συνέχειες στην εφημερίδα.

विद्यागसमाक्षेत्रे
विद्यागनेत्या
विद्यागसमाक्षेत्रे
विद्यागनेत्या

Αναφορές στη μητρότητα

Η πληροφόρηση της κοινής γνώμης για τη σημασία του μητρικού θηλασμού κερδίζει συνεχώς σε ένταση και έκταση τα τελευταία χρόνια. Η χρησιμότητά της είναι αναμφισβήτητη. Αλλά, όπως κάθε εκστρατεία πληροφόρησης, εμπεριέχει τον κίνδυνο της μερικής αντιμετώπισης του θέματος. Η έμφαση σε ορισμένες πλευρές ενός σύνθετου προβλήματος και, ακόμα περισσότερο, η παράλειψη αναφορών σε άλλες πλευρές του είναι δυνατό να μετατρέψουν την αντικειμενικά σωστή πληροφόρηση σε συνειδητό ή μη εργαλείο μονότροπου επηρεασμού.

Γι' αυτό είναι απαραίτητο να υπογραμμιστεί, παρόλο που μοιάζει αυτονόητο, ότι το πρόβλημα του μητρικού θηλασμού δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται ανεξάρτητα από το κοινωνικο-οικονομικό και πολιτισμικό περιβάλλον.

Και πρώτα απ' όλα χρειάζεται να γίνει η διάκριση ανάμεσα στην εγκληματική εξάπλωση των υποκατάστατων του μητρικού γάλακτος σε πληθυσμούς του Τρίτου Κόσμου, όπου δε συγκεντρώνονται οι προϋποθέσεις για την ακίνδυνη χρήση του μπιμπερό, και στο θέμα της επιθυμητής προώθησης του μητρικού θηλασμού στις αναπτυγμένες χώρες.

Τα μωρά είναι τα ίδια παντού, το μητρικό γάλα είναι παντού μοναδικό, αλλά το πρόβλημα διαφέρει.

Αν παραθέσουμε μερικές διαστάσεις του θέματος του μητρικού θηλασμού, θα φανεί η πολυπλοκότητά τους και ο συσχετισμός τους με το στενό και το ευρύτερο περιβάλλον του ζεύγους: μάνα-παιδί. Αναφερόμαστε σε διαστάσεις:

- τροφικές (θρεπτικές ουσίες του μητρικού γάλακτος και κατάλληλος ρυθμός διατροφής)
- προληπτικές ασθενειών (ανοσοποιητικές ιδιότητες του μητρικού γάλακτος)

- ψυχολογικές (το βίωμα του θηλασμού για το βρέφος και τη μάνα)
- κοινωνικές (σχέση του θηλασμού και της μητρότητας με την επαγγελματική ζωή της μητέρας και γενικότερα με τον τρόπο ζωής της)
- ψυχοκοινωνικές (στάση μητέρας απέναντι στο θηλασμό και του κοινωνικού περιβάλλοντος απέναντι στη μητέρα που θηλάζει ή δε θηλάζει)
- οικονομικές (οικονομικές δυνατότητες της οικογένειας, συγκριτικό κόστος θηλασμού και υποκατάστατων, συμφέροντα των εταιρειών βιομηχανίας γάλακτος)
- ηθικές (δεοντολογία της πληροφόρησης για το θηλασμό και της διαφήμισης για τα υποκατάστατά του).

Ο τρόπος με τον οποίο αυτές οι διαστάσεις αρθρώνονται και το ειδικό τους βάρος κάθε φορά, παραλλάζουν από τη μια περίπτωση στην άλλη.

Η προσπάθεια για την προώθηση του μητρικού θηλασμού χρειάζεται να δει τις γυναίκες με τρόπο συνολικό, ως κοινωνικά όντα και όχι μόνο ως μητέρες. Αυτό σημαίνει ότι, σε κοινωνίες σαν τη δική μας, η επαγγελματική ζωή της μητέρας θα θεωρηθεί ως ένα δεδομένο, όπως και η μητρότητα. Η συντήρηση των συνθηκών που μετατρέπουν τις δύο αυτές πραγματικότητες σε δίλημμα, υποβάλλοντας στις γυναίκες την υποχρέωση της επιλογής, είναι ένδειξη κοινωνικής δυσπλασίας, πρόβλημα προς λύση για την κοινωνία ολόκληρη.

Πιατί το να αφήνεται η φροντίδα και η ανατροφή των παιδιών στην αποκλειστική ευθύνη της μητέρας, δεν τείνει μόνο στο να κατευθύνει προς το περιθώριο της ενεργού κοινωνικής ζωής τις γυναίκες-μανάδες. Τείνει και στο να αποκλείσει από το συλλογικό κοινωνικό προβληματισμό την αντιμετώπιση του παιδιού και των αναγκών του.

Ότι αφορά το παιδί, θα έπρεπε να αφορά ολόκληρη την οργανωμένη κοινωνία. Διαμορφώνονται άραγε οι κατάλληλοι κοινωνικοί και νομικοί μηχανισμοί, που θα προστατεύσουν και θα πλαισιώσουν την παιδική ηλικία;

Το σχέδιο νόμου “για την προστασία της μητρότητας και της διευκόλυνσης των εργαζομένων γονέων για την ανατροφή και τη φροντίδα των παιδιών τους” της Ομάδας εργασίας που συγκρότησε το Υπουργείο Κοινωνικών Υπηρεσιών με πρόεδρο τον καθηγητή Ι. Δελιγιάννη, στηρίζεται στην αντίληψη της γονεϊκής ισότιμης ευθύνης και στην πολυδιάστατη αντιμετώπιση της μητρότητας. Περιλαμβάνει προτάσεις που διευκολύνουν την επιλογή του θηλασμού στις εργαζόμενες μητέρες, αλλά και γενικότερα την επιλογή της συνειδητής μητρότητας, στο μέτρο που προβλέπουν την κατάλληλη πλαισίωση της βρεφικής και νηπιακής ηλικίας σε συλλογικούς χώρους. (Το ότι η δωδέκατη σύσκεψη των Ευρωπαίων υπουργών Παιδείας, που έγινε πρόσφατα στη Λισαβόνα, αφιερώθηκε στην προσχολική εκπαίδευση, υπογραμμίζει τη σημασία του θέματος για την Ευρώπη).

Αλλά η στάση των γυναικών απέναντι στη μητρότητα και το θηλασμό δεν εξαρτάται μόνο από τα πρακτικά προβλήματα που έχουν να αντιμετωπίσουν (ωράρια εργασίας κλπ.) και τη λιγότερο ή περισσότερο σωστή πληροφόρηση που διαθέτουν για το θέμα. Έχει άμεση σχέση και με τον τρόπο με τον οποίο δέχονται τον εαυτό τους.

Εάν αισθάνονται επιβεβαιωμένες ως γυναίκες, ολοκληρωμένες και ανεξάρτητες ως κοινωνικά όντα, αν η μητρότητα γι' αυτές είναι συνειδητή επιλογή, είναι φυσικό να μη θελήσουν, κατά κανόνα, να στερηθούν τη μοναδική εμπειρία του θηλασμού.

Μια διεθνής έρευνα που πραγματοποιήθηκε με πρωτοβουλία της Παγκόσμιας Οργάνωσης Υγείας, επισήμανε, ότι στις αναπτυγμένες χώρες, το μορφωτικό επίπεδο επηρεάζει θετικά τη μητέρα για να θηλάσει. Έτσι, στη Σουηδία π.χ., το 95,2% των μητέρων πανεπιστημιακού επιπέδου θηλάζουν. (Στοιχεία από το χρησιμότητα Ενημερωτικό Δελτίο του Υπουργείου Κοινωνικών Υπηρεσιών, αρ. 20, Ιανουάριος 1981).

Ένα είδος καλογερίστικης αντίληψης, τόσο βολικής για τους οικονομικο-κοινωνικούς μηχανισμούς των κοινωνιών που βασίζονται στο κέρδος και καλύπτουν με ιδεολογικές προβολές την εκμετάλλευση, μετέτρεψε σε “καθήκοντα” (συζυγικά, μητρικά, κοινωνικά...) ό,τι στη ζωή είναι ουσία: τον έρωτα, τη μητρότητα, τη φιλία, την αλληλεγγύη.

Η εκστρατεία για την προώθηση του θηλασμού θα ήταν καλό να αποφύγει να φορτώσει περισσότερο τις γυναίκες με “καθήκοντα” και τις συνακόλουθες ενοχές.

Μ. Ηλιού, 26-6-1989

Οι διαστάσεις του θέματος του μητρικού θηλασμού κατονομάζονται και εξηγούνται τηλεγραφικά μέσα σε παρένθεση. Μετατρέψτε τον ελλειπτικό λόγο των παρενθέσεων σε αναλυτικότερο, αναπτύσσοντας σε λίγες φράσεις την κάθε μία από τις διαστάσεις του μητρικού θηλασμού.

Με ποια επιχειρήματα αναπτύσσει η επιφυλλιδογράφος την άποψή της ότι “το πρόβλημα του μητρικού θηλασμού δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ανεξάρτητα από το κοινωνικο-οικονομικό και πολιτισμικό περιβάλλον”; Να τα συνοψίσετε με δικά σας λόγια σε 10-15 σειρές.

Ποιες διευκολύνσεις γνωρίζετε ότι δίνονται στην εργαζόμενη μητέρα και ποιες κατά τη γνώμη σας μπορούν να δοθούν επιπλέον, για να έχει τη δυνατότητα να θηλάσει το παιδί της;

Εργαστείτε σε ομάδες και συντάξτε ένα φυλλάδιο που αφορά μια εκστρατεία για την προώθηση του θηλασμού.

Συζητήστε σχετικά με τη στάση που υιοθετεί το κοινωνικό σας περιβάλλον απέναντι στη μητέρα που θηλάζει ή δε θηλάζει. Διαφέρει η στάση των νέων από τη στάση των ενηλίκων, η στάση των γυναικών από τη στάση των ανδρών;

Ορισμένοι υποστηρίζουν ότι ο θηλασμός αποτελεί επιβεβλημένο καθήκον για όλες τις μητέρες. Να αναπτύξεις τη δική σου άποψη σε ένα κείμενο (δύο σελίδες περίπου), αξιοποιώντας, εφόσον το κρίνεις σκόπιμο, στοιχεία από την επιφυλλίδα που διάβασες. Να υποθέσεις ότι το κείμενό σου θα δημοσιευτεί ως άρθρο σε περιοδικό που απευθύνεται σε γυναίκες.

α) Συζητήστε σχετικά με το θέμα της ισότιμης γονεϊκής ευθύνης. Διερευνήστε, με βάση την εμπειρία σας, αν έχει περάσει στην ελληνική οικογένεια η αντίληψη της ισότιμης γονεϊκής ευθύνης που αναφέρεται στο κείμενο. Αναρωτηθείτε π.χ. αν μοιράζονται οι δύο γονείς όλες τις φροντίδες και την ευθύνη απέναντι στα παιδιά τους ή μήπως άλλες δραστηριότητες-φροντίδες θεωρούνται αποκλειστικά αρμοδιότητα της μητέρας και άλλες του πατέρα;

β) Στο πλαίσιο μιας έρευνας που στοχεύει στη διερεύνηση της στάσης των νέων απέναντι στο θεσμό της οικογένειας σας θέτουν το ερώτημα; Πώς φαντάζεστε την κατανομή των ευθυνών σε μια μελλοντική δική σας οικογένεια; Να αναπτύξετε τις σκέψεις σας σε ένα κείμενο (δύο σελίδες περίπου).

Αισθανθήκατε ποτέ να σας επιβάλλουν ως καθήκον κάτι που θα μπορούσε να είναι χαρά ή δημιουργία; Υποθέστε ότι εκφράζετε τις σκέψεις και τα συναισθήματά σας σε ένα γράμμα που απευθύνεται σε φίλο που τον εμπιστεύεστε.

- α) Σχηματίστε φράσεις με τα παρακάτω νοηματικά σύνολα: *ακίνδυνη χρήση, αποκλειστική ευθύνη, ενεργός κοινωνική ζωή, συνειδητή επιλογή, ιδεολογική προβολή*
- β) Να αντικαταστήσετε τις υπογραμμισμένες λέξεις με άλλες συνώνυμες λέξεις/εκφράσεις:
Ο οικονομικός αποκλεισμός και η **συνακόλουθη** αύξηση των τιμών έπληξε κυρίως τις ασθενέστερες οικονομικά τάξεις.
Οι πράξεις του είναι **ανακόλουθες** προς τις εξαγγελίες του.
Σημειώθηκαν αντιδράσεις χωρίς σοβαρά **επακόλουθα**.
- γ) Να βρείτε σύνθετες λέξεις με πρώτο συνθετικό το δυσ-, π.χ. δυσπλασία, δυσπραγία, δυσλειτουργία, δυσχέρεια, δυσμένεια, και να σχηματίσετε φράσεις.
- δ) Συνδυάστε τη λέξη καθήκον με ρήματα ή ουσιαστικά που δίνονται παρακάτω, για να σχηματίσετε φράσεις: *εκτελώ, εκπληρώνω, ασκώ, αμελώ, αναλαμβάνω, επωμίζομαι, σύγκρουση, παράβαση, υπέρβαση, προσήλωση, επίγνωση, συναίσθηση*
- ε) Αντικαταστήστε τις υπογραμμισμένες λέξεις με άλλες συνώνυμες λέξεις/εκφράσεις:
...είναι απαραίτητο να **υπογραμμιστεί**
...κάθε **εκστρατεία** **εμπεριέχει τον κίνδυνο της μερίκευσης του θέματος**
Ο τρόπος με τον οποίο αυτές οι διαστάσεις **αρθρώνονται** και το ειδικό τους βάρος κάθε φορά **παραλλάζουν** από τη μια περίπτωση στην άλλη.
...είναι ένδειξη **κοινωνικής δυσπλασίας**
...οι κατάλληλοι κοινωνικοί και νομικοί μηχανισμοί που θα προστατεύσουν και θα **πλαισιώσουν** την παιδική ηλικία.

